

ДЖАКИ МЕРИТ СМУТЕН ПОКОЙ

Превод от английски: Мирослав Велев, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Девлин Страйкър усети, че се задава буря. След толкова години, прекарани из тази дива земя, капризното време в Скалистите планини не можеше да го изненада. Познаваше острия дъх на необузданата пролетна стихия. Бурята щеше да връхлети скоро, независимо от късния май и разцъфналите диви цветя.

И упоритата стара крава сигурно знае това, мислеше си Дев с яд, докато пришпорваше Пират по възвишенията. Цяла сутрин яздеше по следите на това нещастно четириногло, само защото кравата беше бременна и всеки момент можеше да роди.

Не успя да я намери. Земите на ранчото се простираха отвъд ниските тревисти хълмове и продължаваха в планината. Имаше много удобни падини и скривалища за заблудили се животни. Доколкото можеше да се съди по глупавия ѝ нрав, Еднорожка сигурно се бе мушнала в трънливия хрусталак на някой каньон или заслон сред скалите, за да роди.

На върха на възвишението Дев дръпна юздите на Пират, повдигна широкополата шапка и избърса потното си чело. Слънцето припичаше въпреки задаващата се буря. Дев отметна глава и подуши въздуха. Сняг — ето на какво миришеше. Облаците вече се скупчваха на западния хоризонт и по здрач земята щеше да изпита силата на пролетната стихия.

Имаше на разположение още няколко часа да се опита да намери Еднорожка. Ако не сполуча, ще е най-добре да се връщам обратно, помисли си Дев и се огледа, за да реши накъде да се насочи. Беше претърсил долината и някои от каньоните. Старата крава сигурно се бе отправила нагоре в планините. Ако родеше теленцето в снега, имаше опасност малкото да умре.

Дев отново пришпори едрия черен жребец по наклона. Насочиха се към западния край на ранчото, където се бе смрачило от буреносни облаци. Оголени скалисти зъбери прорязваха гъстите борови и елхови гори. Изненадващо буйни потоци, придошли от пролетното

снеготопене, се спускаха към низината, образувайки миниатюрни водопади. За Дев низините, с множеството тревисти хълмове, притежаваха някаква първична красота. Те придаваха неповторимо очарование на земите му.

Водата и тучните поляни и ливади изобилстваха на двестата акра земя. Затова и ранчото бе едно от най-плодородните и преуспяващи, макар да не бе най-голямото в Северна Монтана. То носеше добри доходи на семейство Страйкър вече четири поколения. Но не парите задържаха тук Девлин Страйкър. Те не можеха да се сравнят с чувството му на единение с тази прекрасна дива природа. Любовта беше в кръвта му, пулсираше с всеки удар на сърцето му. Тревата, конете, добитъка — всичко го караше да се чувства на своя земя.

Старата Еднорожка можеше поне лесно да се проследи. Преди три години я блъсна трактор и пострада не само единия ѝ рог, но и копитото на левия заден крак. Дев разпознаваше изкривения му отпечатък върху меката почва. Кравата се беше отдалечила от пасищата. Следите ѝ преминаваха през няколко каньона и после се насочваха към планината. Той не можеше да знае накъде точно се е отправила, но явно се движеше на запад. Знаеше, че ще я намери, но се надяваше да е преди началото на бурята.

Идън Харкорт гледаше през прозореца на самотната ловна хижа. Животното все още беше наоколо, мучеше страховито, а злите му очи гледаха изцъклено. Идън беше подготвена за среща с диви или подивели животни, но не очакваше най-голямата и грозна крава на света да застане като страж срещу вратата на хижата. Всеки път, когато откряваше леко вратата, животното измучаваше силно и изглеждаше готово за нападение.

В какво се беше забъркала! Обикновено планираше ваканцията си, като избираше някой престижен курорт. Тази година случайно чу за ловната хижа в Скалистите планини на приятеля на един неин познат и това запали неподозирани авантюристичен дух у нея. Приятелите ѝ не можеха да повярват.

— Две седмици сама в планинска хижа?! Без електричество, течаща вода и телефон? Идън, да не си се побъркала? Ако наистина възнамеряваш да го направиш, вземи със себе си някой мъж!

— Нямам нужда от мъж. Две седмици напълно сама, звучи божествено! — това беше решителният ѝ отговор.

И така, вече беше тук. На седмото небе. Ха!

Пристигна преди два дни след уморителна десетчасова езда, водена от побелял каубой, който си изкарваше прехраната от глупаци като нея. Идеше ѝ да избяга, когато трябваше да се качи на коня, но стисна зъби и го направи. Трети кон бе натоварен с дрехите и провизиите. Всичко, което можеше да ѝ потрябва, вече го имаше в хижата, тъй като собственикът я използваше всяка есен през ловния сезон.

— Няма само пушка, Идън — предупреди я той. — Намери си отнякъде. Оръжието не е играчка, но същото се отнася и за мечките гризли.

Никога не бе държала в ръцете си пушка, но приятелите ѝ отново се намесиха и накрая с голямо неудоволствие тя взе под наем една пушка и дори отиде да се упражнява на един тренировъчен полигон.

Сега Идън се чудеше дали изстрел във въздуха ще прогони грозното, петнисто, иначе добре охранено животно. Дали беше бик, или крава? Тя погледна отново през прозореца и кимна. Определено беше крава — вимето ѝ се виждаше.

Кравата отново измуча и пристъпи към хижата. Идън отскочи уплашена. Какво щеше да стане, ако реши да нахлуе вътре?

Пушката стоеше в ъгъла зад вратата. Не искаше да я използва и отново надникна през прозореца. „О, Боже!“, възкликна Идън при вида на нещо огромно и черно, което се движеше между дърветата. Дали не бе друга крава? Или може би мечка!

Разтреперана от страх, тя грабна пушката. Добре, че поне имаше оръжие. Огледа отчаяно стаята. По дяволите, къде беше забутала проклетите патрони?

Долепи се отстриани до прозореца и надзърна навън. Не искаше да бъде забелязана. Онова нещо още беше там. Черно и огромно. Не беше крава.

Не знаеше да плаче или да се смее, когато видя огромен мъжага, облечен в черно, на също толкова огромен черен кон да се провира между дърветата. Тя се уплаши не на шега. Кой беше непознатият? И какво правеше тук? Собственикът на хижата ѝ бе казал, че по това време на годината няма да срещне жива душа наоколо.

Един мъж представляваше много по-голяма опасност от някаква нещастна крава.

Дев дръпна поводите на Пират и се наведе върху седлото.

— Ето къде си била, грозна стара краво! — той огледа намръщено просеката. От доста време не бе идвал толкова високо в планината. Мястото му бе непознато.

Планината беше собственост на държавата, но тук-там имаше такива чудесни местенца за лов, на които хората дори си строяха хижи. Обикновено по това време на годината бяха необитаеми, но Дев усети нечие присъствие.

— Хей! Има ли някой там? — провикна се той.

Идън отново се прилепи до стената, едва дишайки. Сигурно непознатият щеше да си отиде, ако не се обади.

Дев подуши въздуха и долови миризмата на пушек. Вътре имаше някой, който си беше запалил огън. Той огледа хижата внимателно. Беше стандартна постройка, направена от греди, с наклонен покрив и с по един прозорец от всяка страна на вратата. В открития обор не се виждаше нито кон, нито високопланински велосипед. Човекът вътре или беше дошъл пеш, или е бил доведен от някой местен планинец.

Еднорожка го погледна и нададе добре познатото му тихо и жално мучене. Кравата можеше да роди всеки момент.

Дев разви ласото, което носеше закачено на седлото. Точно когато щеше да хвърли примката върху главата на Еднорожка, тя се отмести.

— Проклето опърничаво животно! — изруга Дев, издърпа въжето обратно и пришпори Пират.

Идън отново надникна и сърцето ѝ подскочи. Мъжът се приближаваше. В кобура на седлото му имаше пушка. На всичко отгоре на кръста му висеше патрондаш с револвер. Точно както по филмите. Черна шапка, черни дрехи, увиснал патрондаш... Боже Господи, в тази част на света хората все още ли ходеха въоръжени?

Внезапно мъжът промени посоката на движение и Идън разбра, че се опитва да улови кравата.

— Слава Богу! — въздъхна тя облекчено, учудена от собствената си недосетливост.

Двата дни, прекарани в тази хижа, бяха достатъчни, за да си спомни за детския си страх от мрака. Е, поне не претендираше, че е смела. Животът във Вашингтон криеше своите опасности, но те не можеха да се сравняват с рисковете в тази пустош.

Идън си пое дъх и се отправи към вратата. Мъжът беше местен каубой. Можеше да си поговори с него.

Дев вече беше успял да улови Еднорожка, което очевидно никак не се хареса на животното. Кравата мучеше и се мятеше в опити да се освободи от въжето. Дев знаеше, че родилните ѝ болки са започнали и се чудеше дали не е по-добре да я остави да роди тук. Нямаше да успее да я заведе до ранчото в това състояние, а и приближаваше буря.

Той погледна нагоре и разбра, че е прав в преценките си. Слънцето вече не грееше така силно. Беше се превърнало в бледо сияние между плътните облаци. Бурята щеше да започне всеки момент. С или без Еднорожка, той трябваше да поеме по обратния път.

Тогава забеляза жената. Знаеше, че има някой и нямаше да е особено изненадан от появяването му, но пушката в ръцете ѝ го стресна. Той изпусна края на въжето. Усетила, че вече е свободна, Еднорожка препусна към потока, мучейки, сякаш изпитваше някакво животинско тържество.

Дев изруга и скочи от седлото. Трябваше да завърже кравата в открития обор. Знаеше, че собственикът няма да има нищо против. С периферното си зрение забеляза, че жената е излязла отвън и се насочва към него. Инстинктивно различи почернели дълги крака, жълто-кафяви къси панталони и жълта фланелка с деколте. Кехлибарените ѝ къдрици блестяха.

Еднорожка се отдалечаваше, като влачеше въжето след себе си. Дев настъпи края на ласото с крак и се хвърли на земята, за да го хване. Дръпна въжето и заби пети в твърдата почва. Измежду дърветата от другата страна на ручея се дочу яростно мучене.

— Здравейте! — извика жената и Дев я погледна.

Отвори уста, за да отговори, но не можа да отрони и дума. Току пред очите му тя се спъна в някакъв корен и политна напред. Пушката се изплъзна от ръцете ѝ, изхвърча във въздуха и падна на земята.

Чу се силен гръм и в същия момент Дев усети как нещо като десеттонен камион го удари и го събори. Той падна по гръб и

буреносното небе се размаза пред погледа му. Въжето се изплъзна от сгърчените му пръсти.

Ехото още кънтеше из планината, когато към него се добави тропот на копита. После настана странно спокойствие.

Идън лежеше просната по лице и се опитваше да си поеме дъх. След близо минута успя да застане на колене. Не беше падала така от детството си и отдавна бе забравила неприятното усещане от съприкосновението с твърдата земя.

Този ужасен трясък... Дали пушката бе гръмнала? Но тя дори не беше заредена. Потръпваща от болката заради охлузените си колене и длани, Идън се огледа за високия мъж в черно, но не го видя. Изправи се и уплахата ѝ премина в стон.

— Боже мой, само това не!

Мъжът лежеше до поточето, опружил крака. Подметките му сочеха към нея.

За няколко секунди, като че ли мислите ѝ секнаха. Не, това не беше възможно! Но експлозията, пушката на земята, падналият мъж...

Не! Той не беше мъртъв, това не можеше да бъде истина!

Идън забрави болката си и се втурна към него. Очите му бяха отворени, а лицето — мъртвешки бледо. Черната риза беше прогизнала от кръв. Обезумяла от ужас, Идън коленичи до непознатия. Дали дишаше? Клепачите му се склопиха, после отново се вдигнаха. Беше жив! Идън избърса очи.

— Чувате ли ме? — попита дрезгаво.

— Какво се случи? — едва проговори мъжът.

Идън преглътна сълзите си и въздъхна.

— Пушката не беше заредена, но когато падна все пак произведе изстрел. Вие сте ранен.

— Къде?

Къде ли? Господи, навсякъде имаше кръв. С премрежен поглед, Идън огледа тялото му и забеляза къде кърви.

— Мисля, че в лявото рамо — запъна се тя. — Да, сигурна съм. Оттам блика кръвта.

Дев се опита да я погледне, но тя изплува пред очите му само за миг и после отново изчезна. Червеникаворуса коса, насълзени трескави очи и огненожълта фланелка. Замъгленият му мозък успя да разбере само едно нещо — бе толкова уплашена, че всеки момент

можеше да избяга. Какво, по дяволите, правеше тук тази жена, и то с пушка?

Затвори очи и се опита да обмисли положението. Беше ранен и едва издържаше на болката. А тя изглеждаше прекрасно и беше единствената жива душа наоколо.

Отново отвори очи.

— Съвземи се, малката! — каза ѝ той грубо. — С рев нещата няма да се оправят.

Идън повторно изхлипа.

— Съжалявам! — прошепна тя. — Наистина не беше заредена...

— Спести си извиненията. Трябва да се завлека до хижата. Ще се наложи да ми помогнеш.

— Добре, добре! Ще направя каквото ми кажеш.

— Помогни ми да стана...

— За Бога! Ти не можеш да ходиш.

— Тогава ме завлечи, по дяволите!

Думите му я стреснаха, но подействаха. Тя се изправи. Нямаше друг начин да го вкара в хижата, освен да го завлече. Не, това не можеше да е истина! Сънуваше грозен кошмар и щеше да се събуди всеки момент.

Мъжът с мъка се изправи на лакът. Изглеждаше така, сякаш всеки миг ще изгуби съзнание. Идън събра смелост и се спусна към ранения. Хвана го за здравата ръка и му помогна да седне.

— Почакай само минутка! — прошепна той.

— Както кажеш. Никога няма да си простя това, никога!

— Каква е пушката?

— Ами... дълга е приблизително толкова — Идън разпери ръце.

Дев отмести поглед с негодувание.

— Не си ли чувала за калибър? Опитвам се да определя големината на куршума.

— Не знам. Не разбирам нищо от оръжие — от очите ѝ отново бликнаха сълзи.

— О, Господи! — изрева Дев. Но студеният порив на вятъра му напомни за приближаващата буря и той изръмжа: — Предполагам, че в хижата няма телефон? — нямаше нужда да чака отговор. Тези планински хижи бяха обитаеми десет дни в годината и нямаха нито телефон, нито електричество, нито течаща вода.

Той се окопоти. Може би тази градска госпожица не беше сама. Компаньонът ѝ сигурно беше на лов. Дев горещо се молеше да е така наистина.

— Помогни ми да се изправя — нареди той дрезгаво.

Идън кимна загрижено, наведе се и подхвана Дев през кръста с лявата си ръка, а неговата дясна ръка сложи на раменете си. Пистолетът в кобура на кръста му ѝ причиняваше болка.

— Ще... може ли да откопчея колана с оръжието ви?

— Не го докосвай! — изръмжа Дев.

— Няма да стрелям повече.

Дев я пусна, разкопча токата на колана си и той тупна глухо на земята.

— Когато съм вече в хижата, внеси го вътре! — заповяда ѝ той.

— Да, добре — прошепна в отговор Идън.

Стенейки, Дев се надигна и подкрепян от нея, бавно и несигурно се изправи.

Идън му стигаше едва до рамото. Ако се свлечеше, тя не би могла да го задържи. Трябваше да издържи до хижата. Той се опита да направи първата крачка.

Нещо припари под ръката на Идън — тази, с която го подкрепяше. Тя потръпна от страх при мисълта, че това е кръв. Молеше се непознатият да не умре. Изведнъж ѝ стана много студено и забеляза, че слънцето се е скрило и духа леден вятър. А сутринта си беше сложила къси панталони и сандали. Усети как настръхва от студ.

Самата ситуация я караше да трепери. Тук бяха изолирани от света и няма възможност да повика помощ. Тя осъзна в каква безизходица са изпаднали. Безполезно беше да се кълне, че не е заредила пушката. В рамото му имаше куршум — раната беше факт и силно кървеше, дори отзад на гърба. Но как така, след като беше ранен отпред? Освен ако...

Може би куршумът беше излязъл отзад.

— Още няколко крачки — окуражи го Идън и със страх изгледа единственото стъпало на малката веранда пред хижата.

Мъжът едва тътреше крака. Главата му беше клюмнала на една страна.

Коленете я боляха и едва не изпадна в истерия от нервно напрежение. Особено когато осъзна, че неприятностите няма да

свършат с придвижването до хижата.

Раната беше основния проблем. Нямахте представа как трябва да я превърже. Дали в хижата имаше аптечка? Не си спомняше да е виждала нещо такова в шкафовете.

Дев усещаше, че всеки момент може да загуби съзнание. Знаеше, че е от шока. Раната беше сериозна. Като че ли бяха забили в рамото му нагорещен ръжен.

— Още само една крачка — подканяше го Идън с пресипнал глас — и сме на верандата. Оттам още само няколко метра и сме вътре. Как се чувстваш?

По глухия му стон разбра колко е зле.

— Не се опитвай да говориш! — от уплаха ѝ идеше да се свие на кълбо и да се скрие от света. Ненавиждаше се, презираше се заради ненужната си храброст да дойде на това непознато място.

Дев се препъна на стъпалото и падна на колене. Изруга и отново чу хлипането ѝ.

— Станете, моля ви, станете! — изплака тя. — Почти сме вътре. Моля ви, опитайте се да продължите! Не можете да останете тук...

Молбите ѝ го вбесиха. Беше готов да наругае всеки, независимо от пола, след като проявяваше такава непростима безотговорност към оръжието си. Но не можа да отрони и дума.

Почувства как тя отново го дърпа. Беше доста слаба, а ръцете ѝ изглеждаха малки и нежни. Проклетата жена! Когато излезе от тази каша, ще я накара да съжалява, че изобщо се е родила.

Той успя да прекрачи прага. Хижата сякаш се люшкеше, накланяше, изчезваше и отново се появяваше от небитието. Една крачка... После още една... и още една...

— Легло — изстена той.

— Пред вас е. Обърнете се — насочи го Идън и му помогна да легне. Гърдите му се надигаха от учестеното дишане, а устните му бяха посинели.

Тя отстъпи назад и се отпусна в люлеещия се стол. Дишаше тежко, не изпускайки от поглед непознатия. Ризата му беше пропита от кръв. Идън погледна надолу и забеляза, че и самата тя е цялата в кръв и мръсотия. Почувства, че стомахът ѝ се преобръща.

Изправи се и изтича навън. Гадеше ѝ се и едва не повърна. Леденият вятър щипеше ръцете и краката ѝ и развяваше дългата ѝ

коса. Скоро студът я принуди да се скрие обратно в хижата.

Какво трябваше да направи най-напред? Мъжът се нуждаеше от помощ, тя беше мръсна и охлузена навсякъде, а в хижата беше студено. Няколко минути крачи объркано из стаята — страхуваше се да отиде в спалнята.

Сама си бе виновна за всичко. Нямаше към кого да се обърне за помощ. Налагаше се да разсъждава трезво.

Набързо запали малката желязна печка в дневната. После отиде в кухнята и сложи чайника на малкия газов котлон. Напълни легена със студена вода и изми кръвта и мръсотията от ръцете си.

Аптечка за първа помощ! Трябваше да има някъде тук. Обезумяла, тя започна да рови из шкафовете и чекмеджетата. Хижата разполагаше с всичко необходимо. Собственикът не можеше да няма аптечка.

Идън се върна в дневната и затършува в старото писалище. Накрая с облекчение извади от едно чекмедже голяма кутия с червен кръст отгоре. Отвори капака. Вътре имаше бинтове, лейкопласт, тубички с антибиотична паста за рани, шише дезинфекционен разтвор и ножици.

Идън се изправи. Краката ѝ трепереха. Тя си пое дълбоко дъх и отиде в спалнята. Мъжът не беше помръднал. Тя се вцепени от страх, но забеляза, че той все още диша. Сигурно беше в безсъзнание.

Погледна го разколебана. Откъде да започне? Положението му беше много тежко. Тя постави аптечката на нощното шкафче и се наведе над ботушите на непознатия. Бяха черни, кожени, каубойски ботуши, дълги и тесни, като високата жилава фигура на притежателя си. Тя успя да ги свали. Положи краката му върху леглото и чу приглушен стон.

Устата ѝ беше пресъхнала, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Идън притича отново до кухнята с дезинфекционния разтвор, изми легена с гореща вода, изплакна го с разтвора и отново го напълни. Върна се в спалнята с водата и чиста хавлия.

Стисна зъби при гледката на ранения в леглото. Винаги бе изпитвала отвращение при вида на кръв.

Опита се да запази спокойствие и се приближи до леглото. Разкопча ризата му с треперещи пръсти. Отдолу имаше друга риза,

също напоена с кръв. Прилоша ѝ. Стана и закри за момент очи. Сякаш тъмнината щеше да ѝ помогне...

Трябваше да преодолее отвращението си. В подобен критичен момент страхът можеше да ѝ изиграе лош номер.

Отвори очи и се зае с аптечката. Щеше да направи всичко, което е необходимо, за да може този човек да оживее. Всичко!

ВТОРА ГЛАВА

Докато Идън почистваше кръвта от гърдите и ръката на мъжа, той на няколко пъти се свестяваше, ала отново изпаднаше в безсъзнание. От време на време клепачите му се повдигаха, но очите му изглеждаха безжизнени и помътнели.

Идън беше разкъсала ризата му около раната. Притесняваше се за кръвенето на гърба му. Налагаше се да го обърне.

Работеше внимателно, без да губи време. Противно на очакванията ѝ, почистената от кръвта рана се оказа една мъничка дупка. Но кръвта продължаваше да струи от нея, макар и по-слабо от преди. Тя намаза раната с антибиотична паста и я покри със стерилна марля, която залепи с лейкопласт.

Събра сили, подхвана го много внимателно за левия хълбок и успя да го обърне на дясната му страна. Изтръпна. Кръвенето на гърба беше по-силно, отколкото отпред на рамото.

Отлепи от гърба му подгизналата риза и при вида на грозната рана изпадна в отчаяние. Стисна зъби и се зае да я почисти. Добре поне, че куршумът не бе заседнал в рамото.

Най-после превръзката бе готова. Идън отстъпи назад, напълно изтощена. Усети, че е изминало доста време, защото вече се беше здрачило. Освен това бе студено и тя отиде да засили огъня. Сложи в печката две големи цепеници и се върна в спалнята да завие с още едно одеяло ранения.

Той изглеждаше блед на призрачната светлина, но спокойното му дишане и дълбокият сън бяха добър знак. Изведнъж Идън почувства слабост, краката ѝ се подгънаха и люлеещият стол се килна застрашително под отпуснатото ѝ омаломощено тяло.

Чувстваше се напълно изтощена. Трябваше да положи големи усилия, за да се стегне. Знаеше, че в района има много фермери и беше логично да се предположи, че непознатият живее и работи в някое близко ранчо. Това беше добре. Щяха да забележат отсъствието му още

тази вечер. Беше много вероятно някой да дойде да го потърси на сутринта.

Идън прекара една ужасно дълга безсънна нощ. Не можеше да затвори очи. Мъжът се нуждаеше от грижи, а и можеше да се събуди. Освен това, хижата беше само с едно легло. В дневната имаше столове, маса и други мебели, но те не бяха достатъчно големи, за да послужат за тази цел. Люлеещият се стол бе нейното легло тази нощ.

Беше ѝ трудно да си припомни какво я накара да избере тази хижа в Скалистите планини, но вероятно я бе привлякло предизвикателството. Тя работеше за една правна кантора. Беше шеф на отдел „Правно проучване“. Чудеше се как жена с нейните способности и интелект бе допуснала да попадне в такава нелепа ситуация.

Твърде много тежки мисли я терзаеха и тя тихо заплака. Загуби представа за времето, докато реалността отново не се стовари върху нея. Тя се изправи, драсна клечка кибрит и запали газовата лампа върху масичката.

В стаята заиграха сенки. Беше много студено. Идън извади от килера и последното одеяло и зави с него ранения.

Изпаднала в полусънно състояние, тя не сваляше очи от спящия мъж. Беше висок и едър. Заемаше по-голямата част от леглото. Косата му беше гъста и черна, а лицето — сурово и мъжествено. Идън огледа всяка негова черта — челото, гъстите вежди, силната челюст и бръчиците около устата. Долната му устна беше пълна, а горната — красиво очертана. Опита да отгатне възрастта му. Изглеждаше на около тридесет.

Идън с въздишка призна пред себе си, че непознатият е доста красив мъж. Но нищо друго, освен мисълта как да помогне на ранения не бе от значение за нея.

Стомахът я присви и тя осъзна, че от сутринта не е хапнала нищо. Но при мисълта за храна ѝ се повдигаше, а и не искаше да остави ранения сам дори за минута. Взе един пуловер от килера и отново се върна.

След около час мъжът изпъшка и Идън скочи на крака. Наведе се над леглото и видя, че очите му са отворени и той се опитва да разбере къде е.

— По добре ли се чувствате?

— Като че ли ме е блъснал камион — изръмжа сърдито раненият.
— Трябва да стана.

— Не, не бива! Моля ви! Може раната отново да започне да кърви.

— Госпожице, това не е въпрос на желание. Трябва да стана. Ясно ли е?

— О! — всичко й беше пределно ясно, но знаеше колко далече е тоалетната. — Сигурен ли сте, че ще се справите сам?

— Единствената друга възможност ще бъде крайно неудобна и за двама ни. Подай ми ръка!

Идън беше объркана и се поколеба. Разходката щеше да е доста трудна, особено в неговото състояние. Пътеката беше опасна в тъмнината, дори за здрав човек.

— Помогни ми, по дяволите!

Грубият му тон я сепна и тя се наведе. С нейна помощ Дев бавно се надигна и едва не припадна от острата болка.

— Има ли тук нещо за пиене?

— Ще ви донеса вода.

— Не вода! Уиски...

Дев забеляза съдраната си риза и превързаното рамо.

— Вие ли направихте това?

— Да. Имате рана на рамото — куршумът е излязъл отзад.

— И на мен така ми се струва. Ще ми донесеш ли уиски?

— Не знам дали има. Хижата не е моя и...

— Потърси все пак. Какъвто и да е алкохол.

Идън излезе от спалнята с лампа в ръка, премаляла от притеснение. Не смяташе за особено разумно един ранен да пие уиски и искрено се надяваше да не намери. Прегледа всички шкафове и се намръщи, когато намери две почти пълни бутилки бренди на една полица. Взе чаша и се върна в спалнята.

— Намерих бренди.

— Добре. Налей ми една чаша.

— Имам и аспирин.

— Ще взема три таблетки.

— С брендито? — повдигна учудено вежди Идън.

— Не ме дразнете, госпожице! Не съм в настроение за спорове. Правете каквото ви казвам!

Идън неохотно наля в чашата малко бренди.

— Повече! — изръмжа Дев.

— Повече? Не мисля, че...

— Дај ми проклетата бутилка!

В отговор на злобния му вик Идън отстъпи назад и не му позволи да вземе бутилката.

— Аз ще ти долея.

Напълни чашата до половината и му я подаде. Дев отпи глътка, после изля цялото съдържание в гърлото си. Идън го гледаше в очакване дали ще поиска още, но той ѝ подаде празната чаша.

— Къде са ми ботушите?

— До леглото.

Дев се опита да ги обуе, но беше твърде слаб и плувна в пот, така че я остави тя да се справи.

— В килера има мъжки дрехи. Ще ви донеса риза.

Някой беше оставил две стари ризи, някакъв пуловер и чифт джинси. Беше очевидно, че ще са прекалено малки, но все пак беше нещо.

— Да тръгваме — подкани я Дев.

— Ей сега.

С огромни усилия Идън успя да му облече ризата.

— Така е по-добре — заяви тя, останала без дъх.

— Чия е тази риза? — попита той с надеждата, че непознатата не е сама в хижата.

— На един приятел. По-точно на приятеля на мой приятел.

— Къде е той?

— Живее във Вашингтон. Защо?

— Няма значение. Помогни ми да стана.

Докато се надигаше от леглото, здравата му ръка се впи в нежното рамо на Идън, която едва не се сгромоляса. Тя стисна зъби и го подхвана през кръста. Бавно се отправиха към вратата. На масата имаше фенерче и Идън го взе.

— Боже мой, вали сняг! — възкликна тя.

— Пролетна буря. Къде е тоалетната?

— Наляво.

Придвижваха се трудно и Идън усети как замръзва от студ.

— Дръжте се за вратата, а аз ще закача фенерчето вътре!

— Добре. Ще те повикам.

Идън се върна в хижата. Остана там, докато чу вика му и веднага изтича навън. По обратния път едва не затрака със зъби от студ. Заведе го в спалнята, цялата трепереща.

— Ще може ли да постоите за малко прав.

— Защо?

— За да оправя леглото. Ужасно студено е и по-добре да сте под одеялата, отколкото върху тях.

— Така да бъде.

Идън събра одеялата и горния чаршаф в долния край на леглото и му помогна да седне. Той изруга от болка. Идън събу ботушите му.

— И панталоните — процеди Дев.

— Добре.

Той разкопча токата на колана си. Лявата му ръка беше напълно безпомощна и той я държеше отпусната. Със здравата дръпна ципа на джинсите. Идън деликатно отмести поглед. Той беше легнал почти напречно на леглото и краката му опираха пода.

— Ще ви помогна да легнете и след това ще ви издърпам панталоните.

— Добре — отвърна Дев и тя вдигна краката му на леглото.

— Ще може ли да се надигнете малко? — попита Идън и хвана крачолите на панталона.

— Да — Дев се повдигна и тя издърпа джинсите му, но заедно с тях смъкна и слиповете.

Идън почервения от смущение и извърна очи. Въпреки болката, Дев се ухили.

— Не си ли виждала гол мъж преди?

— Естествено, че съм виждала — отвърна остро Идън, докато се чудеше как да се справи с положението.

Джинсите и слиповете се бяха смъкнали до глезените му и той със сигурност не можеше да се извие и да ги дръпне нагоре. Идън решително заобиколи леглото и дръпна бельото му нагоре. Когато стигна до коленете, спря.

— Мисля, че оттук нататък ще се справите и сам — каза, като се опитваше да запази спокоен тон.

Смъкна джинсите и отиде да ги прибере в килера, докато той се облече. Върна се в спалнята и го зави.

— Гладен ли сте?

— Не. Но можеш да ми дадеш чаша бренди и няколко аспирина.

Естествената реакция на Идън беше да му откаже, но медицинските ѝ познания бяха доста слаби. Може би брендито нямаше да му навреди. Ако не друго, поне щеше да го сгрее. Не искаше да му противоречи.

Дев пое чашата и глътна трите аспирина заедно с част от съдържанието ѝ. Облегна се на възглавницата и погледна Идън с присвити очи. Тя имаше дълга коса на златисточервени къдрици. Чертите ѝ бяха нежни — правилен малък нос, високи скули и зелени очи. Сивият пуловер, който носеше, беше твърде широк и скриваше формите ѝ.

— Как се казваш?

Въпросът му я изненада и тя се спря, макар да бе тръгнала да провери огъня.

— Идън Харкорт.

— Идън. Отива ти — каза Дев и затвори очи.

— А ти как се казваш?

Той отново отвори очи и отпи от чашата.

— Девлин Страйкър. Приятелите ме наричат Дев.

— Девлин. И на теб името ти отива — върна му комплимента тя.

Дев се усмихна. Тя имаше чувство за хумор. А и изглеждаше добре. Ех, ако не беше раната... Лош късмет. Усмихна се на себе си и понечи отново да отпие от брендито, но го прониза остра болка. Успя да се овладее и се вгледа в мъждукащата газена лампа. Красива или не, тази жена едва не го уби. Всичко стана много бързо — проклетата крава, Пират...

— Идън! — изкрещя той.

Тя се появи на вратата със загрижено изражение.

— Какво има? Добре ли си?

— Не. И няма да бъда, докато проклетата рана не заздравее. Което няма да стане за една нощ, скъпа. Искам да знам какво е станало с коня ми. Виждала ли си го?

— Конят ти? Не, не съм го виждала след...

— Той не би отишъл далеч — намръщи се Дев. — Но кой знае какво може да хрумне на животното, когато е подплашено. Никой не е стрелял по него преди.

— Никога няма да си го простя — прошепна тя дрезгаво.

Дев я изгледа изпод вежди. Очевидно се чувстваше виновна. Спомни си как плачеше, когато се бе надвесила над него при потока.

— Какво те доведе тук? — въпросът му беше рязък и в тона му се чувстваше негодувание, неодобрение и яд.

— Тук прекарвам отпуската си.

— Отпуска ли?! По-скоро си те представям на увеселително корабче или в скъп курорт. Не и в тази мизерна хижа.

Лицето на Идън отново почервения, но й стана по-леко.

— Външността лъже, господин Страйкър. Не бързайте с преценките. Не ме познавате достатъчно.

Дев се ухили самодоволно.

— Напротив. Познавам хората от твоя тип — те не прекарват отпуската си в самотни планински хижи.

Девлин Страйкър не беше особено приятен събеседник. Имаше пълното право да я обвинява, но не и да я обижда.

— Май се правим на много умни, а? — подигра му се тя. — Вече ме анализирахте и класифицирахте. Направо прахосвате таланта си със сегашната си работа.

— Работата ми ли?

Идън успя да се усмихне и дори се опита да бъде мила.

— Преследвате заблудени крави. Трябва да сте каубой.

— Имате ли нещо против тази професия?

— Не, освен ако човек с вашите аналитични способности се занимава с нея. С какво се занимавате по пасбищата — правите психоанализа на кравите ли?

Дев не можеше да повярва на ушите си.

— Много си зловна. И то само защото казах, че тази хижа не ти подхожда.

Дев отново отпи от блендита. То изгаряше вътрешностите му, но поне притъпяваше болката.

— Съжалявам. Обикновено не се държа така. Нервите ми са разклатени. Наистина ли не искаш да хапнеш. Има супа.

— Не съм гладен. Но ще те помоля за нещо. Огледай се за коня ми. А, да, внесе ли патрондаша и револвера ми вътре?

Идън дори не се бе сетила за това.

— Ще ида да ги донеса. И ще проверя за коня ти.

Тя отиде да вземе фенерчето. Когато се върна в спалнята за якето си, той не отрони и дума. Какъв ужасен ден, помисли си Идън.

— По дяволите! — пред вратата имаше около три сантиметра сняг. А беше май.

Тя се уплаши. Снегът продължаваше да се сипе от катраненочерното небе. Стана ѝ страшно и само мисълта за събитията от този кошмарен ден я накара да продължи. А и Девлин Страйкър не молеше, а изискваше. Не бе срещала по-голям грубиян.

Странно шумолене от другата страна на потока я прикова на място. Сърцето ѝ се сви. Притаила дъх, тя насочи фенерчето по посока на шума. Можеше да е конят на Дев, но и някоя мечка или онази отвратителна крава.

Вятърът запрати косите ѝ в очите, докато се мъчеше да открие източника на шума. Валеше толкова силно, че успя да различи само тъмните стволове на дърветата. Молеше се да открие коня. Ако кажеше на Девлин Страйкър, че го е видяла, той може би нямаше да се ядосва толкова за липсващия револвер.

— Пират! — извика тя, но воят на вятъра заглуши думите ѝ.

Направи още няколко крачки напред. Изведнъж пред нея блеснаха две, не — четири, светещи очи, които ѝ се сториха, че идват от дълбините на ада. Тя се обърна и побягна, крещейки неистово. След няколко опасни подхлъзвания стигна до входа и влетя в хижата. Затръшна вратата след себе си и я залости с резето.

— Какво става там? — дочу се от спалнята.

Не искаше да признае, че се е уплашила. Вече я мислеше за глупачка. Но за нищо на света нямаше отново да излезе и да търси револвера или коня му. Вдигна глава и с цялото си достойнство влезе в спалнята.

ТРЕТА ГЛАВА

Идън бе изтощена до крайност. Нервите ѝ не издържаха. Въпреки това, тя бавно свали якето си и го закачи в килера.

— Не можах да намеря кобура и патрондаша ти. Снегът ги е затрупал.

— Чудесно, направо страхотно! А коня ми?

— Не видях никакъв кон — пулсът ѝ бе започнал да се успокоява и тя вече дишаше по-равномерно.

— Влетя в хижата, сякаш навън нещо те изплаши.

— Наистина се поуплаших малко.

— Да не си видяла таласъм? — ухили се Дев.

— Не говори глупости! — тя се накани да излезе. — Трябва да разпаля огъня. Имаш ли нужда от нещо.

— От малко бренди на първо време, скъпа.

Скъпа... Сигурно е пиян, помисли си Идън.

— Алкохолът ще помогне ли раната ти да заздравее по-бързо?

— Поне няма да навреди. Докато лежах тук, се сетих нещо. В хижата няма друго легло, нали?

— Е и?

— Къде ще спиш тази вечер?

Идън усети по тона му накъде бие.

— Май се възстановяваш доста бързо. Може би не трябва да се безпокоя за теб.

— Не се ли радваш, че се чувствам по-добре?

— В момента си под въздействието на брендито.

— Защо не го опиташ. Ще те накара да забравиш всичките си проблеми, скъпа.

— Проблемите ми са си моя работа. А сутринта към твоите ще се прибави и махмурлукът.

— Не ме поучавай, момиче! Не и тази вечер. Не съм в настроение да слушам проповеди. Налей ми от брендито и после ходи, където искаш.

Идън неохотно отвори бутилката и напълни чашата в треперещата му ръка. После бързо се махна от стаята.

След като разпали огъня и сложи в печката един голям пън, тя отиде в миниатюрната кухня и сложи да стопли вода в чайника. Все още не бе в състояние да хапне нещо, но чаша чай щеше да ѝ дойде добре.

Джес Грифит, старият каубой, който я доведе тук, щеше да дойде чак след дванадесет дни, а Девлин Страйкър все пак се нуждаеше от квалифицирана медицинска помощ.

Идън отиде в дневната с чая и седна близо до печката. Вятърът навън виеше и гредите на хижата злокобно проскърцаха. Огънят не бе в състояние да затопли стаята и след малко тя остави чашата и отиде в спалнята да види как е раненият.

Девлин Страйкър отново се бе унесъл в трескав сън, изпуснал на леглото празната чаша. Идън с въздишка я остави на масичката и го зави. В спалнята беше много по-студено от дневната и тя дръпна завивките до брадичката му. За себе си остави едно одеяло, с което някак си да изкара до сутринта. Леко докосна челото му и провери дали има температура. Горкият човек! Сигурно тази сутрин си е нямал и най-малка представа, че ще бъде ранен от някаква жена. Колко непредвидим е човешкият живот, помисли си тя.

След като угаси светлината, Идън се върна в дневната с единственото одеяло, останало за нея. Намали пламъка на лампата, настани се на един стол и се загърна. Наистина беше по-добре, че няма легло за нея. Не биваше да оставя в този студ огънят да угасне, дори Страйкър да не беше ранен. Щеше да поддържа огъня и да подремва в паузите.

Идън се питаше какво ли я чака на другия ден и дали някой щеше да потърси Страйкър. Опасяваше се бурята да не продължи много дълго и виелицата да направи пътя до хижата непроходим.

Наложи си да не мисли за това. Надяваше се някой да дойде и да прибере нея и Девлин Страйкър. Два дни в тази пустош ѝ бяха достатъчни.

Когато започна да се зазорява, Идън с радост стана от стола. Всичките ѝ мускули бяха схванати и я боляха. Погледна разтревожено през прозореца и отново разпали огъня. Забеляза, че дървата са на свършване. Навън имаше цяла купчина, но трябваше да се внесат в

хижата. Някак си щеше да преодолее болките в ставите, но снегът беше натрупал и продължаваше да вали.

Тя надзърна в спалнята и когато видя, че Страйкър е буден, влезе.

— Продължава да вали, нали? — мрачно попита той.

— Да — Идън отиде до прозореца и дръпна грубата синя завеса, за да може да се увери сам. — Снегът е дълбок около половин метър. Как се чувстваш?

— Не питай! — Дев притвори очи. — Трябва да стана.

— Не можеш ли да почакаш, докато проправя пътека до тоалетната?

— Ти? — засмя се снизходително Дев. — Не вярвам да имаш представа как се рине сняг?

След всичко случило се и безсънната нощ, Идън не беше в настроение за язвителни забележки.

— Имам мозък в главата и две здрави ръце. Според мен това е единственото условие, за да можеш да ринеш сняг или да яздиш кон.

— Май не си в настроение днес, а?

Идън отиде в килера и облече якето.

— Имам си причини, господин Страйкър. Нуждаеш се от спешна медицинска помощ, а ми се струва, че не го осъзнаваш.

— Обичаш да даваш наставления.

— Защото ти явно се нуждаеш от такива — отвърна тя и отвори чекмеджето на шкафа. Не бе предвидила ръкавици в багажа си, но взе чифт къси чорапи, които можеха да ѝ послужат вместо тях. — Ще ми отнеме двадесетина минути — съобщи тя и го остави да се оправя сам.

Добре че в хижата има инструменти, помисли си Идън, когато влезе в килера за лопата.

С три загребвания на лопатата разчисти снега пред входа и се зае с пътеката. Вятърът беше утихнал и тя не почувства студ. Падащият сняг бе толкова красив в тишината и сякаш потуши бурята в душата ѝ. Усилието раздвижи кръвта ѝ. Тя се навеждаше, загребваше и изхвърляше енергично, докато широката тридесетина сантиметра пътека стигна до тоалетната.

Със зачервени страни и сняг в косите, Идън се върна към хижата. Изтърси обувките си, заби лопатата в купчината сняг до вратата и влезе вътре. Първо трябваше да се погрижи за Дев, да направи закуска,

да внесе дърва за печката, да превърже раната му... Списъкът нямаше край.

Идън влезе в спалнята и се закова на място. Дев бе успял да вземе панталоните си от килера и се мъчеше да ги обуе. Стори ѝ се много блед и измъчен.

— Трябваше да ме изчакаш да ти помогна — укори го тя.

Погледът му беше мрачен и изпълнен с ярост. Беше разбрал колко е безпомощен и това никак не му се нравеше.

— Нямам намерение да прекарам живота си в това легло.

— Разбира се. Но трябва да лежиш, докато се пооправиш поне малко. Не ти ли се е случвало да бъдеш на легло досега?

— Досега леглата са ми служили за сън и за любов.

Идън се изчерви и отиде за ботушите и ризата му.

— Дали няма да се намери някакво яке.

— Не, но има една стара жилетка, която ще свърши работа.

Идън помогна на Дев да си обуе ботушите и ризата и закопча зелената размъкната жилетка.

Дев се изправи и лицето му се сгърчи от болка. Не искаше някаква жена да го води до тоалетната.

— Нямам нужда от помощ — спря я грубо той.

— Навън е хлъзгаво. Може да паднеш.

— Иначе може да паднем и двамата. Ще се справя.

Идън не бе убедена в това и остана на входа, докато той стигна до тоалетната. Влезе вътре и когато го чу да излиза, отвори вратата и го запита загрижено:

— Добре ли си?

— Отлично — отвърна с раздражение Дев.

Това си беше чиста лъжа. Виеше му се свят, коленете му се подгъваха, повдигаше му се и раната го болеше нетърпимо. А той бе познал болката. Като по-млад беше участвал в родео състезания и веднъж си счупи крака, а друг път — ключицата. Аспиринът и брентито бяха облекчили за малко страданията му, но действието им отдавна бе преминало.

Той се затътри към спалнята с усещането, че ако не се добере навреме до леглото, ще се строполи на пода. Когато стигна вратата си спомни нещо и се обърна към Идън.

— Къде спа снощи?

— Ей там — отвърна тя и посочи стола до печката.

Дев изруга. И на нея понякога ѝ се случваше да ругае, но не можеше да съперничи на Девлин Страйкър.

— Никога не съм чувала подобни гадости! — кресна Идън, вбесена от думите му. — Престани!

Дев я изгледа учудено. Очите ѝ бяха светлозелени, косата — влажна и леко къдрава. Дори след безсънната нощ тя изглеждаше свежа и красива. Прекалено красива. Ако не беше толкова слаб и безпомощен, щеше сам да се увери дали е такава моралистка, за каквато се пишеше. Силите му стигнаха само да промърмори:

— Как можа да ме простреля такава кречетало като теб. Защо не вземеш да млъкнеш? Не съм в настроение за...

— Настроението ти не ме интересува, Страйкър — прекъсна го Идън. — То винаги е едно и също и те уверявам, че не е особено приятно. Направих какво ли не, за да ти угодя, но не получих и капка благодарност от твоя страна.

— Трябва да ти благодаря, че ме простреля ли?

— Знаеш много добре, че не беше нарочно. Достатъчно виновна се чувствам, за да слушам обвинения и ругатни.

Дев изведнъж залитна и се хвана за вратата. Идън се втурна и го сграбчи за ръката. Беше твърде замаян, за да я отблъсне.

— Легни! — заповяда тя и го заведе до леглото. Той се свлече върху постелята и затвори очи. — Ще направя закуска и ти ще ядеш, дори ако трябва да я натъпча в устата ти. Идън издърпа ботушите му и го зави така, както беше с дрехите. — Докато приготвям закуската, си помисли за останалите единадесет дни!

— Какво искаш да кажеш?

— Ще бъдем затворници в тази хижа и през следващите единадесет дни, освен ако някой не дойде да те потърси. Тогава ще ме вземат. Единадесет дни и нощи! Не е ли по-разумно да бъдем добри един с друг, отколкото да се обиждаме при всяка възможност.

Дев продължи да съзерцава вратата дълго след като Идън Харкорт излезе с достойнство от стаята.

Закуската се състоеше от палачинки с кленов сироп, бекон и горещо кафе. Тя настоя да му я поднесе в леглото и той не се възпротиви. Погълна всичко.

Според него бурята нямаше да продължи дълго. Пролетните бури бяха капризни, изненадващи и силни, но краткотрайни. А работниците сигурно вече го търсеха, въпреки снега. Ред сигурно вече се бе притеснил.

Ред Лъдлоу живееше в ранчото още преди Дев да се роди. Беше доста над седемдесетте и никой не знаеше кога се е нанесъл от пристройката за работниците в къщата на собствениците. Дев предполагаше, че това е станало още преди да е бил роден или докато е бил пеленаче, защото в неговите спомени Ред представляваше неделима част от къщата. С напредването на годините и особено след смъртта на майката на Дев, Ред Лъдлоу постепенно пое домакинството в свои ръце. Този въпрос никога не се обсъждаше, главно заради свадливия характер на старчето. Дев знаеше, че старият каубой презира домакинската работа и гледа на нея като на унижение.

Ред не търпеше възражения по въпроса за чистотата. Къщата не тънеше в мръсотия, но един по възискателен поглед би открил много нередности. За сметка на това, Ред нямаше нищо против готвенето и се справяше прилично.

Ранчото беше обитавано изключително от мъже. Каубоите на Страйкър бяха сезонни работници — грубовати и неприказливи. Бяха сплотени и лоялни един към друг и най-вече към Дев. Сигурно вече се тревожеха.

Дев се намръщи. Нямаше да намерят следите му в снега, който продължаваше да вали. Вятърът бе поутихнал, но снежинките се сипеха безспир и бързо натрупваха преспи.

Закуската му се отрази добре. Докато Идън тракаше с чиниите в кухнята, той се замисли.

Отдавна не беше срещал жена като Идън Харкорт. Откакто завърши колежа, може би. Тя му припомни колко нежни са истинските жени. Каква коса! Човек можеше да умре щастлив, заровил ръце в нея. И тялото й... Как ли изглеждаше без дрехи? Единадесет дни, хм!

Дев едва не подскочи при внезапното появяване на Идън. Тя носеше чаша вода и аспирин.

— Заповядай. Изпий хапчетата!

— Благодаря.

Благодаря?! Идън се учуди, че чува тези думи от него и отвърна по навик:

— Няма защо. Ще донеса дърва. После ще погледнем раната ти и ще те изкъпем.

— Ще ме изкъпеш ли, скъпа?

— Идеята ти харесва, нали? — отвърна Идън, без дори да се изчерви.

Вече знаеше как да се справя с Девлин Страйкър. Той беше крайно раздражителен и заядлив и явно изпитваше някакво извратено удоволствие, като я караше да се чувства неудобно. Нямахше опит с мъже като него.

— Да си призная честно, никога не ме е къпала красива жена като теб, но ми звучи добре.

Красива? Идън си мислеше, че вече никога няма да се изчерви пред него, но лицето ѝ пламна. Дев и този път я бе надхитрил.

— Разкарай тези мръсни мисли от главата си, Страйкър! Имам намерение само да ти донеса леген с вода и сапун. Можеш и сам да се изкъпеш — тросна се тя и излезе от стаята с пламнали страни.

В знак на протест, Идън накара пациента си да я чака, докато тя самата се изкъпе. Влезе в спалнята само веднъж — за да си вземе чисти дрехи. Хвърли на Дев злобен поглед в отговор на присмехулното му изражение, но това изглежда не го впечатли. Кикотенето му караше кръвта ѝ да кипи и докато се къпеше, тя дълго разсъждава над положението си. Той беше невъзможен, истински досадник. Ако трябваше да простреля някого, защо това не беше някой кротък и добър човек? Дев определено не беше такъв. Той може би дори си гризеше ноктите за удоволствие.

Със страдалческа въздишка Идън занесе един леген с топла вода в спалнята. Аптечката беше все още на масичката. Тя остави водата и се обърна към Дев.

— Ще трябва да сменим превръзките.

Погледът му премина по цялото ѝ тяло, върна се обратно нагоре и се спря върху гърдите ѝ. Беше облечена в тъмнозелени велурени панталони и целомъдрена блуза с дълги ръкави, под която обаче се криеше тяло на истинска жена.

— Ти наистина си красива — рече той, учуден, че това, което беше казал само за да я подразни, е истина.

Тя проследи погледа му и топлина заля гърдите ѝ. Реакцията на собственото ѝ тяло учуди Идън. Очакваше грубости от страна на Дев,

но не беше подготвена за поглед, изпълнен с такава първична страст. Не ѝ се подиграваше. Изглеждаше по-зашеметен и от нея.

За няколко секунди я обхвана объркване и тя отново му обърна гръб и отиде за аптеката.

— Трябва да сменим превръзките.

Странна възбуда беше обхванала Дев и гласът му прозвуча дрезгаво:

— Направи това, което смяташ за необходимо.

Той отметна завивките и започна да разкопчава жилетката си.

Единственият начин да се приближи до него беше да седне на леглото и Идън неловко приседна на ръба. Докато му помагаше да съблече жилетката и ризата, избягваше да го поглежда в очите.

— Ще бъде по-лесно, ако можеш да се изправиш малко — тя с изненада долови дрезгавия трепет в гласа си.

— Мога — хладно заяви Дев.

— Така е по-добре — каза тя, след като Дев се изправи и оправи възглавниците, за да може той да се облегне.

Измъчваше я мисълта, че трябва да свали превръзките и да прегледа раната. Най-много се страхуваше да не се е инфектирала. Можеше да му дава неохотно бренди и аспирин, да пренебрегва саркастичните забележки и ругатните — дори да понесе унищожителния му поглед, но не знаеше как да постъпи при евентуална инфекция на раната.

Дев затвори очи при първия допир на пръстите ѝ до бинтованото му рамо. Но ако не зрението, то обонянието му долавяше близостта ѝ. Почувства топлината, чу дишането ѝ и усети приятния аромат на чистота и цветя, носещ се от нея. Мъчителни мисли се въртяха в главата му. Колко ли болка ще трябва да понесе, преди тя да се наведе над него?

Бинтовете му бяха свалени и той я чу да казва:

— Слава Богу, раната изглежда добре!

— Съмняваше ли се?

— Не... Разбира се, че не — излъга тя. — Ще сложа малко антибиотична паста и отново ще я превържа.

Сега действаше по-уверено.

— Ако искаш да се избъръснеш, има самообръсначка.

— Добре.

— А ако искаш чисти дрехи — не мога да направя нищо друго, освен да изпера тези на теб. Няма да отнеме повече от няколко часа да изсъхнат до печката.

Уханието ѝ подлудяваше Дев. То бе клопка, в която би се хванал всеки мъж.

— Панталоните ми не се нуждаят от пране — сопна се Дев.

— А бельото ти?

О, по дяволите! Тази привлекателна, приятно ухаеща, жена искаше да изпера бельото му. Пълна безизходица.

— Прави каквото искаш — примирено рече той.

Идън внимателно залепи последното парче лейкопласт.

— Готово — съобщи, без да обръща внимание на не дотам приятната му забележка. — Следва миене.

Тя стана от леглото и донесе легена.

Експедитивността ѝ дразнеше Дев. Тя не знаеше как се цепят дърва, как се проправят пъртини в снега и как се топли вода на печка с дърва, а вършеше всичко това, без да протестира и превиваше крехкия си гръб под непосилния физически товар. Е, вярно, все пак протестираше, но само срещу алкохола и ругатните му.

Беше му писнало да бъде измъчван от болки и безпомощен заради нейната непохватност и разсеяност. Не можеше да понася прекомерната ѝ загриженост. Трябваше да се чувства виновна и ако не ѝ харесваха пиенето и ругатните му — толкова по-зле за нея!

— Налей ми малко бренди! — нареди ѝ грубо.

Идън направи гримаса на отвращение.

— Още няма десет часа.

— Дай ми проклетата бутилка или ще си я взема сам!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Идън му подаде бутилката, постави легена до леглото и величествено излезе от стаята. Беше й все едно дали той ще се удави в брeндитo, или във водата за къпане.

Тя ядно разбута жаравата в печката и пъхна вътре една цепеница. С какво бе заслужила натрапеното й присъствие на този досаден, груб и арогантен мъж? Защо никой не идваше да го потърси?

Когато погледна през прозореца, тя разбра отговора. Все още валеше. Никога не бе виждала толкова сняг.

Беше се погрижила за раната на Страйкър, за дървата, а и успя да се изкъпе. Дали и той щеше да го направи, не я интересуваше. Не можеше да му попречи да си остане небръснат и мръсен.

Ала той имаше желание да се възстанови бързо. Не му харесваше да е безпомощен. Ако беше здрав, сигурно щеше да й досажда непрекъснато. Шокът бе стопил енергията му, но той се възстановяваше изключително бързо.

У Идън се бе появило особено усещане. Никога преди това мъжки поглед не бе успявал да я впечатли и остави без дъх. Обикновено бе в състояние напълно да контролира сексуалния си нагон. Хормоните й бяха наред или поне така си мислеше, въпреки че все още не бе срещнала голямата си любов.

Идън обиколи няколко пъти кухнята и дневната с мрачно изражение. Хижата беше твърде тясна и тя скоро се спря до печката. Просто се чувстваше изтощена. Затова беше неспокойна и разсеяна, не заради похотливите погледи на Страйкър. Ако можеше да си полегне някъде...

Впери поглед в пода пред печката и се замисли. През нощта подът беше студен, но не и сега. Идън постла одеялото си, взе възглавничка от стола и легна. Леглото в апартамента й в Джорджтаун беше меко, с чаршафи от най-фин памучен плат и пухени завивки, но й се струваше, че никога не се е чувствала по-удобно, отколкото на пода

на тази примитивна хижа. Беше страхотно удоволствие свободно да протегне ръцете и краката си с блажена прозявка.

Дев бавно отвори очи. След измиването и чашата бренди беше потънал в сън под топлите завивки. В хижата цареше тишина. Той се послуша за Идън, но дочу само свистенето на вятъра. Отметна завивките и усети, че в стаята е студено. Температурата падаше.

Помръдна рамо. Болката беше поносима. Сви пръстите на лявата си ръка и се опита да я повдигне. Зави му се свят. Подобриенето не беше чак толкова голямо.

— Идън! — извика той, обезпокоен от тишината. — Идън! — повтори, след като не получи отговор.

Отвърна му заплашително спокойствие. Нямаше я в хижата. Сигурно бе отишла до тоалетната. Да, вероятно беше там и скоро щеше да се върне.

Какво ли ставаше в ранчото? Дори при хубаво време, празната чиния на масата караше всички да се разтичат наоколо и да намерят липсващия каубой. Дивите местности бяха твърде опасни и неочакваното отсъствие на някой не се подминаваше с безразличие. Освен гърмящи змии имаше мечки гризли, а ако нечий кон се спънеше в дупка на гризач, ездачът можеше да се пребие.

Ала нямаше нищо по-лошо от това да те хване виелица, когато си в долината. Много мъже бяха умирали от замръзване в такова време и Дев знаеше, че Ред и работниците сериозно се безпокоят. Искрено се надяваше, че в отчаянието си не са тръгнали да го търсят, защото имаше опасност да пострадат. Ако само имаше начин да ги извести, че е добре!

— Идън! — изкрещя отново.

Може би възнамеряваше да лагерува в тоалетната.

Търпение, каза си той и отново се облегна назад. Не можеше да разбере жените. Те идваха и си отиваха от живота му. Дори веднъж бе решил да се ожени, но след известен размисъл се отказа. Тя беше много мило момиче, но в края на краищата Дев сметна, че не е достатъчно подходяща за жената, с която иска да прекара остатъка от живота си.

Бракът само би усложнил всичко. Съпругата му нямаше да хареса него и ранчото му. Точно както Идън.

Идън! Беше потиснал мисълта за нея заради собственото си спокойствие, но сега образът ѝ отново изплува пред него — зеленото кадифе, кехлибарените коси и чувствените устни.

— Идън! — извика той. Търпението му се изчерпи.

Дори мистериозните навици на една жена не можеха да я задържат толкова дълго при отрицателните температури навън.

Дев провеси крака от леглото и потръпна при досега със студения под. Постоя така, докато главата му се избистри и се изправи. Панталоните и бельото му лежаха на пода, където ги бе оставил, преди да се измие. Идън беше решила да не пере дрехите му и това го зарадва.

Гол и премръзнал, Дев издърпа най-горното одеяло и го уви около себе си. Вратата на спалнята беше отворена, но от леглото не се виждаше дневната. Той направи само една крачка и при вида на Идън, свита на кълбо върху одеялото пред отдавна загасналата печка, нещо като че ли го прободеше.

Обзеха го яростни мисли. Докато е спял в уютното и топло легло, тя се е опитвала да се стопли на твърдия под пред печката, за да може да подремне. Дори не бе завита.

Не знаеше колко е часът, но му се струваше, че е спал дълго, а вероятно и тя, доколкото съдеше по угасналата печка и студената хижа. Сигурно е била страшно уморена, за да не се събуди, когато я виках, помисли си Дев.

Въпреки болката нямаше право да спи в топлото легло, докато една жена замръзваше на пода или на стола само с едно одеяло.

Дев прекоси леденостудения под и побутна Идън с крак.

— Събуди се! — изръмжа той. — Защо трябва да се правиш на мъченица? Стани от пода, по дяволите!

Идън се сепна и отвори очи.

— К-к-какво има?

Тя седна и се сгуши, трепереща от студ.

— О, сигурно огънят е угаснал. Възнамерявах само да подремна за няколко минути.

— Защо не взе одеяла от леглото?

Идън се изправи и успя да огледа разярения мъжага. Беше успял да свали панталоните си, защото беше увит в одеяло и бос. Идън разбра, че е разтревожен.

— Одеята стигат само за едно легло — каза спокойно тя, докато разбутваше въглените в печката. — Спалнята е много по-студена от тази стая, дори когато огънят е силен. Освен това, по-важно е на теб да ти е топло.

— Как ли пък не! Цяла нощ си стояла на този стол завита само с тънко одеяло.

— Не е тънко. Можеш сам да се увериш.

— Ако някой ще спи на стола тази вечер, това ще съм аз — каза той вбесен.

— Не ставай смешен! Само някоя пневмония ти липсва! — Идън го заобиколи и отиде до сандъка с дърва. — Освен това не трябва да се разхождаш по студения под без чорапи.

— Май не ти е ясно, а?

— Какво да ми е ясно? — каза разсеяно Идън, докато разпалваше огъня. — Най-важно е раната ти да заздравее. Какво те смущава? — попита в отговор на яростния му поглед.

— Ти.

— Аз?! Какво искаш от мен, за Бога?! Правя каквото мога...

— Няма да оставя една жена да спи на стола, докато аз се разполагам в единственото легло.

Пламъчета заиграха по дървата в печката. Идън затвори вратичката и скочи на крака.

— Е, и какво предлагаш? Има едно легло и двама души, единият от които е сериозно ранен. Да не мислиш, че бих легнала в това легло, ако ти ще спиш на стола.

Беше своенравна като старата Еднорожка. Дев разбра, че можеше да спори и да крещи до утре без никакъв успех. Е, не само тя беше упорита.

Той отиде в спалнята. Идън погледна след него, въздъхна и отвори вратичката на печката, за да види дали огънят гори. Вече се бе разпалил и тя сложи още една цепеница. В хижата беше като в хладилник.

Някакъв шум откъм спалнята я стресна и тя се приближи до вратата.

— Може ли да вляза? — попита като си спомни за одеялото около Страйкър и босите му крака.

— Да.

Дев се мъчеше с ботушите си. Бяха правени на ръка и му прилягаха плътно като ръкавици. С тях се чувстваше много удобно, но за сметка на това не можеше да ги обуе с една ръка. Все пак се справи с панталоните, ципа и чорапите.

Идън влезе, видя го какво прави и реши, че се кани да ходи до тоалетната. Без да отрони звук, тя коленичи пред него и му помогна да се обуе. Той също не проговори, но усети някаква сладостна тръпка в момента, в който тя го докосна. Сякаш между двамата премина искра.

Идън се изправи бързо и му помогна да облече ризата и зелената жилетка. Той се извърна и закопча копчетата сам.

Очевидно ѝ правеше фасони, но Идън чувстваше, че е права. Страйкър се нуждаеше от леглото, а не тя.

Идън примирено гледеше как широкият гръб на Девлин Страйкър изчезва през вратата. Бяха просто двама непознати, хванати в мрежата на ужасните обстоятелства, и тя се надяваше единствено да се измъкнат невредими.

Дев се върна в хижата и усети уханието на горещо кафе. Печката бумтеше, а Идън тракаше нещо в кухнята. Цялата сцена приличаше на някаква семейна идилия и той се усмихна мрачно, сигурен, че госпожица Вироглавка Харкорт се мисли за победител в спора за леглото.

Идън се показа на вратата на кухнята с усмивка.

— Приготвям кафе и сандвичи. Гладен ли си?

— Да, гладен съм — отговори равнодушно Дев.

— Легни си, а аз ще ти донеса подноса с кафето!

— Ще ям с теб.

— О! Е, мога да ям навсякъде. Ще седна в люлеещия се стол.

— Чудесно! Ще занеса един стол в спалнята.

Идън изведнъж проумя всичко.

— Отказваш да използваш леглото?!

— Сега вече ти стана ясно.

— Ах ти, упорит...

— Аз ли? Аз? Ако имаше състезание по инат, ти, госпожице, щеше да вземеш златния медал.

Идън почервеня и поклати глава.

— Чудесно, просто чудесно. И двамата няма да спим. Много разумно, нали?

— Има изход и ти го знаеш много добре.

— Няма да спим в едно легло — кресна му Идън.

Дев повдигна вежди.

— Ако спим, ще ми обещаеш да уважаваш моето целомъдрие.

— Какво! Ти самоуверен егоист...

— Спри да бълваш обиди и ми сипи малко кафе. Освен ако не желаеш да си го наля сам.

Идън се изкуши да го прати по дяволите, но под всички чувства, които Страйкър предизвика у нея, се раздвижи и съвестта ѝ и чувството за вина. Той нямаше да се разпорежда така, ако не беше тя и проклетата пушка.

Наля чаша кафе и му я подаде.

— Сандвичите ще станат след няколко минути.

— Благодаря. Ще почакам отгътък.

Дев внимателно занесе чашата в дневната и се отпусна в стола, на който Идън беше спала предната вечер. Умираще от болка. Разходката до тоалетната изчерпи всичките му сили, но въпреки всичко искаше да разговаря с Идън. Тя го обвини, че не приема насериозно положението им, но според Дев госпожица Харкорт беше тази, която не можеше да проумее обстоятелствата. Той не очакваше, че това мъчение ще продължи дълго, но освен бурята се появи и друг проблем.

Когато Идън внесе сандвичите, красивото ѝ лице беше навъсено. Но тя постави пред него чиния и седна на другия стол.

Дев отхапа голямо парче и забеляза, че сандвичът му е със салатата от риба тон и освен това е много вкусен.

— Добър е — беше коментарът.

— Благодаря.

— Трябва да поговорим за нещо.

— Какво? — запита тя с мрачно безразличие.

— За положението ни.

— Почти сме засипани в снега. Едва сега ли започна да го осъзнаваш?

Сарказмът в думите ѝ се оказа напразен — той продължи да яде, като че ли не я беше чул.

— Нека първо поговорим за дървата!

— Дървата? Не разбирам.

— Дървата. За огрев. С които палиш печката.

— А, дървата. Е, и какво за тях?

— Отвън не са останали много.

Идън се облегна.

— Не са ли достатъчно? Струва ми се, че са много.

— Около кубик.

Тя присви очи.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Ако продължаваш така, ще свършат след два дни.

— Два дни! Но... ние имаме нужда от огън.

— Наистина. И ако след два дни сме все още тук, може би ще съм в състояние да насека дърва.

Идън се вгледа и забеляза стиснатите устни и болката в очите му.

— А ако не си в състояние? Не бих ли могла да се справя?

Дев отмести очи и си я представи как газии в снега и търси повалено дърво, достатъчно сухо, за да не превърне хижата в пушилия, как реже дървото и го цепи на парчета, така че да се побират в печката. Тя си нямаше и представа от всичко това.

— Не — изрече Дев и отново се обърна към нея.

— Защо?

— Имай ми вяра. Нямах опит.

Идън настръхна.

— Само защото съм жена...

— Такава си, скъпа. И не се оплаквай. В този занаят си професионалистка.

— Трябваше да предположа, че си шовинист — изплю тя презрително. — Фанатик, женомразец и...

Дев прекъсна неласкавата ѝ тирада.

— Да се върнем към дървата, а! После ще ми кажеш какъв съм. Според мен е най-добре да използваме наличните дърва, колкото се може по-дълго. Това означава слаб огън през деня и никакъв през нощта.

Сега тя разбра какво е положението. И двамата знаеха, че тя няма да оцелее без огън и само с едно одеяло.

— Чуй ме внимателно! — каза Идън с едва прикрит гняв. — Няма да спим в едно легло.

— Пак ли не си съгласна? Мислех, че сме решили. Ще разделим одеялата. Струва ми се разумно. Има и друг начин...

Ако в този момент ѝ беше подръка, Идън щеше да го цапне. Опитва с поглед, но той само се ухили и това я вбеси.

— Следващата точка е храната — съобщи Дев.

Идън избягваше да го гледа. Какъв ли номер се криеше зад въпроса с храната? Е, поне тук имаше коз.

— Има много храна. Достатъчна за две седмици.

— За колко души?

Когато проумя въпроса, Идън провеси нос.

— За един — каза тихо.

— А ние сме двама.

О, Господи! Нямахте сили да се бори. Чувстваше се изтощена и безпомощна. Беше направила всичко възможно той да се чувства добре, въпреки собствените си рани и болки. Няколко нокътя ѝ се счупиха от носенето на дърва. Тя стопляше вода, почистваше кръв, обличаше го и го събличаше. Понасяше обидите, вулгарността и презрението му. И той имаше наглостта да я съблича с очи, дори и в този момент. А нейното предателско тяло отвръщаше на погледите му.

Тя преглътна тежко.

— Колко още ще останем тук?

— Това е труден въпрос, скъпа. Все още снегът вали и е ветровито. Може да спре след час или да трае цяла седмица.

— Цяла седмица — повтори тя вцепенена.

Не можеше да повярва. Дори когато заплашваше Страйкър с оставащите единадесет дни, не говореше сериозно. Мисълта да замръзне и да умре от глад ѝ дойде твърде много и полуизяденият сандвич в чинията се размаза пред погледа ѝ. Искаше да вика, да плаче и да се смее едновременно.

За да овладее истерията, която я обхващаше, тя стана, постави чинията на подноса и отиде в кухнята. Яростно отваряше вратите на шкафовете и изваждаше храната. Консервирани зеленчуци и месо, брашно за палачинки, хляб, мляко на прах, сол и пипер, кафе, чай и

всичко, което бе успяла да натъпче в чантите на Джес Грифит. Сложи храната на масата.

Дев я беше последвал и наблюдаваше действията ѝ. Идън се спря за момент и рязко затършува в едно чекмедже. Измъкна шепа бонбони и ги хвърли на купа.

— Не прекаляваш ли малко?

— Това е всичко. Достатъчно ли е?

— Идън, не исках да те плаша.

— Напротив, исках си. Постигна целта си. Презирам те! Защо дойде тук? Защо не си остана у дома?

— А ти?

Тя се сепна и осъзна какво е направила. Отпусна се на най-близкия стол и продължи да хлипа.

— Послушай ме! Ще издържим, Идън. Имаме покрив над главата си и достатъчно храна и дърва, ако ги пестим. Исках да разбереш това.

— Махай се! Остави ме на мира!

Дев я наблюдава още няколко минути, после въздъхна и излезе. Отпусна се в стола пред печката, но му се искаше да си полегне. Трябваше да я победи. Никой от тях нямаше да издържи сгушен на стола неизвестно колко нощи.

След като се успокои, Идън прибра храната обратно в шкафовете. Знаеше къде е Страйкър и защо е там, но не го погледна нито веднъж и двамата не си размениха дума през целия следобед.

Когато тя започна да приготвя вечерята, Дев стана и излезе. След това се върна и отиде в спалнята. Надеждата, че той се е предал, не трая дълго, защото Страйкър излезе с празна бутилка в ръка.

— Има ли още от това?

Тя си помисли да излъже и да го остави да се измъчва от болка. Но той изглеждаше ужасно — блед, с хлътнали очи. Идън мълчаливо извади неотворената бутилка от бюфета.

— Благодаря. Би ли я отворила, моля те?

Тя едва се сдържа да не го поздрави за учтивостта, но стисна устни, взе обратно бутилката и отвори капачката.

Дев наля щедро от брендите в една чаша, пъкна три аспирина в устата си и ги глътна, заедно с част от огнената течност. Идън все още бе с подпухнали очи от плача и това допълнително го измъчваше.

Помисли си да започне нормален разговор с нея, като я пита например къде живее, дали работи и защо бе избрала това място за почивка.

Но напрежението помежду им го възпря. Реши, че тя не е в настроение и отново се върна в дневната.

— Стой, ако искаш, цяла нощ! Изобщо не ми пука — промърмори на себе си Идън. За нищо на света нямаше да легне в едно легло с него, дори да умре да ѝ се моли.

Да умре?! Молеше се да е прескочил трапа.

Слабият огън и тъмнината правеха хижата студена и неуютна. Идън отиде да си вземе пуловер, занесе едно одеяло на Страйкър и му го даде.

— Вземи това — заповяда му тя и не дочака да види как ще реагира.

Изглежда нощта щеше да бъде дълга и мъчителна.

ПЕТА ГЛАВА

Желанието им да разговарят, като че ли се изпари заедно с вечерята от консервирана съомга и зелен фасул. И преди това не бяха много разговорливи, но сега тишината беше толкова плътна, че ги потискаше. Дев седна на един стол, тя на друг. Останаха така известно време, като всеки избягваше очите на другия.

Огънят отново догаряше. Идън стана и отвори вратичката на печката.

— По-добре я остави вече да изгасне — каза тихо Дев.

Тя се обърна рязко, готова да се нахвърли върху него. Отвори уста, после я затвори. Беше прав. Трябваше да пестят дървата. Ако бяха нормална двойка, сега щяха да си легнат заедно. О, ако беше сама...

Идън затвори печката и се върна на стола си, странно примирена. Ако Девлин Страйкър не беше тук, тя щеше да умре от страх заради бурята. Не беше помисляла за това. Печката щеше да бумти и дървата скоро щяха да свършат.

Изведнъж разбра, че сама щеше да понесе всичко много по-трудно. Ранен или не, арогантен или не, Страйкър беше човек от плът и кръв. Тя не беше сама.

Идън въздъхна тежко и Дев я погледна.

— Добре ли си?

— Не и ти също не си добре — Идън стана. — Печелиш. Хайде да лягаме.

Идън веднага се замисли какво ще облече. Нощницата ѝ беше твърде тънка. Стигаше ѝ това, че Страйкър спи гол. Щеше да е по-добре, ако си сложи нещо плътно.

Тя оправи леглото и сложи одеялата, с които се бяха завили в дневната.

— Ще можеш ли да се съблечеш сам?

— Да — отвърна Дев и започна да разкопчава жилетката си.

Идън откри в багажа си една доста голяма за нея синя фланелка. Беше без деколте и стигаше почти до коленете.

— Ще се преоблека отгатък.

— Би ли ми помогнала първо да се събуя!

— Разбира се.

Идън издърпа ботушите му и се обърна. Най-добрия начин да се справи беше да показва безразличие. Щеше да ѝ е трудно, като се имат предвид погледите, които си бяха разменили.

Тя се преоблече в дневната край угасващата печка. Преди да влезе в спалнята, попита високо:

— Легнал ли си?

— Да. Влизай!

Лампата на масичката мъждукаше и осветяваше спалнята с бледа светлина. Дев се беше притиснал до стената и лежеше на дясната си страна, с гръб към нея. Идън угаси лампата и се придвижи в мрака до леглото. Подът беше леден и краката ѝ замръзнаха, но когато се зави, внимаваше да не докосне Страйкър.

— Не се чувствай неудобно! Няма от какво да се притесняваш.

— Знам — отвърна тя и въздъхна отчаяно. — Чувствам се сякаш съм загубила връзка с цивилизацията. Всичко е толкова нереално.

— Няма ти нищо. Смело момиче си ти.

— Боли ли те? — попита го Идън след кратко мълчание.

— Не много. Брендито и аспирина си вършат работата.

Вятърът подхвърляше снега по земята и го пращаше в прозореца. Беше като зимна симфония и звучеше величествено. Идън се зави по-добре като внимаваше да не го докосне. Допирът беше табу. От ден на ден те ставаха все по-близки и линията на беглото запознанство бе пресечена.

Идън разбра, че не може да заспи веднага. Следобедният сън си казваше своето, но истинската причина бе Страйкър. Можеше да почувства топлината на тялото му и се чудеше дали той си дава сметка, че е в едно легло с жена.

Наистина бе изгубила връзка с действителността. Нищо от преживяното не изглеждаше истинско. Никога преди не се беше грижила за ранен. Смяташе, че това е голям напредък за нея. Знаеше, че грижите ѝ за Страйкър не изкупват вината ѝ, но изпитваше удоволствие, че с нейна помощ той се възстановява толкова бързо.

Това щеше да изненада приятелите ѝ. Ако им кажеше, разбира се. Мисълта, че някой може да се смее на нейния разказ, я измъчваше. Вече чуваше лекомислените забележки и подличките въпроси: „Искаш да кажеш, че сте спали в едно легло само за да се стоплите? Наистина ли беше толкова студено?“.

Щеше да ѝ се наложи да опише Девлин Страйкър: „Висок над метър и осемдесет, мускулест, с гъста черна коса, пепеляви очи, красива уста...“.

Да, наистина устата му беше красива, но Идън едва ли щеше да изтъква достойнствата на Страйкър пред приятелите си във Вашингтон. Всичко това ѝ се струваше твърде лично и искаше да запази спомена само за себе си.

Страйкър заспа преди нея, изтощен от болката и равномерното му дишане се преплете с виенето на вятъра.

Дев се събуди възбуден до краен предел. Идън се беше притиснала към него и той усещаше топлината на гърдите ѝ. Един бос крак обгръщаше бедрото му, а по болното му рамо се спускаха копринени коси. Той я наблюдаваше в светлината на утринната зора и чувстваше как целия настръхва.

Мъжкият инстинкт и сексуалното напрежение измъчваха тялото му и го подтикваха да отговори на влудяващия повик на плътта. Дори с болката в рамото, той би намерил начин да прави любов с Идън Харкорт. Ситуацията го изкушаваше, но все пак щеше да е мръсен номер да се възползва от спящата жена до себе си.

Ругаейки наум, Дев се опита да се освободи от тялото ѝ. Тя въздъхна и протегнатата ѝ ръка се стовари на едно особено чувствително за него място. Очите му се затвориха от почти болезненото вълнение, но той стисна зъби и отмести ръката ѝ. Тя се сгуши още по-силно в него, като че ли искаше нещо и той не издържа на напрежението.

— О, по дяволите! Не прави така!

— Какво? — промълви тя в просъница и Дев почувства как тялото ѝ се стяга. Беше се събудила.

Идън повдигна клепачи и очите ѝ срещнаха тези на Страйкър. Беше увита около него, а гърдите ѝ докосваха ребрата му. Тя усети, че е настръхнал, а и сякаш температурата му се бе повишила. Двамата

бяха по средата на леглото, един до друг, и Идън почувства, че погледът на Дев прониква дълбоко в нея.

— Добро утро! — каза нежно той.

Идън знаеше, че трябва да се отдръпне. Особено когато ръката му докосна крака ѝ. Но се почувства така развълнувана и свежа, че пожела да приеме тихото му предизвикателство. Той плъзна крака ѝ нагоре по тялото си и кръвта във вените ѝ кипна, когато разбра какво изпитва.

— Не можем да направим това — прошепна Идън.

— Аз мога. И ще го направя, ако не ме отблъснеш.

— Искаш да кажеш, че за теб е толкова просто?

— Да.

Тя стана безмълвно от леглото, потръпваща от студения под.

— Идън...

— Моля те... Нека не говорим за това!

Стаята беше студена и тя облече същите велурени дрехи върху фланелката.

— Трябва да запали печката — каза тя, като че ли единствено оцеляването занимаваше ума ѝ.

Дев мрачно следеше действията ѝ от леглото.

— Виж как е времето!

— Добре — отвърна тя и дръпна завесите. Почувства се замаяна от гледката. — Снегът е спрял да вали... Но, като че ли всеки момент може да започне отново.

Тя го остави сам и запали печката, като се вслушваше в шумовете откъм спалнята. Той също беше станал и се обличаше.

Когато огънят се разгоря, тя отиде да му помогне с обуването и се изненада, че единият ботуш беше вече на крака му.

— Сигурно раната ти има подобрение.

— Голямо — по тона му Идън разбра, че Дев иска тя да го погледне и вдигна очи. — Нека не се преструваме, че нищо не се е случило! — каза тихо той.

Идън стана и отстъпи назад.

— Не се преструвам, че нищо не се е случило, но няма смисъл да го обсъждаме — тя се обърна към вратата. — Аз излизам.

Следобед Дев се разходи. Всъщност си беше газене до коленете в снега, но той се тревожеше за коня си и Еднорожка с нейното теленце. Заради оскъдното си облекло обиколи поляната само веднъж, но това бе напълно достатъчно, за да се убеди, че животните не са наоколо. Погледа мрачно тежките сиви облаци и се върна в хижата.

Идън стоеше до печката. След като се изкъпа, тя облече единствените си останали топли дрехи. Освен тях и зеления велурен костюм в багажа ѝ имаше няколко пуловера, едно яке и два чифта джинси и спортни панталони. Останалата част от гардероба ѝ се състоеше от къси панталони и памучни блузи. Изобщо не ѝ беше хрумвало, че ще се нуждае от зимна екипировка през май.

— Пак ще вали — съобщи ѝ Дев и се отпусна в един стол.

Тя си мислеше за това през целия ден, но неговата прогноза беше повече от обезкуражаваща. От сутринта не смееше да спре погледа си върху Страйкър. Дори когато превързваше рамото му, Идън избягваше да го гледа в очите. В тях имаше някакъв елемент на търпеливо изчакване, точно както котката уж разсеяно обикаля около мишата дупка. Това я караше да се държи по-резервирано от обикновено.

— Може би някой ще се възползва от затишието и ще дойде.

— Кой?

— Твоите приятели или колеги.

— Моите хора сигурно са ме търсили и в най-силната виелица.

— Твоите хора?

— Работниците в ранчото ми.

— Разбирам. Ранчото е твое и ти не си просто работник.

— Правилно. Да не би да съм ти казал нещо друго.

— Не помня. Просто съм разбрала погрешно.

— Ранчото ми не е далеч оттук — каза спокойно той.

В зелените ѝ очи се появи надежда и объркване.

— Тогава защо...

— Защо моите хора не са дошли дотук? Очевидно, защото не са успели да видят следите ми в този сняг. И защото са предполагали, че съм на собствена територия.

— А защо все пак не си?

— Заради проклетата крава.

— А, да, кравата — каза глухо Идън. Тази крава беше причината за цялата бъркотия. Ако не се бе изплашила толкова от животното, тя

нямаше да посегне към пушката. — Как оцелява добитъкът в това време?

— Както и другите животни. Адаптира се. Как мислиш оцеляват елените и лосовете?

Изненада я фактът, че Дев Страйкър има собствено ранчо. Но това не променяше нещата. Само старият Джес Грифит знаеше, че тя е в хижата. И ако не му хрумнеше да провери как се чувства в тази буря, нямаше да се появи през следващите десет дни.

Тя стисна зъби и отиде в кухнята. Беше прекалено рано за вечеря, но трябваше да върши нещо, за да запази самообладание.

В хижата нямаше какво да се прави. Идън прочете няколкото романа, които носеше още през първите два дни. Нямаше представа колко тиха може да е една планинска хижа и не бе помислила какво ще прави сама две седмици.

Обичаше да чете и разбра, че е трябвало да донесе колкото се може повече книги. В хижата нямаше нищо за четене, освен някакви стари спортни списания. Очевидно собственикът не идваше тук, за да чете. Можеше да предвиди това, ако се бе замислила предварително. Хижата бе предназначена за лов и в нея имаше само най-необходимите неща.

Е, поне, след като Страйкър се появи, тя имаше много повече работа и не беше сама. Тревожеше я само настъпващата вечер.

Вечеряха мирно и тихо, но след като Дев седна до печката с чаша бренди в ръка, във въздуха се усещаше всичко друго, но не и спокойствие. Дев лягаше на няколко пъти през деня и Идън разбра, че все още се чувства зле. Все пак раната му заздравяваше бързо и той изглеждаше по-жизнен. Все още не беше в състояние да я гони из хижата, но в леглото тя беше безпомощна.

През целия ден Идън се бе държала сякаш той е невидим и сега Дев бе решил да разбере каква е причината.

— За какво е всичко това?

— Знаеш много добре — студено отвърна Идън.

Той се престори, че мисли и накрая лицето му се проясни.

— Става въпрос за тази сутрин, нали? Мислех, че не искаш да говорим за това.

— Не ме ядосвай. Не мислиш ли, че е по-добре да поговорим?

— Предложих ти още сутринта. Ти си голямо момиче. Събуждането с красива жена, която те е прегърнала, предизвиква някои реакции. Не е моя вината, скъпа. Така са устроени всички мъже.

— Това не е всичко и ти го знаеш — каза презрително тя. — Ти каза...

— Казах, че искам да се любя с теб и щях да го направя, ако се бе съгласила. Ти не се съгласи и това е всичко.

— Така ли? — провлече тя саркастично. — Затова ли през целия ден ми хвърляш тези изпепеляващи погледи?

Дев се засмя и отпи от чашата.

— Ако искаш да узнаеш дали все още те желая, отговорът е да. Навсякъде, по всяко време. Виж, не съм виновен аз. Щях да съм здрав и читав у дома, далеч от теб, ако не беше излязла насреща ми с тази пушка.

Идън почервения.

— Не се опитвам да разбера нищо такова, а за раната ти се извиних вече хиляди пъти. Учудвам се, че не си се изморил да ме караш да ти угоднича.

— Да ми угодничиш? Не че съм очаквал нещо такова от теб, но не съм забелязал да го правиш досега.

— Има много начини за извинение. Не се ли грижа за теб?

— Да.

— И ти се извиних няколко пъти.

— Според теб това угодничене ли е?

— Явно не съм достатъчно смирена. Какво очакваш — да се облека в зебло и да поръся главата си с пепел?

— Не, разбира се. Дори си мисля, че се измъчваш много повече от мен. Но не си ми угодничала, скъпа, така че прекрати този театър!

Идън яростно се изправи.

— Ти... Направих всичко, за да изкупя грешката си! Дори да ми простиш, самата аз никога няма да си простя. Но в никакъв случай не заслужавам да ми се присмиваш.

Тя се приближи към Страйкър и продължи гръмката си тирада.

— Научих някои неща за теб, господинчо. Самодоволен си като плужек и имаш маниерите на горила. Накратко... — тя сложи ръце

върху облегалката на стола на Страйкър. — Не те харесвам. И не се чувствам виновна за това. Никоя свята жена не би те харесала.

— Наистина ли?

В яростта си Идън не забеляза, че той е оставил чашата си на земята. Когато Дев се протегна и я сграбчи за ръката, тя се вцепени. Опита да се измъкне, но той я стисна по-силно.

— Пусни ме!

Той я придърпа към себе си.

— Казваш, че съм некултурен — очите му проблеснаха страховито. — Госпожице, ако не бях...

Той не довърши изречението, притегли я към себе си и впи устни в нейните. Отначало тя беше твърде изненадана, за да реагира, но после отново я обзе ярост и се опита да се освободи. Въпреки всичко внимаваше да не нарани рамото му.

Тя сграбчи косата му с двете си ръце и се опита да освободи устните си, но той продължи целувката. Накрая сълзи на отчаяние потекоха по страните ѝ и тя отвори уста, за да включи и зъбите си в нелепата борба. Дев се отдръпна.

— Май искаш да използваш острите си зъбки върху мен, скъпа?

— Мразя те!

— Така ли? Отпусни се за секунда и ще разберем защо си толкова ядосана — той притисна устни към ъгълчето на устата ѝ и ги плъзна към ухото. — Толкова си сексапилна — прошепна Дев. — Позволи ми да те целуна!

Идън почувства сладостна тръпка в долната част на стомаха.

— Не можеш да ме принудиш.

— А да те убедя? — езикът му се плъзна по извивката на ухото ѝ.

— Не прави това! — потрепери тя.

— Харесва ти, нали? Ти си много страстна, но си страхливка, скъпа.

— Ти наистина си най-глупавият... — тя се дръпна при поредната му целувка. — Страйкър, престани!

Смехът му отекна във всеки нерв на тялото ѝ.

— Дай ми една целувка и ако не ти хареса...

А ако се съглася, запита се тя. Нещата щяха да излязат от контрол. Уединеността им, взаимната зависимост — цялата ситуация

имаше някакъв първобитен привкус. Двамата протягаха ръце един към друг просто защото нямаше други хора.

Непознатото пулсиране в тялото ми се дължи само на това, предположи Идън. Тя просто искаше да изпита чувствата си. Не можеше просто така да харесва този... този грубиян.

— Една целувка, скъпа? — прошепна Дев и отново долепи устни към нейните.

Идън искаше да се отдръпне, но усети, че очаква тази целувка с нетърпение. Първата целувка беше толкова... приятна. Почувства се замаяна. Защо желаете така силно нещо, срещу което преди малко се бореше яростно?

ШЕСТА ГЛАВА

Устните на Дев галеха нейните с горещи, но кратки игриви целувки. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Невъзможен си — прошепна Идън с последни сили.

Не личеше Дев да изпитва болки в рамото, защото и двете му ръце бяха обвити около нея. Идън бе заровила пръсти в косите му и когато той впи устни в гърдите ѝ, тя се оказа безпомощна.

— Дев... Моля те... — успя да прошепне дрезгаво. Той отиваше твърде далеч. — Моля те, спри!

Дев вдигна глава и я погледна. Очите му бяха премрежени, замъглени, пълни със страст.

— Не искаш наистина да спра, нали?

— Напротив. Докъде ще ни доведе всичко това?

— Направо в спалнята, надявам се — отвърна искрено Дев.

Идън трепереше от обхваналия я емоционален шок. И друг път я бяха целували страстно, в края на краищата беше на двадесет и седем години. Но този мъж оказваше необичайна власт върху сетивата ѝ.

— Не искам да се забърквам в любовна история.

— Но май работата отива натам. Не искам от мен да не се вълнувам от една красива жена. Не съм от стомана.

Тя пусна косата му, но не знаеше къде да дene ръцете си.

— Сложи ги на врата ми — подсети я Дев.

— Искам да стана — прошепна Идън, като гледаше да не срещне пламтящия му поглед.

— Защо? Време е да си лягаме.

Яростният ѝ поглед накара Дев да се намръщи.

— Хей, не се оставяй на въображението си. Какво си мислиш, че ще се случи?

— Ти какво си мислиш, че ще се случи след всичко това?

— Ти си виновна, скъпа. Не си пъхай красивото лице пред мен, защото е опасно!

— Не е ли опасно за мен и в леглото?

— Мисля, че нямаме голям избор в настаняването. Спи спокойно! Освен ако не пожелаеш нещо друго, в това легло ще получиш само здрав сън.

Идън не знаеше дали да му вярва. Дори да си беше „пъхала лицето“ пред него, той не трябваше да я прегръща.

Въпреки раната си, Девлин Страйкър беше забавна компания и тя трябваше да му вярва. Налагаше се да живеят, спят и ядат заедно. Хижата беше твърде малка за самостоятелност.

При неговата сила беше цяло щастие, че не е такъв звяр, за каквото го смяташе първоначално.

— Добре. Вярвам ти. Сега може ли да стана?

— Да, разбира се — каза той и я пусна.

Подът под нея сякаш се залюля. Коленете ѝ трепереха.

— Женен ли си? — обърна се към него тя.

Дев се усмихна цинично.

— Мнението ти за мен наистина ми харесва, скъпа.

— Въпросът беше напълно естествен — защити се Идън.

— При нормални обстоятелства — да. Но след всичко, което се случи, е направо обидно да ме питаш. Ще ти върна въпроса. Омъжена ли си?

— Разбира се, че не — изстреля тя, сякаш той знаеше семейното ѝ положение и просто се правеше на разсеян. — Да не мислиш, че щях да съм сама тук, ако имах съпруг?

— Откъде да знам какво може да ти хрумне? Присъствието ти тук е изненада за мен. Защо избра това място за почивка?

Идън разпери пръсти срещу отслабващата топлина на печката. Всичко в хижата беше старо и без да е специалист, Идън знаеше, че има много по-добри печки.

— Няма никаква тайна. Тази година исках нещо по-особено.

— Е, мисля, че желанието ти се сбъдна — провлече Дев.

— Не трябваше да идвам. Разбрах го още първия ден.

— Страхувала си се сама. Затова носеше пушка.

Идън бавно кимна.

— Да. Приятелите ми настояваха да взема оръжие. Предупредиха ме за опасността от мечки.

Мечки, мили Боже, помисли си Дев и я срази с поглед.

— Приятелите ти са глупаци. Наоколо може да се появи мечка, но защо трябва да стреляш по нея? И още нещо. Ако си в гората и насреща ти излезе гризли или лос с намерение да те нападне, което не е много вероятно, ще имаш ли смелост да се прицелиш? Съмнявам се. Ще се обърнеш и ще побегнеш, а същото биха направили и идиотите, които са ти дали такива тъпи съвети.

Идън знаеше, че е прав. Ако пред нея се появи диво животно, тя или щеше да припадне, или да бяга, докато капне, независимо дали е с пушка, или не.

— Разбирам. Не трябваше да ги слушам. От самото начало знаех, че е така. Дев, никога не съм зареждала тази пушка. Видях кравата и...

— Старата Еднорожка? Само не ми казвай, че те е уплашила!

— Не съм се занимавала с крави. Изглеждат ми не по-малко страшни от мечките — заяви неубедително тя.

— Е, и как щеше да прогониш тази голяма лоша крава с незаредената пушка — като я удриш с нея по главата ли?

— Не ми се подигравай, моля те?

— Добре. И без това не е смешно. Пушката беше заредена, което едва ли е повод за смях.

— Съгласна съм — каза спокойно Идън. — Сграбчих пушката, когато видях нещо в гората да се движи. Бяхте ти и твоя кон, но отначало мярнах нещо голямо и черно.

— И си помисли, че е мечка?

— Не можах да се сетя къде съм оставила патроните — продължи Идън. — И тогава ти се появи на поляната и за момент се успокоих. Но после се запитах какво прави тук един мъж.

— Преследвах Еднорожка.

— Скоро разбрах това и реших да изляза и да си поговоря с теб. Не знам защо забравих, че още държа пушката.

Дев поклати глава.

— Скъпа, мисля, че имаш нужда от мъж, който да те пази от мечките, кравите и таласъмните.

Идън се ядоса на опитите му да я покровителства.

— Когато съм на своя територия, мога да се грижа за себе си. Може би и ти няма да се чувстваш така самоуверен далеч от тази дива и пуста земя. В моя свят се справям чудесно.

— Сигурен съм. Скъпа, все още не мога да проумея как жена като теб е дошла на място, което я плаши до смърт. Трябва да призная, че отдавна не съм бил с жена като теб.

Идън се чудеше как Дев успява да произнесе „като теб“, сякаш казва „ухилена глупачка“. Тя не беше глупачка, по дяволите, не и във Вашингтон. Идън се беше уморила от неговото високомерие.

— Очевидно не смяташ, че жените като мен са достатъчно отблъскващи, за да не ги задяваш?

— Не мисля, че твоят тип жени са отблъскващи, а загадъчни.

Идън почувства нов прилив на гняв. Никой друг не можеше да я ядоса така. Страйкър беше упорит и мнителен.

— А според мен мъжете от твоя тип са всичко друго, но не и загадъчни. С теб не може да се води нормален разговор. У теб има състрадание, колкото у един... комар. Правиш се на голям хитрец и всезнайко.

— Освен това съм самодоволен като плужек и имам маниерите на горила — прекъсна я Дев. — Искам да те попитам само едно нещо, преди да прекратим този прекрасен разговор, за да си легна. Защо, след като толкова не ме харесваш, отвърна на целувките ми?

— Чудех се кога ще почнеш да се надуваш от това.

— Ще ми отговориш ли?

За нищо на света нямаше да признае, че я привлича.

— Просто ми беше подръка, Страйкър. Бях нервна и разтревожена и имах нужда от мъжка ласка.

— Значи би целунала по същия начин всеки друг мъж?

— Мисля, че си разбрал думите ми.

— Ах ти, малка лъжкиня — почти измърка той.

Страните й се зачервиха.

— Охо, май ни накърниха достойнството, а? Преди всичко, съмнявам се, че много мъже биха се възползвали от подобна ситуация. Не всички са хищници и свалячи като теб.

Дев подсвирна с уста и с мъка стана от стола.

— След тази закачлива забележка ще ти пожелаая лека нощ — когато стигна до спалнята, той се обърна. — Не забравяй, че тази сутрин можех да се възползвам, а не го направих.

— И какво, очакваш аплодисменти за силната си воля ли?

— Разбира се. Може следващия път, когато се притиснеш към мен да не бъда толкова принципен. Ще затопля леглото, скъпа. Не оставай до късно! — усмихна се злорадо той.

— Може да остана и цяла нощ — извика след него тя.

Трябваше да запали печката и отново да спи на стола. Един поглед към почти празния сандък за дърва я отказа от войнствените ѝ намерения. Никога през живота си не беше изпадала в по-безизходно положение. Почувства се като в капан и за да се разсее, погледна през прозореца какво е времето. Притисна нос в стъклото и кръвта ѝ замръзна при вида на зимната картина навън. Снегът се стелеше като пелена и тишината на зимния ландшафт предизвика у нея чувство на самота. Не разбираше как някои хора се стремят към живот при такива условия. Големи участъци от северните и северозападните щати бяха слабо населени. Имаше и чудаци, които за нищо на света не биха напуснали ледовитата Аляска, но това бяха закалени и издръжливи хора.

Идън въздъхна и се обърна. Погледът ѝ се спря върху вратата на спалнята. Страйкър наистина представляваше загадка за нея. А може би просто беше толкова обикновен, че ѝ се струваше загадъчен. Сигурно искаше от живота легло, храна и от време на време жена.

Ако не беше толкова високомерен, Идън може би щеше да наруши личния си морален кодекс. Само веднъж. Но винаги когато тя сваляше гарда и се опитваше да го заговори, Страйкър преминаваше в настъпление.

Достатъчно за Девлин Страйкър, каза си Идън, почувствала студа. Леглото я очакваше като някакъв противник в двубой.

Тя влезе на пръсти в спалнята, взе синята фланелка и се върна в дневната, за да се преоблече. Когато се сети, че не е ходила до тоалетната, ѝ идеше да изкрещи. Разходките в тъмната гора бяха като влизане в преддверието на ада.

Тя се върна в спалнята за якето си и чу:

— Няма ли да престанеш с това топуркане?

— Не тропам. Спи и ме остави на мира!

— Опитвам се, скъпа. Но е невъзможно при този шум.

— Слушай, Страйкър, дойде ми до гуша от теб! Мисля, че вече разбрах защо с такова удоволствие ми се подиграваш. Просто за отмъщение. Връщаш си го за раната.

— Хайде, стига! Ако исках отмъщение, мислиш ли, че нямаше да бъда малко по-изобретателен, вместо просто да споря с теб?

— Не сме спорили. Ти се държа подло и долно от самото начало — тросна се Идън и изхвърча от стаята.

Дев погледна мрачно тавана. Честно казано, тя беше права. Не напълно, но достатъчно, за да го накара да се замисли. Наистина ли се опитваше да ѝ отмъсти за инцидента? Да я накара да се чувства колкото се може по-ужасно, заради раната и опасенията си, че хората му рискуват живота си, за да го намерят.

С право се тревожеше. Ако бурята продължеше, дървата и храната щяха да свършат, преди да могат да се измъкнат.

Утре трябваше да излезе и да се огледа за някой сух дънер. Сеченето на дърва с една ръка нямаше да е особено приятно, но иначе двамата с Идън щяха да замръзнат. С дърва за горене, вода и малко храна щяха да издържат до края на бурята.

Вратата на хижата се затръшна и Дев разбра, че Идън се връща. Обърна се на дясната си страна, с гръб към дневната. Лежеше тихо и се вслушваше в шумовете откъм дневната. Сякаш виждаше всяко нейно движение. Идън разкопча якето си, хвърли го на един от столовете и последва някакво шумолене, което можеше да бъде причинено само от събличане.

Той преглътна и се опита да не мисли как изглежда Идън по бельо. Инстинктивно усещаше какво бельо предпочита.

Дев чу как тя духна лампата. Шляпането на босите ѝ крака спря пред леглото. Идън вдигна завивките, леглото потъна леко под тежестта ѝ и...

— Какво правиш, по дяволите? — извика Дев.

Беше сложила възглавницата си помежду им.

— Не искам отново да подлагам силната ти воля на изпитание — отвърна му остро тя.

— И без това леглото е тясно, а проклетата възглавница заема една трета от него.

— Лошо, Страйкър. Една трета за теб, една за мен и една за възглавницата. Трябваше да се сетя още снощи. Приятни сънища!

Дев се ухили в мрака. Наистина я харесваше. Беше смела и упорита, въпреки паническия ѝ страх от животни.

Събуди ги вятърът, който тресеше цялата хижа. Идън го чу още преди да отвори очи и продължи да ги стиска — не искаше за нищо на света да види снежинка.

— Будна ли си?

— Да. Май вятърът се е усилил.

— Знам. От доста време се вслушвам в него. Идън, има ли достатъчно газ за готварския котлон и керосин за лампите?

— Не знам. Дори и запасите ни да не са намалели, ще умра от шока през последните три дни.

— Не се отчайвай! Ще се измъкнем.

Гласът идващ от другата страна на импровизираната барикада звучеше окуражаващо, дори мило. От изненада Идън се надигна, за да види дали Страйкър не е бил поразен от гръм през нощта. Погледна го недоверчиво.

— Добре ли си? Не бълнуваш, нали?

Той извърна глава, за да я погледне.

— Красива си дори сутрин. Как го постигаш?

— Защо си толкова мил? — изчерви се от неудобство Идън.

— И преди ти казах, че те намирам много красива.

В очите му имаше нещо различно — липсваше им цинизма и подигравателния блясък, на който беше свикнала.

— Сигурен ли си, че всичко е наред? — настоя тя, притеснена от този нов Страйкър.

— Чувствам се отлично.

— А как е рамото ти?

— Боли ме, но оздравява. Не се притеснявай!

— Не се притеснявай? Как бих могла? Тук нямам и миг покой. Дори ти се притесняваш за газта и керосина.

— Можем да се задоволим и с една лампа. Това не е голям проблем.

— Не е голям, но все пак е проблем.

Идън видя как ръката му се протяга над възглавницата и докосва косите ѝ. Опита се да не обръща внимание на действията му.

— По-добре да стана и да запаля огъня.

— Няма защо да бързаш. Надявах се времето да е ясно, за да насека някое паднало дърво за печката. Но само като чух вятъра навън...

— Ти? Да сечеш дърва?! — прекъсна го остро Идън. — В никакъв случай, Дев. Има опасност да се върнем там, откъдето тръгнахме. Раната може да се отвори. Беше цяло чудо, че някак си спрях кървенето още първия път.

— Справи се чудесно и съм уверен, че отново би се справила.

Той наистина беше мил и Идън не знаеше какво да си мисли.

— Е, нека не поставяме способностите ми на изпитание.

Дев не каза нищо, но после реши да играе открито.

— При следващото затишие ще отида да потърся дърва. Нуждаем се от две неща, Идън — вода и топлина. Вода имаме в изобилие, а при тези отрицателни температури човек би могъл да издържи доста по-дълго без храна, отколкото без отопление.

Тя следеше думите му с нарастващ ужас.

— Тогава аз ще го направя — заяви Идън.

Той все още си играеше с косите ѝ. Беше увил един кичур около пръста си.

— Не можеш да го направиш. Не е работа за жена.

— Не е и за ранен мъж. Ако ти настояваш и аз няма да отстъпя.

Дев се усмихна и разкри два реда здрави бели зъби. Усмивката беше истинска, не предишното грубо и подигравателно изкривяване на устата.

— Ще направим компромис. Можеш да дойдеш с мен.

Идън разсеяно разтърка врат.

— Какво има? Да не си се схванала без възглавница?

— Може би.

Ръцете му избутаха нейните.

— Наистина, няма нужда да...

— Напротив. Усещам подути възли тук. Отпусни се!

— Не, Дев, наистина...

Протестите ѝ бяха заглушени под бъркотията от одеяла и скърцащи пружини. Идън не можеше да повярва, че лежи по лице върху същата възглавница, която ги разделяше предната нощ. Дев не можеше да се обляга на рамото си и затова стоеше изправен. Голият му гръб бе покрит с одеяло.

— Сега ще те отърва от схващането — тихо съобщи той.

Идън се опита да се успокои с факта, че ги разделят одеялата и фланелката ѝ. Но въпреки всичко, когато Дев започна да разтрива врата

й, тя изпита непонятен страх.

— Само за малко — прошепна нервно Идън.

— Какво само за малко, скъпа?

— Дев...

— Много се стягаш. Не можеш ли да се отпуснеш?

Той започна да масажира схванатите мускули на врата й. Идън затвори очи, за да се абстрахира от усещанията, предизвикани от пръстите му. Времето бавно течеше.

Идън не беше сигурна, че такава близост е разумна, но въпреки всичко се отпусна и се остави в ръцете му.

— Това е вече друго нещо. По-добре ли се чувстваш?

— Много по-добре — въздъхна тя. Изведнъж се преобърна и го погледна. — Какво се е случило? Защо си толкова мил?

— Не ми вярваш, нали?

— Това не е въпрос на доверие. Тази сутрин си напълно променен. Защо?

— Може би заради това, което каза за отмъщението снощи.

— Наистина ли? Искаш да кажеш, че е вярно?

— Възможно е.

При обръщането си Идън беше усукала одеялата и сега и двамата бяха полуотвити. Дев не можеше да откъсне поглед от гърдите й под фланелката, а Идън не пропусна да се наслади на мускулестите му бедра.

Когато осъзна накъде е насочен погледът й, тя отмести очи.

— Трябва да ставам. Ужасно студено е.

— Можем да останем тук на топло още известно време.

— Не... по-добре да стана — тя се надигна, но я спря една силна ръка. — Дев, моля те, не започвай и тази сутрин!

— Ще е престъпление да не потърсим утеха един в друг.

— Не утехата е единствената ти мисъл.

Погледите им се срещнаха в тих двубой и Дев отстъпи.

— Права си. Утехата е последното нещо, за което си мисля.

Идън се измъкна от леглото и веднага си обу панталоните. Усещаше погледа на Дев, но в този студ не я интересуваше дали той се възбужда като гледа как една жена се скрива под дрехите си. Облече пуловер направо върху фланелката и седна на леглото, за да се обуе.

— С фланелка ли спиш обикновено?

— Не. С нощница — зъбите й тракаха.

— Така си и помислих. Носиш ли някоя със себе си?

— Ако наистина държиш да ги видиш, те са в средното чекмедже на шкафа.

— Не искам да ги видя в чекмеджето, а на теб.

— Дори ако имах желание да се разхождам наоколо с тънка прозрачна нощница, сега е твърде студено за това.

Усмивката не слезе от устните му дълго след като Идън изхвърча от спалнята. Тънка? Прозрачна? Наистина искаше да я види с такава нощница.

СЕДМА ГЛАВА

Дев седеше до печката. Тази сутрин рамото силно го болеше, вероятно заради безразсъдните му движения предишната вечер. С жена в скута си един мъж можеше да забрави почти всичко.

Идън го подлудяваше и той знаеше, че тя го привлича не само заради съблазнителното полюшване на бедрата си. Цяла сутрин не се беше спряла. Дев седеше като на тръни. Откри у себе си някаква естествена непоносимост към това да седи, докато една жена върши цялата работа.

— Защо не поседнеш за малко? — не се стърпя той.

— Моля?

— От сутринта не си седнала — направи пътека в снега, донесе дърва, превърза рамото ми, почисти хижата. Не си се спряла повече от час. Мисля, че тези четири списания нямат нужда от повече внимание, след като три пъти ги пренарежда.

Ето, че той се върна към саркастичните си забележки, помисли си почти с облекчение Идън. Това щеше да ѝ помогне да забрави целувките от снощи и нежностите тази сутрин. Знаеше, че се престараваше, но това беше за предпочитане пред мислите за някои случки от последните два дни. Враждебността беше много по-безопасна от обезпокоителните емоции, които изпълваха ума ѝ.

— За твоя информация, само привеждам хижата в ред.

Оправянето на леглото и измиването на няколко чинии не означава чистене.

— Престараваш се.

— А ти търсиш поводи да се заяждаш.

— Може би. Така поне разговаряме.

Не беше вярно, че е пренареждала толкова пъти списанията. Или поне така ѝ се струваше. Имаше толкова неангажиращи теми за разговор, но Идън предполагаше, че Дев ще я заговори за нещо, което ще я накара да се почувства неудобно. Например за тях двамата.

— Отивам да изпера някои дрехи — събщи тя и се отправи към кухнята.

Дев навъсено погледна носовете на ботушите си. Тя не искаше да признае, че между тях става нещо и това сриваше самочувствието му. Единственото, което желаше, бе Идън да спре да щъка насам-натам.

Не само рамото го измъчваше — комбинацията от физическа болка и любовно разочарование бе за него смъртоносно бреме. Но плиськът на вода идващ откъм кухнята не беше много обещаващ. Тя избягваше всеки по-опасен разговор.

Дев поклати глава и се надигна от стола. Надяваше се една разходка в снега да го освежи.

По шума Идън разбра, че той излиза и въздъхна с облекчение. Чувстваше се несигурна в негово присъствие. Едва бе започнала да диша по-леко и вратата се отвори.

— Идън! Ела навън да видиш нещо!

— Какво?

— Хайде, ела! — настоя той и кимна към вратата.

— Но защо? В момента съм заета — видя нетърпението в очите му и промени решението си. — Е, добре — въздъхна с примирение тя и избърса ръцете си.

— По-тихо! — предупреди я Дев, когато вече бяха навън.

Идън го погледна с любопитство и го последва зад хижата.

— Ето там — прошепна той.

Спокойствие измести напрежението у Идън. Близо до поточето стояха най-грациозните и красиви животни, които някога бе виждала.

— Лосове — прошепна Дев. — Големият с клонестите рога е мъжкия. Женските са харема му.

— Има и малки — забеляза Идън и преброи четири лосчета. — Колко са симпатични!

— Това е малко стадо. Понякога се събират стотици.

— По-големи са от елените, нали?

— От повечето. Лопатарите са доста внушителни, но тези приятели тук са най-вкусни.

Идън го погледна с възмущение.

— Как можа да си го помислиш... Господи, дори не мога да си представя такова нещо.

Възклицанието ѝ беше доста непредпазливо, защото стадото побягна и се скри в храсталака.

— Изплаши ги — обвини я Дев.

— Е, поне знам защо се плашат от човешки глас — отвърна му иронично Идън. — Направо ти бяха потекли лиги, като ги гледаше. Честна дума. Мислех, че гледката на красиви животни не предизвикват само кулинарни асоциации у теб.

Тя се отпрати към входа и Дев бавно я последва.

— Откога стана такъв любител на животните? Страхуваше се дори от крави. Какво ще кажеш за мечките? Някои хора ядат и мечешко месо. Преди няколко дни беше готова да застреляш мечка. Какво ще кажеш по въпроса?

— Щях да стрелям само ако имаше опасност за живота ми. А и без това нямах куршуми под ръка.

— Извини ме за неудобния въпрос, госпожице, но как ми продупчи рамото и ме просна на земята?

— Ти си... Ти си ужасен! Колко пъти ще трябва да ти повторя, че не съм зареждала пушката?

— Разбирам. Бях забравил. Значи не си ме ранила. Сменяш превръзки всеки ден само за да се намираш на работа...

— Не ставай смешен!

Идън отвори вратата и го остави навън. Беше премръзнала и седна до печката. Чу Дев да влиза. Стъпваше внимателно, за да не напруга рамото си, но Идън забеляза как примижа от болка, докато се отпусна на стола.

— Повече няма да те занимавам с местните забележителности.

— Радвам се, че видях лосове на живо, но защо трябваше да ми споменава какво си мислиш за тях.

— Знаеш ли, голяма си идеалистка? Когато си режеш пържолата, не се ли замисляш откъде е дошла. А телешкото? Знаеш ли изобщо от какво животно е взето?

— Вегетарианството започва да ме привлича. В едно обаче съм сигурна — ако някой се опита да ми пробута месо от лос, ще побеснея. Имат толкова тъжни кафяви очи.

— О, по дяволите! — изръмжа Дев и заби поглед в тавана.

Идън огледа хижата и изведнъж разбра предназначението ѝ. Причина за съществуването на нестабилната и неуютна постройка в

Самотната планина бяха същите тези прекрасни животни — лосовете.

— Трябва да умирам от глад, за да убия толкова красиво същество.

— Така ли? Ако бурята продължи дълго, ще ни се удаде възможност да разберем дали издържаш на глад.

В отговор получи леден поглед, на който устоя и продължи със зловещо удоволствие:

— Помня, че една подобна буря трая две седмици.

— Две седмици?

— Да, две седмици. Сигурно след седмица глад би изяла каквото и да е, въпреки „тъжните кафяви очи“.

— Не си много мил, знаеш ли? Защо не ти харесва това, че не искам да убиваме някое красиво животно?

— Охо, значи нямаш нищо против да убиваме и ядем грозните животни? Ще оставим само тези с големите кафяви очи.

— Непоносим си. Нужно ли е да ми се присмиваш, само защото мнението ми е различно от твоето?

— Скъпа, ако не ти се присмивах, щях да плача. Толкова си... особена.

— Ела някой път във Вашингтон и ще видиш колко ти си особен — отвърна му Идън и се насочи към кухнята. Кикотенето му не успокои накърнената ѝ гордост и тя промърмори: — Нахален тъпак!

— Какво беше това?

Идън зяпна от изненада. Как можеше Страйкър да е чул думите ѝ? Тя продължи да пере. Притесняваше се къде ще простре дрехите. Нямаше простор, а и въже не се виждаше никъде.

Това означаваше, че ще трябва да ги накачи на столове около печката. След като вече беше натопила бельото си, Идън се сети, че няма да ѝ е особено приятно да го изложи на показ.

Разкайваше се хиляди пъти за идването си тук и се закле никога повече да не взема подобни прибързани решения. Освен това я притесняваха думите на Дев, че помни пролетна буря, продължила две седмици.

Идън не знаеше какво да прави с изпраното си бельо. Когато влезе в дневната реши, че нападението е най-добрата защита.

— Не те смущава дамско бельо, надявам се — каза сухо тя и извади едни бледо лилави бикини от легена.

— Напротив, ще ми бъде интересно — отвърна ѝ с усмивка Дев.

— Така и предполагам.

— Защо?

— По няколко причини. Не е трудно да те разбере човек.

Дев като че ли се наслаждаваше на тази смяна на ролите.

— Мислиш си, че ме познаваш добре, така ли?

— Достатъчно добре.

Без да го погледне, Идън простря върху облегалката на стола дантелен сутиен. Усецаше как Дев следи всяко нейно движение. Интересуваше се от белъто ѝ и не изглеждаше да се смущава от това.

— Искаш да кажеш, че ме познаваш достатъчно добре?

— Никъде не пише, че трябва да станем близки приятели.

— Не съм си и помислял такова нещо, скъпа.

Идън простря последната дреха върху стола и избърса ръце в джинсите си.

— Сигурна съм — тя седна на свободния стол. — Нека обсъдим това, което каза за бурята...

— Предпочитам да поговорим за нас двамата — прекъсна я Дев.

— Няма такова нещо като нас двамата, Страйкър. Не и това, за което намекваш. Съжителството ни е напълно случайно. Измъкнем ли се оттук, и си тръгвам!

— Не съм те молил за сериозна връзка. Какво ни пречи просто да се позабавляваме? И времето ще мине по-бързо.

— Не мога да ти опиша колко си груб. Ако няма да използваш леглото, ще си подремна — тя провери дали печката гори. — Събуди ме, ако спя прекалено дълго.

Дев погледна след нея и после насочи вниманието си към влажното белъо на стола. Беше точно каквото си го представяше.

Вятърът свистеше и воят му събуди Идън. Стаята беше потънала във вечерен здрач и тя веднага усети студа. Разбра, че се е успала и нервно отметна завивките.

Обу се набързо и си сложи още един пуловер. Защо ли Дев не я беше събудил? Ядосана сама на себе си и на него, Идън отиде в дневната, за да запали печката.

— Защо не си ме... — тя спря по средата на изречението. — Какво се е случило?

Лицето му беше зачервено, очите му блестяха.

— Не знам.

Гласът му беше особен. Паника обхвана Идън, но тя бързо я преодоля и сложи ръка на челото му.

— Целият гориш. Защо не ме събуди?

— Заспал съм — той потрепери. — Май ме тресе.

— Прав си. Нека ти помогна. Трябва да легнеш.

Тя му помогна да стане. Обзе я ужас, но си наложи да не се издава.

Дев целият трепереше и се наложи да му свали жилетката. Не се смути от голото му тяло и му помогна да се пъхне под завивките. После отиде за брeндито и аспирина.

За Дев беше върховно усилие да глътне хапчетата и се наложи да придържа чашата към устните му.

— Ще запаля печката.

— Вече... се стъмни — възпротиви се Дев. Зъбите му тракаха.

— Няма как. Не зная какво се е случило... — о, Господи, само раната да не се е възпалила, помисли си тя. — Но ще трябва да спрем треската.

Без да дочака съгласието му, Идън отиде до печката и когато се върна в спалнята, огънят вече бумтеше.

— Пийни още малко брeнди — подкани го тя и поднесе чашата към устните му. — Мисля, че малко насилваш нещата. Вместо да се разхождаш, трябваше да лежиш.

Очите му изглеждаха безжизнени и странно безпомощни. Дори през първия ден, когато дойде в съзнание, Дев не изглеждаше така безсилен. Може би виновна за това беше треската. Идън се чудеше как да се пребори с нея.

Изведнъж тя се сети, че веднъж, когато беше седем-осемгодишна, я тресеше и родителите ѝ слагаха на челото студени компреси. Не се сещаше за друго лекарство.

— Ще се върна бързо — обеща тя и излезе.

Три часа по-късно той спеше спокойно. Идън се поклащаше в люлеещия се стол. След като наложи студените компреси, усилията ѝ бяха възнаградени. Температурата му бе спаднала и той спеше като бебе.

Тя се облегна назад с въздишка и си спомни как със страх надникна зад превръзките му, за да се увери, че раната не се е

възпалила. За щастие мястото заздравяваше и нямаше признаци на инфекция. Треската беше преминала.

Този инцидент показва, че колкото и да се правеше на кален, Страйкър все още беше крайно изтощен. И отсега нататък Идън щеше да го принуди да се държи като такъв. Щом се измъкнеха отгук, той щеше да е свободен да прави каквото си иска, но сега беше под нейните грижи и щеше да остане в леглото, дори да ѝ се наложеше да го завърже.

След малко Идън отиде в кухнята, направи си сандвич и чаша чай и се върна в спалнята, за да ги изяде. Не смяташе да бди цяла нощ, но дългият следобеден сън си казваше думата и тя не бързаше да се мушне в леглото при Страйкър.

Все още седеше и се люлееше, когато Дев отвори очи. Лампата светеше слабо и в призрачната светлина Идън изглеждаше неземно красива. Помисли си за всичко, което тя направи за него тази вечер, и по тялото му се разли топлина.

— Колко е часът? — попита меко той.

Идън спря да се люлее.

— Около девет — девет и тридесет. Как се чувстваш?

— Доста по-добре. Благодаря ти за всичко, което направи.

— Няма защо. И без това нямаше да те тресе, ако не бях те...

— Забрави го, Идън! Беше инцидент.

— Но не трябваше да се случва.

— Съжалявам, че толкова се измъчи заради мен.

— Не се притеснявай. Гладен ли си?

— Не, но съм жаден.

Идън стана.

— Какво искаш за пиене?

— Само малко вода.

— Искам да обсъдим нещо — каза Идън, след като се върна в спалнята с чаша вода.

— Казвай!

— Отнася се за теб, Дев. Знам, че не искаш да се чувстваш като инвалид, но ужасно ме изплаши тази вечер. Раната ти е сериозна и искам да спреш да се насилваш. Нямам нищо против да ставаш, но не искам да се подлагаш на излишни рискове. Предполагам се притесняваш, че аз върша цялата работа, но...

— Откъде разбра? — искрено се интересува той.

— Вярно е, нали? — Идън избърса тайно една сълза.

Дев долови вълнението ѝ. Някои много особени мисли се смесиха с чувство на нежност и се насочиха към тази прекрасна, нежна жена, която се справи с толкова трудности.

— Не са много мъжете, които могат да се похвалят, че лежат, докато една жена носи дърва и рине сняг — каза тихо Дев.

— Sprawям се. Много по-силна съм, отколкото изглеждам.

Беше облечена с няколко блузи, но погледът на Дев проникна през тях и прецени колко крехко тяло скриват. Тя бе преди всичко нежна, чувствителна и красива жена. Идън караше някаква струна у него да трепти. Беше станала част от него.

— Благодаря — каза той и ѝ подаде чашата.

Идън я постави на масичката и отново седна в люлеещия се стол. Чувстваше се необичайно спокойна и съзнаваше, че тази вечер се е сближила с пациента си. Същевременно, напрежението помежду им беше изчезнало и тя беше благодарна за това.

Беше тихо. Чуваха се само вятърът и скърцането на стола. Идън се бе облегла и погледът ѝ блуждаеше.

— Толкова тихо ли е в ранчото ти?

Дев беше така привикнал към тишината, че му трябваше време, за да осмисли въпроса.

— Почти. Но шестима здрави мъже вдигат много повече шум, отколкото един ранен каубой и една замислена дама.

Идън потърси с поглед очите му.

— Благодаря ти. Беше много мило от твоя страна.

— Наистина си дама, мисля, че вече знам това. Съжалявам за онези думи за забавлението. Мъжете правят такива забележки на... Е, не ги правят на жени като теб. Или поне не трябва.

Тя си бе помислила, че напрежението е спаднало, но грешеше. Очите му бяха като езера, пълни с възхищение, светещи със странна светлина, проникваща в душата ѝ.

Беше време за лягане. Тя остави огъня да угасне сам, притеснена от „двуседмичната“ буря на Дев. Хижата изстиваше и дори да не ѝ се спеше, трябваше да потърси топлината на одеялата.

Беше ясно, че каквото и да правеха през деня, вечерта трябваше да спят в едно легло. Дори импровизираната бариера не нарушаваше

създадената от общите завивки интимност.

Когато погледът на Идън се отмести, Дев разбра причината. Само напълно безчувствен човек не би усетил какво ставаше в тази малка и примитивна спалня, а Идън в никакъв случай не беше безчувствена. Дев се страхуваше тя да не реши да будува цяла нощ и реши да предотврати това.

— Ела да си легнеш — каза ѝ нежно и забеляза, че тя хапе устни.
— Идън, между нас става нещо и то няма да изчезне дори да се правиш, че не го забелязваш.

Очите ѝ го стрелнаха.

— То ме плаши, Дев — каза тихо тя.

— Защо? Не сме деца.

Тя се поколеба.

— Може би, защото сме толкова различни. Нямам опит с мъже като теб.

— Аз също нямам опит с жени като теб, но въпреки това те харесвам.

— Наистина ли? — Идън стана с въздишка и отиде до тоалетната масичка. Започна разсеяно да подрежда нещата върху нея. — Как можеш да харесваш жената, която едва не те... Цяло чудо е, че не си...

— Мъртъв? Все още съм жив — каза тихо той. Въпреки, че се чувстваше по-слаб, отколкото преди треската, с цялото си тяло усещаше нейното присъствие. — Става студено. Ела при мен в леглото, Идън. Обещавам ти, че няма да ти се случи нищо, което не желаяш.

Това не беше голямо успокоение, като се има предвид бунтуващото ѝ се тяло. Можеше да си мисли за нещо съвсем различно и въпреки това да изпитва неочаквани желания — болезнени и неконтролируеми.

Нямаше голям избор — трябваше или да мръзне всяка нощ, или да сподели леглото с Дев.

Най-накрая Идън се предаде и потърси синята фланелка, с която спеше. После взе лампата и отиде в другата стая да се преоблече.

ОСМА ГЛАВА

Идън хленчеше в съня си. Търсеше изход в непрогледната мъгла и ужасните кошмари. Дев отвори очи. Той спеше леко, с мисълта за нестихващата буря, но повече се притесняваше за хората си, които може би се бореха с природните стихии, за да го намерят. Дватама с Идън щяха да издържат още няколко дни, но работниците сигурно продължаваха да го търсят. Дев се събуждаше час по час и отново се замисляше над това. Хлипането на Идън го накара да се обърне.

— Идън?

Не можеше да я види от другата страна на възглавницата, не и както беше легнал. Той внимателно се повдигна на лакът. Идън се мяташе и издаваше жаловити звуци.

— Събуди се, скъпа! Сънуваш кошмар.

Думите му останаха без резултат. Каквото и да измъчваше подсъзнанието ѝ, беше по-силно от човешки глас.

Дев се поколеба, после отместа възглавницата. Хвана Идън за рамото и я разтърси.

— Скъпа, събуди се!

За негова изненада, тя се разплака и протегна ръце, като че ли търсеше утеха. Почувства как главата ѝ се отпуска на гърдите му и тя го прегръща. Осезаемата болка в рамото не беше нищо пред топлината, която го заля от допира с тялото ѝ. Сълзите ѝ намокриха гърдите му и той разбра, че се е събудила. Не я пусна, а и самата Идън не направи опит да се дръпне от него. Дишането му се учести.

Идън знаеше, че трябва да се върне в своята половина на леглото. Огледа се за възглавницата. Бе сънувала ужасен кошмар. А в прегръдките на Девлин Страйкър се чувстваше както никога досега. Топлината му проникваше до всяка фибра на тялото ѝ.

— Добре ли си? — прошепна Дев.

— Сънувах ужасен кошмар.

— Знаем. Плачеше насън.

Почувства, че той е възбуден. Вълна от желание я заля. Не искаше да се връща в своята половина на леглото. Искаше да докосва всяко местенце от мъжественото му тяло. Тя помръдна леко, но Дев затегна прегръдката си.

Идън почувства как ръката му несигурно се плъзга надолу по гърба ѝ. Можеше да прочете мислите му: „Ако искаш да ме спреш, направи го сега!“. Тя дишаше учестено. Затвори очи и не се възпротиви на действията му.

Дев почувства, че трябва да я предупреди. Скоро нищо нямаше да е в състояние да го спре.

— Сигурна ли си, че си будна? — прошепна той.

— Будна съм.

— Идън, знаеш докъде ще доведе това.

— Може би съм безпомощна.

И двамата бяха обзети от неудържимо желание.

— О, скъпи — изстена Идън и се притисна към него.

Той потърси устните ѝ и ги обсипа със страстни целувки. Беше чувала за дива страст, но никога не беше я изпитвала така, както сега — вкопчена в Дев.

Идън почувства, че желанието му се усилва. Ръцете му галеха гърдите и бедрата ѝ. Последните дрехи буквално изхвърчаха от телата им. Всичко ставаше толкова бързо и... в някаква ослепителна мъгла от чувственост. Идън се озова по гръб, а Дев върху нея.

Горещият му дъх галеше ухото ѝ. Тя не търсеше нежност. Дев ѝ даваше всичко, което искаше — мъжествена любов, водеща я към върховното удоволствие. Осъзна, че никога преди не е правила любов както сега. Това беше някаква странна химична реакция, защото тялото ѝ за пръв път реагираше по този начин. Всеки нерв у нея трептеше от желание и тя почти бе изпаднала в безпаметност от изгарящата я страст.

Достигнаха заедно до върховния момент и тръпнещите им тела се сплетоха в прегръдка.

След като страстта бе охладена, жестоката реалност се стовари върху Идън. Мъжът върху нея беше просто един непознат, когото тя едва не бе убила. Познаваха се само от няколко дни.

В един момент бяха отметнали завивките и изведнъж почувстваха студа. Дев дръпна одеялата нагоре. Идън беше още

замаяна и остана в прегръдките му.

— Рамото ти — каза с притеснение тя.

Болеше го до смърт, но за нищо на света нямаше да го признае.

— Добре е.

Той обви талията ѝ с ръка, която отново започна да гали тялото на Идън.

Тя почувства, как ръката му се придвижва нагоре към гърдите ѝ и затвори очи. Сама си беше виновна за тази нощ и Дев явно не мислеше, че е дошъл нейният край. Ласките му бяха показателни.

Идън се замисли. Отдаде му се и като че ли с това загуби независимостта си. Усещаше властност дори в докосването му и желанието му отново да правят любов също беше израз на тираничната му воля. Безпокоеше я това прекалено мъжествено отношение дори и в най-съкровения мигове.

Тя се изплъзна от прегръдката му. Дев учудено я погледна.

— Къде отиваш?

— Навън — отвърна остро Идън и облече набързо джинси и пуловер.

Въпреки, че мразеше разходките до тоалетната, Идън не бързаше. Имаше нужда да остане малко сама и когато се върна в хижата, влезе тихо. В тъмнината едва намери кухнята. Седна на един стол и се помъчи да обмисли положението. Бурните мигове в прегръдките на Дев бях нещо непознато за нея. Не подозираше, че е способна на такива чувства и може да загуби контрол над сетивата си.

Спомни си за саркастичните му забележки, присмеха, насочен към нея, ироничната му усмивка и откритата му грубост. От всичко лъхаше мъжественост.

Идън стана и с въздишка се отправи към спалнята. Беше твърде студено за размисли.

Както се надяваше, Дев беше заспал. Без да издаде звук, тя се вмъкна под завивките. Отново постави възглавницата помежду им и се сви на кълбо.

Първото, което Дев забележа сутринта, беше тишината. Вятърът беше спрял и хижата не бе така студена, както в ранните утринни

часове на предишния ден. Въпреки грубата завеса на прозореца, Дев инстинктивно почувства, че бурята стихва.

Искаше да съобщи новината на Идън и с мисълта за нея дойде и споменът за отминалата нощ. Доволна усмивка заигра по устните му, но замръзна при вида на възглавницата.

— Какво, по дяволите... — промърмори той, учуден, че след любовната нощ Идън отново бе поставила възглавницата помежду им.

Първата мисъл беше да я запрати на пода, но устоя на това си желание. Дали Идън нямаше да се преструва, че нищо не се е случило? Може би съжаляваше.

Дев се чудеше какво ли ѝ е хрумнало, след като е заспал.

Възглавницата беше като някакъв символ. Тя съжаляваше за случилото се и посланието на тази барикада гласеше: „Долу ръцете, Страйкър! Не се главозамайвай от това, че веднъж се поддадох на страстите си.“

Дев имаше усещане, че е загубил нещо. Идън не беше лекомислена жена. Предната нощ всичко беше истинско, спонтанно и изглеждаше като начало на сериозна връзка.

Изведнъж той се почувства ужасно. Раната го болеше — несъмнено последствие от неблагоприятното да се държи сякаш му няма нищо. А тази проклета възглавница го лиши от удоволствието да съобщи на Идън, че бурята стихва.

Дев се чудеше в какво настроение ще се събуди тя, но когато се размърда, той затвори очи и се престори, че спи. Чу как тя стана, облече се и мина в дневната, за да запали огъня.

След малко в спалнята замириса на кафе и Идън надникна през вратата. Дев запази невъзмутимо изражение.

— Добро утро!

— Дев, не знам какво означава това, но времето е по-топло.

— Ще погледна. Как си тази сутрин?

Тя се изчерви.

— Добре съм. Как е рамото ти?

— Боли ме. Но след снощи не можеше да се очаква друго.

Погледите им се срещнаха и Идън се запъти към вратата.

— Знам, че искаш да станеш, но после веднага ще се върнеш в леглото. Ще ти донеса поднос със закуската.

— Както кажеш — съгласи се той, като се опитваше да потисне напирещата ярост. Тя наистина искаше да забравят тази нощ.

За Дев денят премина в гледане към тавана, а за Идън в задължения. В ранния следобед тя вече беше свършила цялата домакинска работа. Нямаше съмнение, че времето се оправя. Късче синьо небе, показало се иззад облаците, изпълни сърцето ѝ с радост.

Храната им застрашително намаляваше. Беше чудо да пригответи нещо нормално за ядене в достатъчно количество.

Идън отбягваше Дев и сведе контактите си с него до неизбежния минимум. Той обаче все още беше в мислите ѝ и през целия ден тя си припомняше сцени от изминалата нощ.

В търсене на работа, която да я разсее, Идън се насочи към килера. Вътре беше бъркотия от инструменти и различни вещи и тя реши да го подреди. Първото полезно нещо, което откри там, беше едно въже, скрито в някаква кутия. Вече нямаше да простира бельото си по столовете.

Половин час по-късно в ръцете ѝ попадна тесте карти и тя започна да го разглежда, като нещо особено ценно.

Карти. Начин да запълват времето си.

Приключи набързо с оправянето на килера и отиде в кухнята.

Дев се напрягаше, за да различи по шума какво прави Идън и му отне известно време, докато разбере, че разбърква карти. Къде ли ги беше намерила? Играеше ли карти? Може би покер? Това беше единствената игра, която той харесваше. В ранчото често се играеше покер. Залаганията не бяха големи. Играеха за дребни пари. Мизата беше цент, а тавана на залаганията — пет цента. Така нямаше големи загуби и всички оставаха приятели.

— Идън! — извика той и чу как тя бърза към спалнята.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Отегчих се до смърт, скъпа — оплака се Дев.

— И какво мога да направя?

— Откъде взе картите?

— Намерих ги в килера. Стари и лепкави са, но за пасианс са добри.

— Покерът е много по-интересен от пасиансите.

— Съгласна съм, но...

— Играеш ли покер?

— Доста добре.

— Шегуваш се — изсмя се презрително Дев.

— Смешно ли ти се струва?

— Наистина е смешно. Кой те научи?

Колкото и да мразеше високомерните му забележки, Идън се зарадва, че имат някаква тема на разговор. Тя се усмихна.

— Дядо ми беше много добър играч. Той ме научи. Родителите ми не бяха очаровани, но играта ми хареса. Залагахме клечки кибрит.

— Кибрит, разбирам — каза весело Дев. — Играла ли си за пари?

— Няколко пъти. Приятелите ми са слаби на покер, а и аз не си падам по хазарта.

— Можем да играем за дребни пари.

— Искаш да играя с теб ли?

— Има всякакви игрички, скъпа — каза с престорена страст той.

— Говорехме за покер, нали?

Дев избухна в смях. Обичаше да я провокира, а и не можеше да забрави предишната нощ.

— Да. Съгласна ли си да поиграем?

— Какво ще залагаме.

— Дребни монети. Мисля, че имам малко в джобовете на панталоните — отвърна невинно Дев.

— Много малко. Всичко е на масичката.

— Е, ти сигурно имаш монети.

— Имам малко. Дев, днес трябваше да стоиш в леглото. Признай си, че се чувстваш по-добре след днешната почивка.

— Можем да играем в леглото. Не, грешка. Имах предвид на леглото.

Нахалството му предизвика усмивка у Идън.

— Непоправим си, Страйкър.

— А ти си толкова красива, че ме подлудяваш. Но това в момента е без значение, нали? Донеси парите и картите, скъпа. Ще те победи.

— Наистина ли?

Идън излезе от стаята и чак в кухнята се засмя на изтърканите намеци на Дев. Напрежението помежду им беше спаднало и тя искаше всичко да си остане така, както е.

— Готова съм — обяви Идън, след като пребърка портмонето. — Мисля, че нямаме много пари. Аз имам тридесет и шест цента, а ти — петдесет и три.

Дев изправи възглавниците до таблата на леглото и се облегна на тях, полуседнал.

— Таванът на залаганията е пет цента, мизата е два, става ли?

— Съгласна съм — Идън постави картите върху одеялото. — Който изтегли по-силна карта, раздава.

Дев извади асо, а Идън — тройка. Той започна да разбърква картите.

— Раздаващият ли решава кога да спре? — учуди се тя.

— Няма начин, скъпа. Това е мъжкия покер, истинския покер.

Той бързо раздаде по пет карти на двамата. Идън взе картите си, погледна ги и каза:

— Залагам пет цента.

— Това е таванът. Добре, добре. Трябва да са ти дошли добри карти.

Той се взря в Идън и хвърли монета от пет цента на леглото. Отдели три карти и запази останалите две.

— Колко карти искаш? — попита той Идън.

— Николко.

— Наистина ли? Дал съм ти добри карти, така ли?

Дев се намръщи и изтегли три карти от тестето. Следеше внимателно Идън.

— Твой ред е.

— Залагам пет цента.

— Отново тавана? Какви карти имаш, по дяволите?

— Отказваш се или плащаш? — усмихна се тя.

Дев прокара пръсти през косата си и огледа двете шестици, които имаше. Беше заложил вече пет цента, а Идън не искаше карти, значи имаше поне флош.

— Отказвам се — поклати глава той.

Идън прибра залозите и понечи да размеси картите.

— Чакай малко! Какви карти имаше?

— Ти се отказа. Не съм длъжна да ти показвам картите си.

— Имаше ли нещо изобщо? — попита недоволно Дев.

— Имах карти, разбира се. Да не мислиш, че блъфирах?

Нито едно мускулче по лицето ѝ не трепна.

— Имаш лице, подходящо за покер — възкликна той. — Да, мисля, че току-що блъфира. Е, вече знам какво да правя. Раздавай!

Идън раздаде по пет карти и разгледа своите. Дев разпери картите си и също ги огледа внимателно. Бяха слаби, но той не се издаде. Накрая все пак реши.

— Пасувам.

— Залагам пет цента.

Дев я изгледа и отново се съсредоточи върху картите си. Идън раздаваше, така че той трябваше първи да обяви колко карти иска. При всички случаи тя явно имаше по-силни карти.

— Отказвам се — заяви Дев и хвърли картите си.

— Твоя работа — отвърна Идън и прибра мизата.

Дев реши да спечели следващото раздаване. Когато видя три деветки, едва не припадна от радост. Идън отново започна с пет цента. Той отговори без колебание. Ухили ѝ се самодоволно, сигурен, че тя блъфира. Молеше се да изтегли четвъртата деветка, но радостта му не бе по-малка, когато се видя с две двойки. Имаше фул.

Идън заложи два цента. Дев качи на пет и тя му отговори и свали на масата четири дами.

— Четири дами! — Дев хвърли картите си. — Дал съм ти четири дами? Знаеш ли каква е вероятността да имаш четири еднакви карти в тази игра?

— Доста малка — съгласи се Идън. — Аз раздавам.

Дев спечели мизата на следващото раздаване и се почувства по-добре. Не можеше да разбере кога тя блъфира и това го вбесяваше.

— Играеш доста добре — призна накрая той с неудоволствие.

— Благодаря. Казах ти, че съм имала добър учител.

— Дядо ти?

— Да.

Изираха още няколко раздавания. На Дев му останаха само осем цента.

— Имам няколко долара в портфейла — процеди той.

— Няма значение. Когато на някой от нас му свършат монетите, играта приключва.

— Можем да залагаме нещо друго.

— Клечки кибрит?

— А, не, с клечки не е интересно.

За щастие Дев още веднъж спечели мизата и докато раздаваше, Идън стана да запали лампата.

— Гладен ли си? — попита тя. Стана време за вечеря.

— Бих изял един сандвич.

— Съжалявам. Хлябът свърши — съобщи загрижено тя.

Дев почувства несигурността в гласа ѝ.

— Бурята спря, Идън. Въпрос на време е някой да дойде дотук.

— Въпрос на колко време, Дев? Всички провизии свършват.

— И без това не съм гладен — усмихна се Дев с престорена веселост. — Направи нещо на себе си и не се грижи за мен.

— Не е нужно да бъдеш толкова благороден. И аз мога да не ям.

— Къде е брентито? Имам нужда от едно питие. Не можем да играем покер, без да пийнем, нали?

— Дев...

Той забеляза ужасения ѝ поглед и се постави на нейно място. Не искаше да я тревожи. Щеше да ѝ дойде твърде много. Не бе създадена за такъв живот, а се държа геройски.

— Донеси брентито и ще пийнем — каза меко Дев. — И да се върнеш, защото искам да спечеля парите си обратно!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Идън чувстваше, че се напива, но това само я развеселяваше. Смееше се на шегите на Дев и на собствените си остроумия.

Дев не можеше да повярва, че алкохолът я хваща толкова бързо. Тя се съгласи да пийне чаша след дълги увещания, но първите няколко глътки я накараха да се отпусне и дори си наля втора чаша. Това се беше случило преди час и междувременно техните осемдесет и девет цента бяха сменили притежателя си няколко пъти.

— Печеля — заяви Идън и прибра залозите.

— Взе ми всичките пари.

Дев вдигна тост за победителката. Бутилката беше почти празна. Две трети от брендите той бе използвал като болкоуспокояващо, но двамата с Идън почти довършиха останалата една трета. Настроението му беше повишено и той се чувстваше освободен. Идън беше кръстосала крака и изглеждаше по-спокойна от всякога. Двамата се забавляваха чудесно и вечерта с нищо не напомняше за изминалата тежка седмица.

Играта свърши. Идън спечели всичките му петдесет и три цента и въпреки това изглеждаше разочарована.

— Искам да продължим играта. Ще приемеш ли един малък заем? Няма да ти искам лихва.

Дев разклати чашата си и я погледна шеговито.

— Можем да залагаме нещо друго.

— Но не клечки кибрит, нали?

— Не. Обзалагам се, че ще измислим нещо по-забавно.

— Имаш дяволски блясък в очите, Страйкър — погледна го с престорена свирепост Идън.

— Наистина ли? — засмя се Дев.

— Всъщност имаш много хубави очи. Сиви са като... като мокра черна дъска.

— А твоите са котешки. Големи загадъчни зелени очи. Можеш ли да виждаш в мрака, скъпа?

— Не са котешки — премигна тя като доказателство. — Видя ли? Просто обикновени очи.

— Ти не си обикновена, Идън, по-скоро си най-необикновената жена, която съм виждал.

— Внимавай какво говориш! — размаха закачливо пръст Идън.

— Ще внимавам — усмихна се Дев.

Обичаше да я гледа, особено сега, когато изглеждаше така спокойна и освободена от предразсъдъци. Брендито беше превърнало напрежението в опиянение. Дев си спомни за страстната нощ и после осъзна, че бурята е свършила и тяхното затворничество отива към своя край. Идън щеше да си тръгне.

Осъзна, че не иска това да се случва. Мислите го нападнаха — представи си Идън в ранчото, притесняваше се дали тя ще го хареса, като се има предвид страха ѝ от животни, припомни си за миговете, прекарани заедно, споровете, моментите на близост и несъгласие.

Той отпи от чашата си. Идън разбъркваше разсеяно картите. После спря, за да си пийне малко бренди и дари Дев с шеговита безгрижна усмивка.

— Е? — подкани го тя и Дев разбра, че го пита дали е измислил какво ще залагат.

Желаеше Идън, но не само за няколко минути през нощта. Трябваше по някакъв начин да я предразположи и спечели, а имаше твърде малко време, за да я убеди, че случайната среща в планината е прераснала в сериозна връзка.

— Можем да залагаме целувки — каза спокойно Дев, но когато видя, че очите ѝ се разшириха от учудване, реши да уточни: — Само целувки.

— Целувките водят до други неща — осъзна тя, въпреки изпитото бренди.

— Бих могъл да устоя на изкушението — излъга Дев. — Но сигурно те е страх, че ти няма да можеш.

— Ами...

Страните ѝ порозовяха, но тя не можеше да приеме кротко намека му, че има по-силна воля от нейната. Играта щеше да е истинско предизвикателство и за двамата.

Изведнъж, по причини, които беше твърде замаяна да разбере, ѝ се стори изключително важно да докаже, че и тя може да устои на

изкушението.

— Трябва да установим някакви правила.

— Изброй ги!

— Никакви докосвания. Искам да кажа, ръцете не играят.

— Никакво опипване, така ли? — пошегува се Дев.

— Щом този израз ти харесва повече.

— Добре, съгласен съм. Никакво докосване. Само целувки.

Който спечели раздаването целува другия.

Идън знаеше, че играе покер по-добре от него. Беше усвоила от дядо си изкуството да блъфира. Освен ако Дев нямаше изключителен късмет, щеше да го целува само тя. Надяваше се с леки непринудени целувки да не напруга атмосферата. Играта беше малко опасна, но все пак забавна.

— Добре — съгласи се тя. — Който изтегли по-силна карта, раздава. Идън изтегли десетка, а Дев — осмица. Тя раздаде картите.

Спечели раздаването и той се наклони напред, в очакване на съдбата си. Идън погледна привлекателните му устни, но ги избягна и го целуна по бузата. Очите му проблеснаха насмешливо. Не се бяха уговаряли къде ще са целувките. Това променяше играта, но Идън не го бе осъзнала.

Когато спечели следващото раздаване, Дев поиска тя да му подаде ръка.

— Ръката ми? — повтори учудено Идън.

— Искам да я целуна.

— Но...

Тя бавно вдигна ръка, но в очите ѝ имаше опасения. Дев само я докосна с устни. Идън отново се успокои. Спечели следващите две раздавания и се ограничи с целувки по бузата.

Беше неин ред да раздава. Тя разбъркваше картите и се подкрепяше с малки глътки бренди.

— Какво правиш във Вашингтон? — попита Дев.

— Работя за една правна кантора — отвърна Идън и докато раздаваше, му разказа за нейния отдел.

— Звучи интересно.

Дев разгледа картите си. След като смени няколко от тях победи с три десетки нейните две петици.

— Лакътят ти — обяви Дев.

— Моят лакът! Дев...

— Ти установи правилата, скъпа и не спомена нищо за мястото на целувките.

— Е, предполагам, че си прав, но защо искаш да целуваш точно лакътя ми?

Стана ѝ смешно, но се сепна, когато усети, че той се смее някак особено. Очите му бяха потъмнели и в тях се таеше нещо. Стана неспокойна, но запретна ръкава си и протегна ръка. Устните му се задържаха върху нея в топла, нежна целувка, в която Дев вложи много страст.

Тя беше готова да се отдръпне, когато той вдигна глава и се усмихна.

— М-м-може би трябва да... — запъна се Идън.

— Никакви нови правила — прекъсна я Дев. — Не сега.

— Но...

— Дядо ти не ти ли е казвал, че не можеш да променяш правилата по средата на играта?

— Е, да, но...

— Мисля, че е мой ред да раздавам.

Дев разбърка и раздаде картите. Асото му биеше единственото вале на Идън. Вената на слепоочието ѝ започна да пулсира, докато чакаше избора на Дев за следващата целувка.

— Мисля... — провлече той — ... да целуна дясното ти ухо.

— Дев, така не е честно! Правилата не бяха ясни. Мислех, че говорим за целувки по лицето.

— Така ли? А аз си мислех точно обратното. Следващия път ще си изясним условията предварително.

— Много си твърдоглав.

— Играя по правилата.

— Но ухото е нещо...

— Чувствително — подсказа ѝ той.

Картите бяха разпръснати на синьото одеяло пред тях и Дев започна да ги събира.

— Ела по-наблизо и ми позволи да си взема наградата!

Очите на Идън се стрелкаха към лицето му. С цялото си тяло тя издаваше нерешителност. Дев въздъхна.

— Очевидно ти въздействам твърде силно и не можеш да продължиш играта.

Идън взе чашата си и потопаи устни в брендито. Отпиваше на малки глътки, но знаеше, че алкохолът я прави по-смела и може би по-мъдра. Истинската цел на Страйкър не бяха няколко целувки. Тя прозря подлия му план, но остави чашата си на стола, наведе се внимателно над Дев и се подпря с две ръце на леглото. Обърна глава, като че ли го подканваше да я целуне.

Дев дишаше тежко. Уханието ѝ го подлудяваше. Над дясното си ухо Идън имаше кичур коса, който действаше като бариера.

— Тъй като се уговорихме да не се докосваме, ще те помоля да прибереш косата си.

— Разбира се — отвърна Идън и сложи кичура зад ухото си. — Така добре ли е?

— Така е... чудесно — отвърна Дев и приближи устни до мечтаното място.

Идън дишаше тежко, но издържа приятното мъчение, без да отрони звук. Като разбра, че Дев няма да пусне ухото ѝ по собствена воля, тя се отдръпна.

Грабна тестето и разбърка картите. Начинът, по който Дев прочистваше гърлото си я накара да се усмихне вътрешно. Той приемаше всичко много по-тежко от нея. Щеше да му докаже кой има по-силна воля.

Идън изтегли три осмици и беше сигурна, че ще спечели раздаването. Дев свали три валета и атмосферата изведнъж се нажежи. Въпросът къде щеше да поиска да я целуне този път витаеше във въздуха. Тя го погледна предизвикателно.

Дев потриваше замислено врат. Идън откриваше желание във всяко негово движение. Вече нищо не можеше да я учуди.

— Една целувка по устните — реши накрая той.

Тя почувства облекчение. Колкото и страстна да беше една целувка по устата, все пак тя бе по-безобидна от други части на тялото, които Дев можеше да назове.

— Без ръце — припомни му Идън.

— Не си и мисля да нарушавам правилата.

— Знаем — тя отново се наведе над него.

— Така не ми е удобно. Седни на краката ми.

— Няма.

— Това си е моята целувка. Играй честно или се откажи!

— Не мислех, че ще имаш смелостта да произнесеш думата „честно“.

— Ще се учудиш, като разбереш колко съм смел, скъпа.

— Съмнявам се.

— Седни на краката ми или ще се измъкна от тези завивки и сам ще дойда при теб!

— Дев, мисля, че малко се увлякохме.

— Отмяташ ли се?

— Спри да ме дразниш, по дяволите! — Идън възседна краката му. — Е, сега доволен ли си?

— Почти. Но нямаш право да се отдръпваш, само защото си сметнала, че целувката е продължила достатъчно дълго. Това решава победителят.

— Сега кой се опитва да променя правилата?

— Освен ако не те е страх.

— От какво?

— От това как може да ти въздейства една дълга и страстна целувка.

— Прекалено си самоуверен. Наистина ли вярваш, че си неустоим, Страйкър? Мога да устоя доста по-добре от теб на една „дълга и страстна целувка“, както се изрази.

— Наистина ли? А ако подложим твърдението ти на изпитание.

Идън се чувстваше замаяна. Нямахше навик да пие бренди на празен стомах. Цялото й поведение тази вечер граничеше с лудост. Никога не бе попадала в толкова нелепа ситуация.

Дев я гледаше предизвикателно. Тя си помисли да му каже, че е разкрила плана му, но той се държеше твърде самоуверено и това я дразнеше. Не се съмняваше, че може да овладее чувствата си. Кошмарът предната нощ бе единствената причина да потърси ласките му.

— Вземи си печалбата! — подкани го студено тя. За нейно учудване целувката беше нежна и кратка.

— Мисля, че съм влюбен — каза тихо Дев.

— В мен... — прошепна тя, изумена от думите му.

— Да виждаш някой друг наоколо?

— Но това е... невъзможно!

— Защото сме толкова различни ли? Защото ти си дама, а аз съм каубой?

— Н-не... Да... — Идън разтри слепоочията си — главата ѝ се въртеше от объркване. — Караш ме да се чувствам дребнава и предубедена. Начинът ти на живот няма никакво... Всъщност има значение. Искам да кажа, че твоята професия не е по-лоша от моята, но самите ние сме различни.

— Може би в тази разлика има нещо привлекателно — каза Дев и обви ръце около кръста ѝ.

— Без ръце — напомни му рязко тя.

— Това вече не е игра, скъпа.

Тя го отблъсна.

— Какво искаш от мен? Защо ми казваш всичко това?

— Трябва ли да оставя мислите да ме измъчват? Идън, бурята свърши. След няколко дни ще се измъкнем оттук. Не мога да те оставя да си тръгнеш, без да разкрия чувствата си.

— Можеше да го направиш и по-мило. Всичко това е толкова... Дев, просто бяхме под един покрив. Това те кара да си мислиш, че сме станали близки.

Идън се опитваше да разбере собствените си чувства. Ако с Дев се бяха срещнали при нормални обстоятелства от връзката им можеше да излезе нещо, но тя не гледаше сериозно на преживяванията си в планината.

Но очевидно Дев не се чувстваше така. Той я гледаше и погледът му бе изпълнен с плам.

— Желая те — прошепна той.

Идън се сепна, но откровението му я успокои. Можеше да се примири с такива признания, но разговорите за любов бяха нещо опасно.

Почувства как тялото ѝ се напруга. Ръцете на Дев бяха големи и топли. Намираше се в неизгодна позиция, но сама си беше виновна, че се съгласи да седне върху краката му. Беше време да се отмести... Или да признае безсилието си.

Когато видя, че Идън не се отдръпва, Дев загуби цялата си сдържаност. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ и я придърпа напред. В очите му се четеше: „Ти започна всичко снощи. Днес е мой ред.“

Идън не разбираше защо се оставя в ръцете му. Нямаше как Дев да я задържи в скута си. Ако искаше, можеше да се дръпне.

Целувката беше страстна и Идън почувства колко топли са устните му.

— Ела с мен и се остави на чувствата си — прошепна ѝ Дев.

След предната нощ предложението му вече не беше така абсурдно, но той не биваше да си въобразява, че това ще прерасне в сериозна връзка.

— Трябва да разбереш... — прошепна почти с въздишка Идън.

— Разбирам те по-добре, отколкото самата ти.

— Не говорим за едно и също нещо.

— Така ли? Аз си мислех, че имаш предвид взаимното привличане.

— Не мога... Не искам да говорим за това — прошепна Идън, замаяна от брндито и целувките.

Дев разбра, че тя не е в настроение за разговори, но няма нищо против ласките му. Брндито я бе освободило от задръжките ѝ. Нямаше да се съгласи да играе с него покер за целувки, нито да седне в скута му, ако не беше пила.

— Добре. Ще си поговорим по-късно — съгласи се Дев и я положи на леглото до себе си.

Идън зарови пръсти в косите му и на устните ѝ се появи загадъчна усмивка.

— За какво си мислиш? — попита го тя.

— За това как ще те съблека и ще целуна всеки сантиметър от тялото ти.

— Звучи доста амбициозно.

— Цялата нощ е пред нас. А ако времето не стигне — и утре е ден. Винаги съм си мечтал за този момент. Предната нощ беше невероятна, но тази ще е направо приказна.

— Наистина ли?

Дев се наведе над нея за поредната страстна целувка.

— Не забравяй рамото си — промълви Идън.

— Тази вечер се чувствам отлично — каза той и в потвърждение се притисна силно към нея.

— Какво... щастие — прошепна Идън, омагьосана от чара му.

— Нали? — съгласи се Дев, опиянен от въодушевлението ѝ.

Мислите му избързаха напред към хилядите удоволствия, които щеше да им предложи нощта. Все по-малко искаше някой да ги открие. Трябваше му само още малко време, за да я убеди да разкрие чувствата си пред него.

— Красива си, Идън!

— Красотата е в очите на съзерцаващия — усмихна се тя.

— Наистина си красива.

Тонът му я смути. Не искаше Дев да ѝ се обяснява в любов.

— Дев...

Протестите ѝ бяха погълнати от целувка. Ръцете му се плъзнаха под пуловера и започнаха нежно да я галят.

— Тялото ти е съвършено — прошепна Дев между две целувки.

Тя въздъхна. Мнението ѝ за тялото му не беше по-различно.

— Да се освободим от дрехите — каза Дев и започна да съблича пуловера ѝ.

Всякакво желание у Идън да се противопостави се беше изпарило под влияние на първичната страст, която предизвикваше у нея този мъж. Като в сън, тя събу обувките и чорапите си, стъпи на студения под и разкопча джинсите си. При вида на черното дантелено бельо Дев почувства прилив на страст.

— Достатъчно. Не ме лишавай от удоволствието да ги сваля собствено ръчно.

Той съблече ризата си и повдигна одеялото в безмълвна покана.

— Любов моя — прошепна той и се учуди на думите си много повече, отколкото Идън. През целия си живот не бе използвал това обръщение. „Скъпа“, „Сладка моя“ и „Мила“ бяха повече в стила му. Само любовта можеше да го промени така.

Идън галеше косата му и се наслаждаваше на нежните му ласки. Той като че ли имаше намерение да изпълни заканата си за целувките — устните му бавно се придвижваха по тялото ѝ — надолу към корема, после отново към гърдите и раменете. Усецането да лежи и някой да я целува с такава страст, беше зашеметяващо.

— Не те ли боли? — попита го с тревога в гласа Идън.

— Не се притеснявай.

Дев освободи тялото ѝ от малкото останали дрехи и тя почувства как страстта му се разгаря още по-силно при вида на голото ѝ тяло.

— Дев... — прошепна тя.

Той я погледна и придърпа одеялата нагоре.

— О, Дев — промълви отново Идън.

— Обичам те! Нощта е пред нас.

— Желая те!

Притиснати в любовна прегръдка те дадоха израз на чувствата и желанията си.

— Кажи ми какво изпитваш? — прошепна в ухото ѝ Дев, когато вече страстта им се бе поуталожила.

— Не мога. Не искам това от мен!

Дев беше готов да се обзаложи, че на сутринта Идън няма да има нищо против да поговори с него за чувствата си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дев посрещна зората, застанал до прозореца. Гледаше ясното небе и топящия се сняг. Пролетта се завръщаше, но той не изпитваше радост от това. Надяваше се никой да не ги намери поне още няколко дни. Всичко беше въпрос на време. Всеки момент някой можеше да се появи от гората.

Той се усмихна кисело при мисълта за главоболието на Идън. Дев знаеше, че тя оправдава случилото се предната нощ с брендите, погълнато на празен стомах, и се чудеше защо е нужно човек да търси извинения за нещо толкова прекрасно.

Противно на надеждите му да прекарат страстна безсънна нощ, Идън заспа веднага след като правиха любов.

Сутринта тя стана, преди Дев да се събуди, и оттогава не се бе спирала на едно място. Той не можеше да разбере какво толкова има за вършене в такава малка хижа.

Като по даден знак, вратата се отвори и Идън влезе с наръч дърва.

— Тези са последните — обяви тя с притеснение.

Дев почти се зарадва на това, защото не обичаше да гледа как една жена върши мъжката работа.

— Не се безпокой. Ще палим печката само сутрин, докато се стопли хижата.

Идън постави дървата в сандъка и изтърси ръцете си. Въздухът навън все още беше достатъчно студен, за да зачерви страните ѝ. Тя изглеждаше млада, красива и изпълнена с жизненост. Чувствата на Дев не бяха само мимолетно увлечение и той се надяваше да не останат несподелени.

— Може ли да поговорим? — попита тихо той.

— Имам работа — отбягна погледа му Идън.

— Каква работа? — при тези думи Дев разтри лявата си ръка, в която усещаше лека болка.

— Моля?

— Какво толкова имаш да вършиш? А, да — трябва отново да подредиш списанията.

— Защо винаги се подиграваш?

— Може би, защото искам да седнеш и да си поговориш с мен.

Дев явно нямаше намерение да я остави на мира. Тя се бе събудила с ужасно главоболие, разкайна за случилото се предната нощ. Чувстваше се слаба и безпомощна пред него. Не беше сигурна защо му се отдаде — дали простата химия на човешките страсти, или чувството на вина заради раната я накараха да действа по този начин.

Виждаше ѝ се по-разумно да избягва разговора с Дев, защото беше объркана и не знаеше какво да каже.

— Кажи нещо.

Тонът му не беше настоятелен, но Идън усети напрежението в тези две думи. Това не я развълнува особено. Все пак тя безмълвно се съгласи, като си взе стол и седна.

— Няма да останем тук дълго — каза най-накрая той.

— Снегът се топи — отвърна вяло Идън. Не искаше да предизвиква съдбата.

— Да. Има опасност от наводнения в равнините.

— Може ли наистина да се случи нещо такова? — попита Идън с нескрит интерес.

— Не виждаш ли, че някои преспи достигат и до метър? Може да се случи, разбира се.

Очите ѝ срещнаха твърдия му мрачен поглед.

— Не ме гледай така, моля те!

— Опитвам се да те разбера.

— Не съм голяма загадка, Дев.

Идън стана и отиде до прозореца. Скръсти ръце на гърдите си и погледна към потъващия сняг. Разтапя се първо отдолу, реши тя.

— Почти те убих — каза тихо Идън.

— Идън... — понечи да ѝ противоречи Дев.

— Не съм дърпала спусъка и искрено вярвах, че пушката не е заредена, но въпреки това съм отговорна за случилото се. Дори и не предполагаш как се чувствам. Споменът за това никога няма да ме напусне.

— Направи всичко възможно, за да изкупиш вината си.

— Да, направих всичко, нали? — обърна се към него Идън.

На Дев му трябваше известно време, докато възприеме смисъла на думите ѝ. Лицето му почервения от гняв.

— Не смяташ, че случилото се между нас е просто някакво изкупление за инцидента, нали?!

— И това ми хрумна.

Дев изруга.

— Това е най-глупавото нещо, което съм чувал. Трябва да промениш мнението си, Идън. И защо според теб се поддадох?

— О, престани, Дев! Когато за пръв път спахме в едно легло, ти сам обяви, че би искал да правиш любов с мен. Не се нуждаеш от някаква основателна причина, за да се впуснеш в авантюра с напълно непозната жена. Не и ти.

Идън се приближи до масата. Протегна се към малката купчинка списания, но в същия момент осъзна какво върши. Изчерви се и пъкна ръце в джобовете на джинсите си. Неуместните ѝ действия нямаше да направят разговора по-лек.

— Както и да е. Много съм обърквана от поведението си през последните няколко дни. По-скоро през последните няколко ноци. Чувството за вина кара хората да правят странни неща. И то е единственото обяснение, за което се сещам.

— Никога няма да си признаеш, че тук се е случило нещо сериозно и важно, нали?

— Не бих повярвала, че сме се влюбили един в друг, ако това имаш предвид. Дев, прекарахме цяла седмица под един покрив и в началото напрежението беше много голямо. Отначало мислех, че раната ти е много по-сериозна. Бях готова да направя всичко, за да изкупя вината си. Молех се да оздравееш. Заклех се да сторя всичко, което е по силите ми, за да се чувстваш добре — Идън спря и си пое дъх. — После тази буря... и грижите за храната и дървата. Всичко това много ме измъчи. Съвсем естествено беше всеки да потърси утеха у другия.

— Снощи играхме покер и прекарахме чудесно. Не мисля, че принудителното ни съжителство е причина за това.

Докато си припомняше събитията от изминалата нощ, Идън наблюдаваше Дев. Наистина бяха прекарвали много весело. Смяха се и си подхвърляха глупави шеги и закачки, но единствено тогава забравиха за момент тежкото си положение. Дори сега, когато снегът

се топеше, Идън се притесняваше от липсата на дърва и празните шкафове в кухнята. Не се знаеше кога приятелите на Дев ще се сетят, че може бурята да го е заварила в планината.

Изведнъж тя стана неспокойна и отново се залепи за прозореца.

— Далече ли е ранчото ти?

— Защо? — изгледа я учудено Дев. — Мислиш да се придвижим дотам ли? — в гласа му имаше насмешливи нотки.

— Толкова ли е невъзможно това?

— Не говориш сериозно.

— Просто питам.

— Като разстояние не е чак толкова много — може би петнадесет-двадесет километра. Но заради снега придвижването ще стане много бавно. Ще затъваш на всяка крачка. За подобен преход трябва специални снегоходки. Дори да знаем най-краткия път до равнините, ще ни е нужен много късмет, за да стигнем там преди здрач. Това означава, че ще трябва да нощуваме на открито, а нямаме необходимата екипировка. Ще е глупаво да рискуваме в този студ.

Идън слушаше мълчаливо. Знаеше, че е прав. Туристическите й обувки очевидно не бяха подходящи за дълбок сняг. Освен това нямаше никакъв опит в преходите и не знаеше как да се ориентира в гората.

— Чувствам се толкова безполезна. И може би съм голяма песимистка, но какво ще стане, ако хората ти не се сетят да те потърсят по тези места още една седмица?

— Възможно е да се случи. Но не е много вероятно. Проблемът е в това, че може цели дни да претърсват не там, където трябва. Долината е заобиколена отвсякъде с планини и ако не предположат накъде съм се отправил, няма да знаят откъде да започнат.

Идън знаеше всичко това, но думите на Дев окончателно я сломиха. Тя с въздишка погледна през прозореца и си спомни, че проклетата стара крава е виновна за всичко.

— Ти преследваше онази крава. Ако пак изчезне, вероятно ще махнеш с ръка и ще я оставиш на произвола на съдбата.

— Не, няма — поклати глава Дев. — Особено ако всеки момент може да роди, а се задава буря.

— Била е бременна, така ли? — погледна го учудено Идън.

— Не знаеше ли? Имаше родилни болки. Затова мучеше и се държеше така странно.

Идън се изчерви от смущение. Чувстваше се невежа. Никога не бе виждала бременна крава. Ако не беше уплахата, може би щеше да се досети. Бедното животно е щяло да ражда, а тя едва не умря от страх в хижата. Дали бе оцеляло в бурята? По страната ѝ се търкулна сълза и Идън побърза да я избърше. Дев забеляза това и изведнъж омекна.

— Не се притеснявай, скъпа. Старата Еднорожка е корава душа. Със сигурност е издържала на студа и вятъра.

— Ами теленцето?

По този въпрос Дев не можеше да ѝ каже нищо окуражително. Но по принцип Еднорожка раждаше здрави телета. Надяваше се само да се е добрала до низините, преди да роди. В уплахата си сигурно и тя, и Пират бяха стигнали до ранчото. Щеше да е благодарен до края на дните си, ако нямаше пострадали от бурята.

Тази мисъл го върна към Идън. Не можеше да си представи остатъка от живота си без нея.

— Разбрах, че не си женена, но нямаш ли приятел във Вашингтон?

— Имам много приятели — отговори Идън с явно неудоволствие.

— Не говоря за такива приятели. Има ли някой, на когото особено държиш?

— Не, но това няма нищо общо с теб и мен.

— Искам да ми дадеш възможност, Идън.

— Различни сме като деня и нощта.

— Не можеш да бъдеш сигурна в това.

— Никога не съм била по-сигурна.

— Ти изпитваш нещо към мен.

— Никога не съм твърдяла обратното. Но ти отдаваш твърде голямо значение на това.

— Въобразяваш си, че щом всичко това приключи, ще се разделим и ще забравим един за друг. Няма да стане.

Идън не искаше да го наранява, но наистина не можеше да повярва, че от това изпитание ще излезе сериозна връзка.

— Изобщо не си реалист — обвини го тя. — Ние сме различни, много различни.

— Всички различия се изпаряват, когато сме заедно в леглото.

— Истинската връзка не може да се крепи само на секс.

— Защо не? Нима би свързала живота си с някой, ако сексуалния ви живот не е наред?

— Сексът не е най-важното нещо за една връзка — отвърна Идън, почервеняла от неудобство.

— Разбира се, но добрият секс е положителен фактор.

За момент тя се обърка — не можеше да обори логиката му с разумни доводи. Колкото до секса, никога не бе изпитвала такива силни чувства, преди да срещне Дев. Самата мисъл за това караше тялото ѝ да копнее за неговото.

— Майка ми е от източните щати — смени изведнъж темата Дев. — От Мейн.

— Е, и? — отвърна остро Идън.

— Тя и баща ми се срещнали, докато той служел в армията. Почти във флота. Прекарал известно време в едно поделение в Мейн.

— Знам какво имаш предвид и съм сигурна, че има хиляди подобни случаи. Погледни само европейките и азиатките, които заради един мъж се откъсват от националната си култура и от начина си на живот. Но те искат тази промяна, Дев. Кой от нас би желал да изостави средата си? Вашингтон не би ти допаднал повече, отколкото на мен Монтана.

— Дори не си видяла Монтана! Прекарала си цяла седмица в една планинска хижа и това е всичко. Не можеш да отречеш.

— Е, добре — признавам, не съм видяла нищо от щата Монтана, но може би и не искам. Нямам ли право на това?

— Очевидно не е било така, когато си планирала почивката си. Нима ще намразиш това място само заради едно неприятно преживяване?

— Предлагам ти нещо. След като се измъкнем оттук, ще дойдеш във Вашингтон и ще прекараш там една седмица. После отново ще си поговорим. Какво ще кажеш?

— Поставяш ме в задънена улица.

— Не. Просто и двамата се намираме в едно и също положение. А сега ще те помоля да ме извиниш...

По някое време следобед на Дев му се стори, че чува далечен рев на двигател. Появи се за момент и после заглъхна. Той беше навън и проверяваше дали снегът издържа на тежестта му. Бе немислимо Идън да тръгне сама надолу, но той знаеше пътя. Облеклото беше проблем, но можеше да си направи пончо като пробие дупка в средата на някое одеяло. Просто трябваше, преди да се здрачи, да срещнат някой, който можеше да им помогне. Беше опасно да тръгнат без никакви провизии, но ако на другия ден никой не ги намереше, Дев сериозно възнамеряваше двамата с Идън да се опитат да се измъкнат.

Той сгъна лявата си ръка и присви очи от острата болка в рамото. Аспириинът и брндито бяха свършили и се налагаше да търпи. Ако никой не ги откриеше скоро, щеше да се наложи да си потърсят храна и дърва. Дев не беше сигурен дали раната ще му позволи да сече дърва, а колкото до храната — единствената възможност беше да зложат капани, защото и двете оръжия бяха погребани под снега. Той не разполагаше с готови капани и примки, а направата им не бе лесна работа. При всички случаи, преходът до равнините беше по-малкото зло.

След оскъдната вечеря, Дев разкри намеренията си пред Идън.

— Сутринта ще се опитам да се измъкна оттук.

— Състоянието ти не позволява да се подлагаш на такова натоварване — отвърна тя загрижено.

— Мисля, че ще се справя.

— Мислиш, че ще се справиш?

При вида на упоритостта в погледа му Идън се замисли. Може би наистина щяха да успеят. Дев щеше да отиде на лекар, а тя най-после да си вземе вана. Везните натежаха в полза на предложението му.

— Добре. Какво трябва да направя, за да се приготвя?

— Ти оставаш тук.

— Почакай само и ще видиш! — отвърна предизвикателно тя.

— Идън, ти ще останеш тук. И без теб ще ми е доста трудно.

— Няма да остана сама тук, дяволите те взели! Ако ти можеш да го направиш и аз мога.

— От това те е страх — да останеш сама, нали? Обещавам ти, че веднага щом се добера до долу, ще изпратя някого с моторна шейна за теб.

— Сигурна съм в това. Но предпочитам да тръгна с теб. И ще го направя. Няма да променя решението си, така че не се опитвай да спориш с мен!

— А откъде ще вземеш дрехи.

— Добър въпрос — провлече замислено тя. — Зелената жилетка няма да те стопли, нали?

Дев не каза нищо за пончото, което мислеше да измайстори от одеяло. Искаше да я обезкуражи.

— Тук ще си на сигурно място — настоя той. — Искам да се придвижа бързо. Ако нощта ни завари в планината може да стане опасно. Освен ако не искаш да спиш в снежна преспа.

— Можем да вземе по няколко одеяла за всеки случай.

— Не искам да нося нищо. Това ще затрудни придвижването ми.

— Ти наистина си от онези мъже, които мислят, че жените са безпомощни и слабохарактерни създания. Е, аз поне няма да затъвам в снега, колкото теб. Сигурно си по-тежък от мен поне с тридесет килограма.

Идън прецени, че тежи около осемдесет и пет килограма срещу нейните петдесет и пет.

— И двамата ще затъваме в снега. Няма кора — като киша е.

— Няма значение — идвам с теб. Кога тръгваме?

— Аз ще тръгна при изгрев-слънце.

— Добре. При това положение отивам да си легна. Лека нощ!

Дев не отговори. Когато след половин час и той отиде в спалнята, възглавницата отново беше на старото си място — по средата на леглото. Това засили убеждението му, че е дошъл краят на всичко, което се бе случило с него и Идън в тази хижа.

Утрото бе студено и мрачно. Слънцето щеше да надникне над дърветата след няколко часа и Идън се сети, че може би дотогава снегът щеше да бъде покрит с ледена кора. Дев не спомена това предната вечер, но може би нейната настоятелност го бе объркала.

Сега имаше възможност да му докаже, че греши в преценката си за нея. Щеше да върви рамо до рамо с него, без да се оплаква. В края на краищата, присъствието ѝ можеше да се окаже полезно.

Дев безмълвно се суетеше из стаите. Идън видя как той проби дупка в едно от одеялата.

— И аз ли трябва да направя това? — попита тя.

— Прави, каквото искаш. И без това думите ми нямат никакво значение за теб.

— Не се дръж като малко дете! — каза Идън и се зае със стоплянето на консервираната супа.

— Държа се като дете?! Аз? Очевидно се опитваш да ме разсмееш.

— Не се опитвам да направя нищо. Но няма да остана по-назад от теб. Не си чак толкова силен, колкото се опитваш да изглеждаш, Страйкър. Рамото ти изобщо не е оздравяло, а само преди няколко дни имаше ужасна треска. Ако остана тук, ще се притеснявам за теб през цялото време.

— Наистина ли? — погледна я учудено Дев.

— Това е самата истина.

— Добре. Направи си пончо от някое одеяло! Обуй два чифта чорапи и най-здравите си обувки!

— Благодаря! — Идън се втурна да изпълни инструкциите му.

— Има ли в какво да си вземем вода? — попита Дев.

Идън се сети за една пластмасова бутилка от мляко в кухненския килер. Изми я и я напълни с вода.

— Виж какво си имаме! — показва му тя трите бонбона, които беше запазила.

— Чудесно. Какво още има в този килер?

Дев надникна вътре и забеляза навитото въже, което Идън бе открила, докато разчистваше. Отрязва едно парче и привърза с негова помощ бутилката с вода към колана си. После уви останалата част от въжето около кръста си.

— Никога не знаеш кога може да ти потрябва въже — отвърна той на въпросителното изражение на Идън.

Тя кимна и го последва навън. При вида на мрачните дървеса, сивия полумрак и дълбокия сняг сърцето ѝ се сви. В хижата поне имаха покрив над главата си. Тази пустош я плашеше.

— Дев, сигурен ли си, че постъпваме правилно? Може би днес хората ти ще дойдат да ни потърсят.

— Разколеба ли се?

— Ако ти тръгнеш, и аз ще дойда с теб. Просто се чудя защо изведнъж реши да го направиш, след като вчера се противопостави на идеята ми така остро.

Той я погледна право в очите.

— Мисля, че повече от всякога искаш да се прибереш у дома, Идън. Бих искал да направя това за теб.

По необяснима причина очите ѝ се насълзиха. Тя прехапа устни и се спусна покрай него навън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След няколко минути хижата изчезна от погледите им. Накъдето и да погледнеше, Идън виждаше само дървета. Как ли Дев разбираше в коя посока трябва да вървят? Дори да имаше някакви следи, те бяха погребани под тонове сняг.

Той вървеше напред и ледената кора поддаваше под тежестта му. Идън беше по-лека и за разлика от него не потъваше.

Най-голямата опасност за нея представляваше ледът. Разтопеният сняг от предишния ден бе замръзнал отново през нощта и имаше участъци гладки като огледало. Понякога само клоните на дърветата я спасяваха от сериозно падане. Веднъж върху нея се изсипа цяла купчина сняг от разклатеното дърво и при шума, Дев се обърна.

— Добре ли си?

— Заледено е — извика тя, едва успявайки да се задържи на крака.

Усмивката му не бе особено ласкава.

— Внимавай на откритите места, където вчера слънцето е разтопило снега! — предупреди я той.

— Ти също — отвърна Идън и внимателно пусна клона.

Не смееше да си помисли какви последствия можеше да има едно падане за Дев. Забеляза, че той върви внимателно и се стареа да не движи лявото си рамо. Съвестта започна да я гризе — тя бе дала идеята да тръгнат, а изобщо не бе помислила за раната му.

Беше изминал близо час от началото на прехода, а Дев не показваше никакви признаци на умора. Идън реши, че той е по-добре, отколкото си е мислила. Тя се бе задъхала и имаше нужда от почивка. Краката ѝ бяха замръзнали, а усилията, които полагаше да се задържи на заледения сняг или да се измъкне от еднометровите преспи, я бяха изтощили.

Накрая тя не издържа и седна задъхана на един голям камък, подаващ се от снега.

— Дев, почакай! — извика тя.

Той се обърна.

— Какво се е случило?

— Нуждая се от няколко минути почивка, за да си поема дъх. Ще ми дадеш ли малко вода?

— Разбира се — Дев отвърза бутилката и ѝ я подаде.

— Какво разстояние сме изминали досега? — при вида на нетърпението в очите му, тя добави: — Знам, че ни предстои дълъг път, но в тази гора не мога да преценя разстоянията.

— Изминали сме около километър и половина.

— Километър и половина? За цял час?!

— Придвижването става бавно, Идън. Предупредих те.

— Не се оплаквам. Просто съм изненадана.

С това темпо им оставаха още десет часа път. Сърцето на Идън се разтуптя от притеснение при тази мисъл. Тя с безпокойство гледеше как Дев съблича пончото си.

— Какво правиш?

— Става топло. Не искам да се изпотя.

— Защо? — попита притеснено тя.

— Защото когато отново се застуди, ще умра от студ с мокрите дрехи. Топло ли ти е?

— Не особено.

— А на краката?

— Замръзват — призна с неудоволствие Идън.

— Събуй обувките и чорапите!

— Какво?!

— Само за няколко минути.

Докато Идън се събуваше, Дев коленичи в снега. Изведнъж тя разбра какви са намеренията му. Той взе единия ѝ крак в скута си и започна да разтрива другия.

— Божествено! — възкликна тя.

— Просто трябва да се раздвижи кръвта.

Изведнъж той вдигна глава и Идън забеляза израз на болка по лицето му. В ъгълчетата на устата му имаше малки бръчици.

— Добре ли си? — попита загрижено тя.

— Да — отвърна Дев, без да я погледне.

Не се чувстваше добре и Идън разбра, че трябва да направи нещо. Здравият разум ѝ диктуваше да признаят провала си и да се

върнат в хижата. Но подозираше, че ако му спомене нещо подобно, той ще се направи на силния мъж и ще ѝ се присмее. Тя реши да се покаже разколебана, за да го убеди да се върнат, без да нарани мъжкото му достойнство.

— Не трябваше да идвам. Съжалявам — промълви Идън с колеблив тон.

— Вече е малко късно — каза рязко той и започна да разтвива другия ѝ крак.

— Може би трябва да се върна. Мога да вървя по следите, които сме оставили.

— Сериозно ли говориш? — намръщи се Дев.

— Няма опасност да се загубя, нали?

— За повечето хора няма. Но за теб — не съм сигурен.

— Дев, просто не вярвам да издържа още десет часа.

Той приклепна, очевидно объркан от ситуацията.

— Не се притеснявай. Ще тръгна обратно.

— Защо, по дяволите, не ме послуша снощи?

— Не ставай груб! Съжалявам, че не съм достатъчно издръжлива.

— Обуй се!

Дев стана и погледна напред към безкрайната снежна пустош. Не смееше да я остави да се прибира сама. На някои по-заледени места следите не бяха достатъчно ясни. В края на краищата, идеята ѝ не беше чак толкова лоша. Чувстваше се ужасно. На моменти му причерняваше от пулсиращата болка в рамото. Мисълта да полегне го изкушаваше.

Ала все пак беше с цяла миля по-близо до ранчото. Щеше да е цяло мъчение, но всяка стъпка щеше да го приближава към спасението. Нейното и неговото.

— Добре. Ще те придружа — обяви ядно той.

— Няма нужда. Наистина. Не съм чак толкова глупава, че да не мога да се върна по следите.

— Не съм казвал, че си глупава. Просто не си опитна.

Идън се ядоса на обидната му забележка и съвсем забрави, че целта ѝ е да го накара да се върне с нея в хижата.

— Как ме нарече?

— Какво лошо има в това?

— Това е едно от основните ни различия, Дев. Никога не разбираш какво лошо или обидно има в думите ти.

Идън го стрелна с убийствен поглед и пое обратно, без да се интересува дали той ще я последва, или не.

— Трябва да те оставя да се загубиш в гората. Заслужаваш го! — извика Дев и тръгна след нея.

— Нямам нужда от услугите ти.

— Няма да познаеш услугата дори тя да изскочи от някоя снежна преспа и да те ухапе по крака. Проклета жена! — изруга под нос той.

— Чух те. Може да съм проклета, ала ти си много по-лош от мен. Няма по-упорито, опърничаво и егоцентрично създание от мъжа. А на всичко отгоре съществуват и екземпляри като теб, които достигат висините на самолюбието и магарешкия инат. Вие, господин Страйкър, сте самият Дявол и сте на върха на тази позорна класация.

— Кой прояви магарешкия си инат снощи? А тази сутрин? Кой настояваше да дойде, макар добре да знаеше, че няма да издържи?

Идън стисна зъби, за да не му кресне защо играе тази унижителна роля. Все още се чувстваше отговорна за състоянието му.

Тя вървеше по-бързо от Страйкър и когато се обърна, видя, че той я следва на около стотина метра. Горда от себе си, Идън реши да продължи със същото темпо. Щеше да му даде да разбере.

Следващия път, когато се обърна, Дев беше изостанал още повече. Тя се намръщи и спря. Той се придвижваше твърде бавно. Дали не му беше зле?

Идън прехапа устна и продължи напред, но този път много по-бавно. Защо ли хората на Дев не ги бяха открили още. Къде ги търсеха?

Тя вървеше замислено и отначало не усети заплашителното полюшване на дърветата вляво от нея. После забеляза нещо с периферното си зрение. Веднага се обърна натам, нададе писък, който можеше да смрази кръвта, и се втурна напред.

— Идън!

Тя чу вика на Дев, но бе изпаднала в паника и продължи да тича. Едва си пое дъх и извика:

— Мечка!

Нямаше представа накъде бяга. Искаше само да се измъкне.

Изведнъж снегът под краката ѝ поддаде. Тя пропадна, прекатури се и се затъркаля надолу. Устата и очите ѝ бяха пълни със сняг. Удари се в един дънер и зашеметена от удара, продължи да се търкаля, докато не усети болката от приземяването.

Дев забеляза как малката кафява мечка побягна в противоположната посока дори по-бързо от Идън. Забрави болката в рамото си и всичко друго и се затича към мястото, където Идън бе изчезнала. Сърцето му щеше да се пръсне от страх.

Едва успя да се задържи на ръба на долчинката. Снегът беше разоран и браздата стигаше до някакъв сив вързоп по средата на склона. Идън лежеше по гръб и не мърдаше.

— Идън! Чуваш ли ме? — извика той.

Тя бе вперила очи в небето и се опитваше да си поеме дъх.

— Чуваш ли ме, Идън?

Думите проехтяха между дърветата и очите ѝ потърсиха източника. Дев я гледаше от ръба на стръмния склон. При втория си опит да проговори тя успя.

— Да, чувам те.

Дев се огледа, за да прецени ситуацията. Ако не беше така безпомощен, щеше да се спусне надолу при нея и да разбере дали не се е наранила. Той разхлаби края на въжето около кръста си и започна да го развива.

— Ранена ли си?

Идън вече беше вдигнала ръка, за да опипа едно топло и влажно място на челото си. Едва сподави стона си при вида на кръвта.

— Идън, огледай се внимателно. Можеш ли да движиш ръцете и краката си?

— Мисля, че да — след секунда тя отново му извика: — Пукнала съм си главата.

— Можеш ли да седнеш?

Главата ѝ започна да пулсира и тя затвори очи с желанието да се отпусне.

— Идън? Опитай се да седнеш!

— Добре — прошепна тя си наложи да отвори очи. Виеше ѝ се свят.

— Стой на място! Встрани от теб има стръмнина.

Тя се вцепени при вида на петнадесетметровата пропаст, която завършваше в заледен ручей. Беше на края на издатината.

Стомахът ѝ сякаш се преобърна и тя погледна нагоре към Дев. Изглеждаше така далечен и недостижим. Разбра, че е зашеметена от удара.

— Стой така, Идън! Просто остани на мястото си! Ще ти хвърля края на въжето. Завържи го здраво около кръста си!

От очите ѝ бликнаха сълзи. Идън ги избърса и седна в снега.

Краят на въжето падна до нея. Тя го хвана и го уви около кръста си. Не бе специалист по възлите, но успя някак си да завърже въжето.

— А сега какво трябва да направя?

Промяната в гласа ѝ го накара да се намръщи. Страхуваше се, че тя ще е твърде слаба, за да му помогне, а заради раната той трябваше да върши всичко с една ръка.

— Слушай внимателно! Завързал съм другия край на въжето за едно дърво. Можеш вече да се изправиш. Разбра ли? Дръж се за въжето и се изправи с негова помощ!

Идън кимна. Тя сграбчи въжето и се изправи на крака, като внимаваше да не гледа към пропастта отдясно. Усети силна болка в дясната китка, а когато започна да се придвижва и в левия хълбок. Беше ожулена на много места, но нямаше нищо счупено.

Дев отново започна да ѝ дава напътствия.

— Ще се изкачиш нагоре по склона, Идън. Не гледай назад, а към мен! Ако се подхлъзнеш не се страхувай! Каквото и да стане не изпадай в паника! Докато се изкачваш, ще придърпвам въжето, така че винаги да е изпънато. Разбираш ли?

— Никаква паника — заповяда си тя, а на Дев извика: — Разбирам.

Дев се притесняваше дали Идън е завързала добре въжето. Тя изглеждаше така безпомощна.

— Обичам те! — прошепна той и хвана здраво въжето. — Готова ли си?

— Готова съм.

Идън започна да се изкачва нагоре, като се придържаше за въжето. Не изпускаше Дев от погледа си и с всяка крачка тя се приближаваше все повече и повече.

Изведнъж Идън загуби опора и увисна на въжето. Не се уплаши. Заби пети в снега и си придаде спокоен вид.

За разлика от нея, Дев примря от страх. Започна да се поти и вложи цялата си сила, за да държи въжето опънато. Използваше и двете си ръце, въпреки болката. От устните му бълваше богохулствена смесица от молитви и ругатни.

— Добре се справяш — извика той.

Идън почувства, че ще успее да се изкачи по стръмния склон. Дев ѝ вдъхваше сила, а всяка стъпка го доближаваше до нея. Искаше да е с него — в прегръдките му. Започна да се пита какво ли ще ѝ каже, когато вече е в безопасност. Това щеше да е от особено значение за нея. Не можеше вече да отрече, че го обича.

— Само още малко — окуражи я Дев. — Бавно. Справяш се отлично, скъпа, наистина отлично.

Идън дишаше тежко. Ръцете я боляха от умора, а за ожулванията изобщо не се и замисляше. Погледът ѝ не се откъсваше от Дев. Движенията ѝ бяха като на робот — едната ръка над другата по въжето, стъпка, после още една...

След цяла вечност тя забеляза, че Дев протяга към нея ръка. Идън се вкопчи в нея и погледите им се срещнаха. Видя сълзи в очите му и ѝ се стори, че ще се разплаче.

— Само още няколко крачки — прошепна той дрезгаво.

— Ще се справя.

— Знам. Ти си страхотна, скъпа!

С общи усилия двамата се прехвърлиха през ръба на склона. Идън се просна в целия си ръст и затвори очи. Дишането ѝ причиняваше болка, но вече се чувстваше в безопасност. Почувства как Дев хвана ръката ѝ и отвори очи.

— Добре съм — каза тя и видя облекчението в очите му.

— Добре си се подредила.

— Доколкото си спомням, се блъснах в някакво дърво. Ще трябва ли раната да се зашие?

Дев огледа удареното място, после взе шепа сняг и го притисна към отока.

— Сигурно ще се подуе, но раната не е опасна. А останалите части от тялото ти?

— Китката ме боли — Идън вдигна дясната си ръка.

Дев запретна ръкава на пуловера и изруга при вида ѝ.

— Сигурно е изкълчена. Как, по дяволите, успя да се изкачиш по въжето с тази ръка?

— Н-не знам. Просто се налагаше.

Той я грабна в прегръдките си.

— О, Господи, едва не умрях, когато те видях да падаш от ръба. Съжалявам, скъпа! Наистина съжалявам!

— Няма за какво, Дев. Ти не си виновен.

— Трябваше да съм близо до теб. Бях ти ядосан, но бях сигурен, че ще се отклониш от следата.

— Видях мечка — прошепна тя.

— Знам. И аз я видях. Побягна по-бързо и от теб.

— Наистина ли?

— Като че я гонеха триста дяволи.

— Омръзна ми да съм страхливка, Дев. Невежеството ми е истинската причина. Не познавам тази земя и затова се страхувам от нея. И заради това едва не убих и двама ни.

В един момент двамата се спогледаха и се разсмяха.

— Не е смешно, Дев.

— По-добре е да се смеем, отколкото да плачем — каза мъдро той. — Хайде! Чака ни дълъг път.

Когато стигнаха до хижата, Дев вече едва вървеше. Идън чувстваше тялото си разнебитено, но най-неприятно бе усещането от буцата на главата ѝ, изкълчената китка и натъртения хълбок. Двамата отидоха направо в спалнята, събуха се и се проснаха върху леглото с радостни възгласи. Не помръднаха до късно следобед.

Идън изстена при първото си движение. Всеки сантиметър от тялото я болеше. Тя отвори очи и видя прашинките танцуващи на светлината на един слънчев лъч. Отвън се чуваше капчука.

Споменът за провала не бе особено приятен, но този опит я накара да се замисли. Независимо кога щяха да ги спасят, тя трябваше да приеме чувствата си към Дев.

Той все още спеше. Горкият човек. Идън Харкорт му се отразяваше доста зле на здравето. Как можеше да е влюбен в жена, която постоянно го поставя в опасни ситуации?

Той беше идеалният любовник. Освен това умееше да я забавлява и притежаваше завидно красноречие. С него щеше да укрепи волята и издръжливостта си. Нямахше да се страхува от нищо.

Алтернативата бе да се върне във Вашингтон и да го забрави.

— Здравей!

Идън обърна глава и видя, че Дев я наблюдава.

— Здравей! Как се чувстваш?

— Много по-добре. А ти?

— Боли ме на хиляди места.

— Обърни си малко главата, за да видя цицината.

Тя се подчини.

— Всичко е наред. Как е китката ти?

— Подута.

Идън вдигна дясната си ръка. Дев я пое и се намръщи при вида на посинялата подута китка. Пулсът ѝ се учести.

— Дев — промълви тя, — мислех си...

— За какво, скъпа?

— Искам да видя ранчото ти.

Дев я погледна.

— Аз също. Толкова неща преживяхме с теб, Идън.

— Знам. Днес ми спаси живота.

— А ти спаси моя преди седмица.

Това беше малко странно виждане. Идън се усмихна замислено и докосна устните му.

— И двамата се променихме, нали?

— Влюбихме се един в друг.

— Дев, все още не мога да ти обещавам нищо.

— Но вече си по-отстъпчива.

— Не знам. Всичко днес изглеждаше толкова... първично. Когато бях на ръба и те видях там горе, знаех, че нещата ще се оправят. Гледах към теб през цялото време, докато се изкачвах. Благодарна съм ти, че не ми показва каква идиотка съм.

— Ти побягна от страх.

— Неоснователен страх. Вече никога няма да бягам.

— Дори и от мен?

— Дори и от теб.

Той изръмжа и зарови глава в косите ѝ.

— Искам да се любим — прошепна дрезгаво. — Без кошмари и без бренди. Но и двамата май сме в ужасна форма. Но сме чудесна двойка, нали? — усмихна се криво Дев.

Идън се засмя и възкликна:

— Ох! Дори смехът ми причинява болка.

Дев я погали.

— Всичко ще бъде наред, любов моя.

— Да — прошепна тя в отговор.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Идън куцаше из стаята, за да разкърши схванатите си стави, Дев тършуваше из кухненските шкафове. Накрая той извади някакъв полуфабрикат с ориз и едно пакетче чай — това щеше да бъде цялата им вечеря.

Идън спря и се вторачи в пакета с ориз.

— Сигурен ли си, че можеш да готвиш?

Дев бе настоял да приготви вечерята, за да не натоварва тя подутата си китка.

— Кучето има ли бълхи? — подигра й се той. — Папата католик ли е?

Идън се засмя и седна на стола до кухненската маса.

— Добре. Няма да ти се бъркам.

Дев започна да чете на висок глас указанията.

— Една супена лъжица масло или маргарин се разтапя в... — той вдигна очи. — Имаме ли масло или маргарин?

Идън мрачно поклати глава.

— Хм.

— Има съвсем малко олио в една бутилка в шкафа — каза тя.

— Дали е подходящо за целта?

— Въпросът е оризът леко да се задуши в мазнината. Няма да има аромата на масло, но както и да е.

— Чудесно.

Докато Дев се занимаваше с газовия котлон, Идън го наблюдаваше внимателно. Той бе грубоват, но естествен и пряк — истински мъж. Освен мъжественост, Дев притежаваше интелект, чувство за хумор, беше нежен, мил и загрижен — нещо, в което имаше възможност да се убеди сама.

— За какво си се замислила?

Идън се сепна и се усмихна.

— За теб.

Той повдигна вежди учудено.

— Несъмнено за това какъв любовник съм.

— И за това.

Дев отпусна лъжицата, с която разбъркваше ориза.

— Как мога да готвя, когато говориш така?

— А аз как се справях. От нощта, когато заедно с панталоните смъкнах и слиповете ти, постоянно съм като на тръни — Дев се приближи до нея и я целуна. — Ти си мръсник! Разбрах го още в мига, когато дойде в съзнание.

— Мръсникът и красивата госпожица — промълви замислено Дев. — Тази комбинация винаги води до взрив, скъпа. Но... ред е на вечерята.

Той се върна при котлона и се въоръжи с лъжицата.

Когато за пръв път седнаха заедно на масата, навън се стъмваше. Оризът беше вкусен, но не можеше да задоволи апетита им. Идън преглътна при мисълта за един огромен и сочен хамбургер. Явно не бе подходяща за вегетарианка, щом тайните ѝ гастрономически копнежи включваха говеждо месо.

По време на вечерята Дев стана и сложи тенджерата с вода на котлона.

— Мисля да се изкъпя — обяви той.

Думите му я накараха да се замисли за предстоящата нощ. Не се бяха ангажирали с някакви обещания, но между тях имаше топлина и привързаност, които се чувстваха.

Идън се облегна назад. Нямаше нищо против още една любовна нощ. Дори в мислите си вече обличаше една от ефирните си нощници. Но все пак чувстваше, че трябва да обсъди някои неща с Дев.

— Дев, трябва да поговорим.

— Добре — съгласи се той.

— Мислил ли си някога как хората ще погледнат на случилото се тук?

— Мисля, че по-важно е дали ни интересува мнението на хората.

— Нямам това предвид. Аз те раних. Дали властите няма да се заинтересуват от случилото се?

— Разбирам какво имаш предвид. Не знам, Идън. Мисля, че е възможно. Огнестрелна рана... — Дев изведнъж щракна с пръсти. — Чакай малко. Ти и аз сме единствените свидетели на инцидента. Ще кажа, че съм се наранил по невнимание.

— Ще излъжеш? По принцип съм против лъжите, Дев.

— И аз, но какъв е смисълът да им кажем истината, ако ще трябва да даваме показания. Та ти дори не държеше пушката, когато тя изгърмя.

— Не може ли да обясним това.

— Разбира се, че можем. Но искаш ли да преминеш през цялата тази процедура?

— Не, естествено. Просто е грозно да се лъже. Все едно, че сме извършили някое престъпление.

— Не сме направили нищо лошо, а просто искаме да защитим правото си на личен живот. Все пак аз съм потърпевшия — или поне до днес бях. Та ти си не по-малко наранена от мен.

— Е, почти — съгласи се Идън.

— Въпросът е, че щом аз не искам да се вдига шум около нараняването, никой друг няма право на това.

Логиката на Дев беше неоспорима и Идън реши да помисли върху това по-късно.

— Ако ни освободят утре, ще ми останат пет дни до края на отпуската ми.

— А на следващия ден само четири. Искаш да ограничиш времето, прекарано с мен ли?

— Не аз го ограничавам, Дев. Просто ти съобщавам фактите.

— Имаш намерение да си тръгнеш оттук след пет дни, независимо от отношенията ни, нали?

— Точно това ме притеснява — въздъхна тя и стана от масата. — Дев, не мога да отрека, че през последната седмица станахме много близки, но трябва да разбереш колко далеч бяхме от цивилизования свят по време на едноседмичната снежна буря. Контактувахме единствено един с друг. Задавал ли си си въпроса дали връзката ни щеше да се развие толкова бързо при нормални обстоятелства?

Дев се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Нямаше нужда да си задавам въпрос, чийто отговор вече знаех. Той е „не“, Идън. Не вярвам дали дори щяхме да се сприятелим. Ние сме много различни и за разлика от това, което става във филмите, възпитаните млади дами не се хвърлят в прегръдките на каубоите.

— Това не те ли смущава?

— Виж. Затворени сме тук и това ни даде възможност да избегнем всички формалности на едно запознанство. Погледни само колко време прекарахме заедно. Колко двойки си казват „Здравей!“ и после веднага заживяват заедно? Скъпа, ние се познаваме повече, отколкото хора, излизащи заедно от месеци. Не, това не ме смуцава.

— Мислиш, че имаш отговори на всички въпроси, нали?

— Не мисля. Знам. Знам, че те обичам. А ако ти не си влюбена в мен, то поне не си далече от това чувство.

— Дев, моля те! — прошепна тя и го отблъсна.

— Молиш ме какво? Да те целуна или да те оставя на мира?

— Все още не сме във форма.

— Да, знам. Аз съм ранен в рамото, а ти си натъртена на хиляди места. Нали така каза — на хиляди места.

— Е, малко преувеличих.

— Какво би дала за една голяма вана, пълна с топла вода?

— Много.

— И аз. Добре, нека се нахраним. Водата се топли.

Идън седеше в кухнята, а Дев се миеше в спалнята. В хижата беше студено, но не като през изминалите нощи. Беше напълно приемливо да разделят одеялата и един от тях да спи на пода. Но тя не искаше да спи сама.

— Господи — прошепна тя, когато осъзна, че ако се обвърже с Дев, ще трябва да изостави всичко, което ѝ бе близко и познато и да живее в ранчото му сред животни и чудати мъже.

Изведнъж разбра, че не Дев я отблъсква, а неговата родна земя — Монтана. Почувства силно желание да му каже за това откритие и се втурна към вратата на спалнята.

— Свърши ли вече?

— Излизам след минутка.

Вратата на спалнята се отвори и Дев излезе гол до кръста с леген в ръка. Той го изплакна и ѝ го подаде. Идън разбра, че трябва да избира между живота в Монтана и раздялата с него.

— Гореща ли беше водата?

— Да.

— Дев, би ли могъл да живееш... другаде?

— Във Вашингтон ли? — попита мрачно той.

— Не е задължително. Просто някъде далеч оттук. Можеш ли да си представиш живота по този начин?

— Това е проблемът, нали? Монтана те плаши до смърт.

— Просто не мога да преодолея страха си — прошепна Идън.

— Обичаш ли ме? — той се приближи.

Тя прехапа устна и после кимна. Дев се втурна към нея и я прегърна.

— Господи, какъв проблем. Нали говорихме вече за това.

— Да, но сега ми е толкова неспокойно и напрегнато.

— Нека да помисля. Изкъпи се, скъпа. Ще измисля нещо. Обичаш ме, нали?

— Да — прошепна тя. — Вината не е у теб. Просто се страхувам, Дев — от начина ти на живот и от тази пустош.

— Ще помисля — повтори той.

Идън се измъкна от прегръдките му. Щеше да я почака в леглото, но вече не се чувстваше така безгрижен. Тя изключи газовия котлон и изля водата в легена.

Идън се приближи до вратата на спалнята с лампа в ръка. Дев лежеше по гръб. Погледът му се отмести от тавана към нея и замисленото му изражение се смени с учудване.

— Идън...

Тя бе облечена в тъмносиня нощница с тесни презрамки, прилепнала на гърдите и дълга до глезените. Както останалото спално бельо, което бе взела в планината, нощницата беше стара. Но за Дев тя бе чудесна. Идън искаше да изглежда женствена, затова разпусна косите си. Когато Дев отметна завивката в знак на покана, тя се изчерви и остави лампата на тоалетната масичка.

— Не я изгасвай! — помоли нежно Дев.

Идън го погледна въпросително.

— Искам да те виждам.

Тя се сети, че газта е на свършване, но пропъди притесненията си и се придвижи на пръсти до леглото. Дев я очакваше и когато седна на леглото, веднага се озова в прегръдките му.

— Ти си най-красивата жена, която съм виждал — прошепна ѝ той. — С тази одежда приличаш на богиня. Обичам те!

Тя въздъхна.

— Ще измислим нещо — увери я Дев, но в гласа му нямаше увереност.

— Няма да е лесно.

— Наистина. Трябва да го желаем много силно.

Той отново я погледна и погали лицето ѝ.

— Изглежда ми нереално.

— Изпитваш същото чувство за нереалност, като мен. Дев, това се опитвам да ти обясня. Тук не е истинският свят. Ние живеем във... вакуум. Можем ли да се доверим на чувства, възникнали при такива обстоятелства. Когато се върнем в цивилизацията, нещата ще се променят.

— Ако позволим това.

— А имаме ли някакъв избор? Дев, там ще има хора — твоите приятели, моите приятели и всички те ще задават въпроси. Дори гледането на новините може напълно да промени отношението ни един към друг.

— Светът е пълен с мъже и жени, но никой от нас все още не е открил партньора си. Идън, преди седмица смятах живота си за напълно приемлив. Ако не бях проследил онази крава дотук, ако всичко това не се бе случило, все още щях да мисля така. Но след като срещнах теб... малката червенокоса жена, всичко се промени. Скъпа, просто не искам и двамата да пропускате този шанс.

— Имаш ли някаква идея? — попита с надежда Идън.

— Да. Просто ме изслушай, става ли?

— Добре.

Тя се сгуши в него и го прегърна.

— Ти сама призна, че не познаваш Монтана. И не би могла. Ти си дошла със самолет и после са те довели направо в планината. Всичко, което си видяла, е едно летище и най-краткия път дотук. Монтана е най-красивият от щатите. Всеки има някаква отличителна черта — в Аризона е Големия каньон; в Калифорния — Долината на смъртта; Уайоминг се гордее със славната си история — Идън слушаше, без да продума. — Искам да ти покажа Монтана, Идън. Бих желал да видиш Ледника и Йелоустоунския национален парк,

мемориала „Къстър“, огромните пшенични полета на североизток. Градовете ни не са големи, но са модерни. В много от тях се усеща духа на стария Запад. Повечето хора са дружелюбни и общителни. Монтана е начин на живот, скъпа. Той е в кръвта ми. Искам да почувстваш всичко това.

— Но...

— Нека довърша. Ако се съ согласиш да останеш тук още няколко седмици, ще направиш голяма жертва, знам това. Но и аз съм готов да направя същото. Не съм градски човек, Идън. И все пак съм готов да прекарам известно време във Вашингтон.

— Означава ли това, че би се разделил с ранчото си и Монтана след известно време? — попита предпазливо тя.

— Просто искам да разбереш, че това не е решение, което човек може да вземе за една нощ. Никой от двамата ни не познава света на другия. Няма да крия — надявам се, че след като опознаеш Монтана, ще се влюбиш в нея. Бих искал и ранчото да ти хареса. Разказвал ли съм ти за Ред Лъдлоу?

— Не, не се сещам. Кой е той?

Дев ѝ обясни кой е старият каубой и по какъв начин е свързан със семейството му.

— В ранчото има много красиви места и можем да си построим на някое от тях нова къща.

— Доста си помислил по въпроса през тези няколко минути.

— Да. Какво ще кажеш за идеята ми? Имаш ли желание да опитаме?

— Е, въпреки всичко виждам някои пречки.

— Аз също. Може животът на ранчото да не ти хареса. Ами ако побегнеш с писъци още щом го видиш?

— Съмнявам се да стане точно така, но наистина съм способна да направя нещо в този дух. Дев, бих могла да си представя да живея в Монтана, но не и теб във Вашингтон. Ти се нуждаеш от открити пространства.

— Права си. Но съм готов да дам шанс и на твоя свят, скъпа. Искам просто и ти да направиш това за мен.

— А ако никой от нас не успее да се адаптира, ако и двамата не пожелаем да направим тази жертва?

Той докосна лицето ѝ.

— Тогава поне ще знаем, че сме опитали. Винаги има възможност да живеем и на двете места. Някои двойки го правят. И двамата бяхме на мнение, че няма да е лесно. Може би ще трябва да поддържаме две къщи — една на ранчото и една във Вашингтон. Още не съм съвсем наясно, но съм сигурен, че ще направя всичко възможно, за да не те загубя.

Съмнението у нея започна да се стопява и на негово място се появи вяра и надежда. Той беше силен, умен и решителен. Щяха да се справят с трудностите. Очите ѝ се насълзиха.

— О, Дев — прошепна тя. — Не съм си представяла, че ще те срещна тук. Сигурно предчувствието ме е довело в Монтана.

— Вярвам, че е така, скъпа. Целуни ме! — прошепна той.

Устните ѝ се разтвориха за нежна целувка, която прерасна в дива и необузdana страст.

На следващата сутрин двамата излязоха навън. Дев се намръщи на сивото облачно небе.

— Твърде топло е, за да завали сняг, но мисля, че има вероятност за дъжд. Ако той е силен, снегът ще се разтопи прекалено бързо — каза той на Идън.

— Притесняваш се от наводнение.

— Да — той погледна към хранилището за дърва. — Опасявам се, че изгорихме всички дърва на приятеля ти, Идън. Ще изпратя няколко от момчетата да му насекат.

— Това ще е много мило от твоя страна. Мисля да подменя аптечката и одеялата, които разрязахме.

Идън погледна Дев и видя, че се е съсредоточил.

— Какво...

— Слушай!

Тя нададе ухо и дочу далечно бръмчене.

— Какво е това?

— Чух го и оня ден. Звучи като моторна шейна.

— Твоите хора?!

— Може би.

Двамата стояха и се вслушваха.

— Оттам ли идва? — попита Идън.

— Да, така мисля.

Дев погледна към комина. Сутринта бяха запалили печката за малко, но той отдавна бе угаснал.

— Трябва да направим пушек. Има ли достатъчно дърва?

— Има две цепеници в сандъка.

— Иди и запали огъня. Аз ще намеря малко сурови борови клонки. Ще предизвикат пушек и може да го забележат.

Тя не зададе повече въпроси, а изтича в хижата и с треперещи ръце запали огъня. Дев влезе след малко с наръч зелени клонки. Идън отвори вратичката на печката и той пусна няколко от тях вътре. Печката веднага запуши. Идън затвори вратичката, за да отиде димът към комина. Очите им се срещнаха.

— Може би това е краят на мъките ни — каза тихо Дев.

— Да — прошепна тя притеснена.

Той разпери ръце и Идън се хвърли на врата му.

— Би трябвало да се радвам, но не мога — прошепна тя.

— И аз. Странно, нали?

— Да.

Идън го погледна и дълбоките му сиви очи накараха нещо у нея да се прекърши. Звукът на моторната шейна се усили. Вече нямаше да са зависими един от друг. Щяха да напуснат тази хижа и да се втурнат в устрема на живота. Но вместо радост Идън изпитваше тъга. Дев също — можеше да се прочете в очите му.

— За какво мислиш? — попита го тя.

— За това място. Изведнъж ми стана много скъпо.

— Може, ако нещата се наредят, да дойдем тук отново.

— Би ли искала?

Тя осъзна, че не би могла да откаже нищо на Дев. Чувстваше, че в края на краищата ще си построят къща и ще живеят в ранчото му. Искаше да го представи на родителите и приятелите си.

— Ще донесем много храна.

— Да. Ще го направим, скъпа.

Идън се притисна към него и двамата останаха прегърнати, докато бръмченето на двигателя стана отчетливо. Мъките и изпитанията на последната седмица бяха погребани под множеството приятни спомени. Животът бе странен, но чудесен, и мислите на Идън се насочиха към първата им среща.

— Помислих те за мечка или друга крава — прихна тя. Дев също мислеше за тази необикновена седмица. Ръката ѝ се плъзна към превързаното му рамо. — Завинаги ще ти остане белег.

— Скъп спомен, любима моя. За първата ни среща — очите му проблеснаха. — Някой ден ще разказваме на внуците си как баба им е взела дядо им на прицел.

Идън го погледна с възмущение, но в очите ѝ имаше усмивка.

— Ах ти, проклетнико! Наистина ще го направиш, нали?

Той весело се завъртя заедно с нея, докато им се зави свят. После, по време на една дълга целувка, двамата дочуха пристигането на моторната шейна.

Дев и Идън се спогледаха, без да проговорят и излязоха от хижата, хванати за ръце.

ЕПИЛОГ

Старата Еднорожка стигна до низината, преди да роди.

Конят на Дев, Пират, не спря, докато не пристигна в ранчото, запенен, и изплаши всички.

Ред Лъдлоу и другите мъже не спряха да търсят Дев, дори по време на бурята. Слава Богу, никой не пострада, макар да не откриха господаря си.

Дъждовните облаци дариха Монтана с така нужната влага. Снеговете се топяха бавно и не предизвикаха наводнения в долината.

А колкото до Идън и Дев — те заживяха щастливо и мирно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.